

ABD, uçakları ve katil askerleriyle yeniden bölgemizde!

Kendi beslemesi olan IŞİD'in, önünü açtığı ABD daha büyük vahşet uygulamak ve bölgemizi fethetmek istiyor.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Eylül 2014

Alman solunun sefaleti

Murat ÇAKIR

İslam Devleti (İD) adını taşıyan terör şebekesinin vahşeti, nihayet (!) Almanya'daki Die Linket önderlerinin de ilgisini çekebildi. Çekti çekmesine de, partinin Federal Parlamento'daki meclis grubu başkanı Gregor Gysi, "Almanya Kürtlere silah göndermelidir" talebinde bulunarak, özelde Alman, genelde ise Batı Avrupa solunun siyasi sefaletini gözler önüne serdi. Şengal dağlarında büyük zulüm gören Êzidî ve diğer halkların acısına ortak olanlar...

Devamı 9. sayfada

İşçi katillerinden hesap soralım

Erkan GÖKBER

Soma'da yaşanan işçi katliamının yarası henüz kapanmamışken bir iş cinayeti haberi İstanbul Mecidiyeköy'de Torun Rezidans inşaatından geldi. 10 işçi, 2 aydır düzgün çalışmayan bir iş asansörünün 32. kattan yere çakılması sonucu can verdi.
Bu cinayetin sorumlusu olan Torunlar GYO Başkanı Aziz Torun ise, okul arkadaşı ve yakın dostu Tayyip Erdoğan'ın Soma maden katliamı sonrası yaptığı "fıtrat" açıklamasını aratmayacak şekilde, bu tür kazaların sektörel bir vaka olduğunu buyurdu.

12 yılda 14 bin işçi katledildi

AKP'nin iktidarı olduğu 2012'den bu yana 14 bin işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

Devamı 16. sayfada

Kaza değil, cinayet!

Sermaye ve emrindeki medyanın utanmadan ve arsızca "iş kazası" dedikleri, gerçekte taammüden işlenen cinayetlerdir.

Sermaye birikip çoğalabilmek için sadece işçinin emeğini sömürmez. O sömürü, giderek artan bir yoksulluk ve toplumsal çürüme yaratır.
Bir yanda, çok küçük bir azınlığın elinde büyük zenginlik birikir ve sefahat yaşanırken; toplumun büyük çoğunluğu gittikçe daha kötü yaşam koşullarına sürüklenip sefalet içinde yaşar.
Ama yetmez, sermaye daha fazlasını ister.
Doğa da karşılıksız bir zenginlik kaynağı olarak görülür ve aç gözlü sermaye tarafından acımasız biçimde yağmalanır.
Artan "doğal" felaketler ve "kader" olarak inanmamız istenen kanser hastalığı insanlığa dayatılır.
O da yetmez, sermaye daha da fazlasını ister.
İnsan kanı, sermayenin en önemli besin kaynaklarından biridir. Evet, bildiğimiz insan kanı.
Sermaye onu içine emdikçe daha diri ve canlı olur. Özellikle krize girdiği dönemlerde acil olarak insan kanı talep eder. Ancak ondan yeterince emerse krizinden çıkabilir.
Savaşlar, sömürü pastasından hangi sermaye grubunun daha fazla alacağının kararlaştırıldığı yerler olur. Krize girip çırpınan sermaye grupları çakallar gibi birbirlerine saldırır ve peşine taktığı insanları kendi çıkarları için savaştırır.
Savaşlar, sermayenin toplumsal ve doğal zenginlikleri en çıplak ve sınırsız tarzda yağmalamasını sağlar. O yağma, milyonlarca insanın kanının nehir olup akarak sermayeyi beslemesi anlamına gelir.
Günümüzde de, krizden çıkamayan dünya kapitalizmi, yeryüzünün giderek genişleyen coğrafyasını savaş alanına çevirmiyor mu? Savaş alanları çoğalıp yayıldıkça daha fazla insan ölmüyor mu?
Ama sadece savaşlar da yetmez. Sermayenin insan kanı ihtiyacının günlük ve düzenli biçimde karşılanması gerekir.
Artan iş zamanı ve çalışma temposu, sürekli daha yoğunlaşan çalışma koşulları ve bütün bu olup biten aç gözlülüğün üstelik hiçbir önlem alınmayarak işçilere dayatılması, kaçınılmaz olarak işçileri öldürür.
Sermaye ve emrindeki medyanın utanmadan ve arsızca "iş kazası" dedikleri, gerçekte taammüden işlenen cinayetlerdir. Hepsi önceden bilinir, ama sermayenin daha hızlı büyüyebilmesinin zorunlu koşulu olarak görülüp, insafsızca uygulanır.
AKP hükümetinin sürekli daha da arttırdığı neo-liberal soygun, iş cinayetlerinin toplu katliamlar düzeyine sıçrattı.
Cinayetleri unutmayacağız, ölen her işçinin hesabını tek tek soracağız.

O, artık bir Reis, de...

"Dava", "Yeni Türkiye" ile çok konuşulduğu günümüzde, uçuşarak havaya karıştı.

3

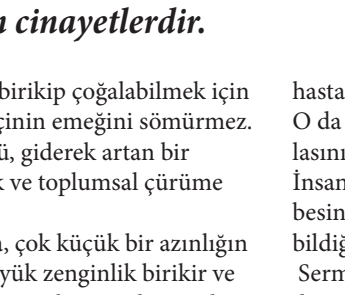

Ukrayna'da çatışmalar

Yüksek fiyatlar ve işsizlikten rahatsız olanların sayısı Batı Ukrayna'da her geçen gün artıyor.

8

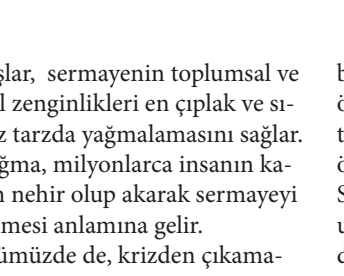

Kahkaha, iffet ve var olma meselesi

Sadece bir kısmı. Anlatmaya kalksam ne mi olur? Söyleyeyim...

12

Kadınlar IŞİD'e karşı birleşmeli

Meral ÇINAR

İçinden geçtiğimiz şu günler, Ortadoğu'nun savaş coğrafyasına dönüştüğü ve Türkiye'nin salt coğrafik yapısından kaynaklı değil, yanı başında bu savaşın bir parçası olduğu dönemi ifade ediyor.
Savaşın tüm Ortadoğu'da yarattığı tahribatın en yakın tanıklarıyız ve belki bir süre sonra da bizzat özneleri olacağız. Kadınlar olarak, egemen güçlerin hegemonya savaşlarına sahne olan Ortadoğu'da, barış için herkesten daha ısrarcı olmamız gerekiyor.

Devamı 12. sayfada

Kürt hareketi ve olasılıklar

Ortadoğu'da sertleşip yoğunlaşan süreçle birlikte, bölge devletleri, halkları ve Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH) açısından, sürekli hareket edip değişen "kaotik" bir politik zemin oluştu.

Perihan KOCA

Ortadoğu'da sertleşip yoğunlaşan süreçle birlikte, bölge devletleri, halkları ve Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH) açısından, sürekli hareket edip değişen "kaotik" bir politik zemin oluştu.
Karşımızda, emekçi-yoksul Kürtlerin öncülüğünde kurulan, özgün bir kadın kurtuluş hareketini içinden çıkaran ve günümüzde küresel dengelere oturmuş bir özgürlük hareketi var.
Tüm kritik kavşaklarda hareketin emekçi/kadın kimliğini ve barındırdığı güçlerin devrimci potansiyellerini bir biçimde koruyabilen KÖH, tam da bu devrimci zeminin yarattığı muazzam bir taktik zenginliği ve örgüt yapısıyla, her zaman-her durumda "bir adım ileri" atabilen bir "dokuz canlılığa" sahip.

"Çözüm masası"

Öncelikle, çözüm sürecinin neden/nasıl başladığını, tarafların o "masa"ya hangi sebeplerle oturduğunu hatırlayalım.
"Çözüm süreci" tartışmaları politik gündeme oturduğundan beri, AKP'nin Kürt sorununu "demokratik bir hamle" olarak çözme "samimiyetine" inanan bir eğilim var.
Bu eğilim, tarihsel eşiklerde sessizliğini koruyarak ve "gizli" bir "AKP destekçisi" konumuna yerleşerek inisiyatif kazanmaya çalışıyor.
Öyle ki, bu yaygın eğilim, Kandil ve özelinde...

Devamı 4. sayfada

POLİTİKA

Sokağa, eyleme ve Haziran isyanının ortaya çıkardığı devrimci enerjiyi pratiğe ve örgüte dönüştürmeye!

Ortadoğu'da işleri bozan bir ayrıntı

Muazzam derecede güçlü bir saldırı uygulayan emperyalist politikalara karşın, aynı yoğunlukta ve dakiklikte bir direnişi askeri-politik zeminde yürütebilme ve uygun dengeleri kurabilme yeteneğine sahip olunmalı.

Barış ÖZER

Emperyalist çıkarların hegemonyasının altında kendini var edip güçlenmeye çalışan özgürlükçü ve direnişçi güçler, "Arap Baharı" isyanlarından Mısır'da yaşanan süreçlere kadar uzanan zamanda, güçlü alternatif olamamıştı.
Elbette, halkların direniş ve ayaklanmalarına sahne olan bölgede, halk güçlerinin ve eşitlikçi-özgürlükçü fikirlerin inisiyatifi desteklenmeli.
İşte, Suriye'de Esad rejiminin hedef alındığı gelişmelere bu gözle bakıldığında, Rojava devriminin anlamı tüm ağırlığı ile hissedilmiyor mu?
Emperyalizmin bölgeye uyguladığı sömürü politikalarının arkasını sürekli savaş ve artan tahakküm politikaları destekliyor.
Üçüncü bir seçeneğin alternatif olabilmesi, sadece onun ideolojik-politik anlamda kendisine uygun zemini bulabilmesi değil.
Aynı zamanda, muazzam derecede güçlü bir saldırı uygulayan emperyalist politikalara karşın, aynı yoğunlukta ve dakiklikte bir direnişi askeri-politik zeminde yürütebilme ve dengeleri kurabilme yeteneğine sahip olunmalı.

Rojava; Kutup Yıldızı

Emperyalist tahakkümün kırılmasında Rojava coğrafyasında halklar nezdinde alınan inisiyatif, sadece Kürt halkı için değil, bölgede yaşanacak tüm gelişmeleri Rojava öncesi ve sonrası kategorisine sokabilir.
Artık emperyalist politikaların kapsayamadığı ve direniş göstermek isteyen güçlerin yaslandığı, adeta bir mıknatıs misali tüm direnişçi güçleri etrafında toplayan, şimdilik sessiz olan toplumsal dinamiklere güç aktararak direnişe teşvik eden bir güç odağı var.
Rojova'daki gelişmeler, İŞİD gibi çetevari bir örgütlenmenin "emperyalist güçlerin "yaratıcı kaos" politikası üzerinden Ortadoğu'da görevlendirilmesi, yürütülen savaşın daha alt seviyede, kuralsız ve katliamcı zihniyette devreye sürülmesinin yarattığı bir siyasal ortamda yaşanıyor.
Katliamın ve sürekli savaş atmosferinin göbeğinde dönüşümün adresi olan Rojava devrimi, tüm ezilenler ve emekçilerin gözünde merkez oluyor.
Kadın tecavüzlerine ve katliamına karşı, özgürlükçü bir kadın direnişini örgütleyen…
İslam adı altında katliama yönelen İŞİD çetesine karşı, gittiği her yerde İslam'ın eşitlikçi özgürlükçü yorumunu ortama dayatan ve laik kimliğiyle var olan…
Bölgesel bir demokratik devrim olasılığının merkezi ve direnişçi güçlerin en güçlü ittifakı olan…
İşte, "Gezi" direnişinden, Arap halklarının isyanına uzanan güncel politik sahnenin belirleyici noktasında konumlanan Rojava, şayet şimdiye dek olduğu gibi tarihsel rolünü yerine getirmeyi sürdürebilirse, muazzam gelişmelerin merkezinde yer alabilir.

Dönüşümün Şengal Durağı

Hızlı olunmalı, tam zamanında doğru müdahale ile yol açılmalı ve halkların direnişinin arkasında durulmalı.
İşte emperyalizmin Şengal'de yaşatmak istediklerine karşın, yapılanların gerçekliği bu sözcüklerle net bir biçimde anlatılabilir.
Bugün Ezidi halkı şahsında simgeleşen sürecin arka planını oluşturan PKK merkezli güç alanının pozisyon alış ve manevra kabiliyetinin ürünü ortadadır.
Akan süreçte alınacak doğru pozisyonlar, yeni Şengal'leri ve Rojava'ları doğuracaktır.
Şimdi Şengal'de gerçekleşen durum, Lübnan'dan Gazze'ye, Rojava'ya ve Şengal'e uzanan bir direniş ittifakının da başlangıcı niteliğinde.
Nasıl ki tüm halk düşmanlarına ve emperyalist kuşatmaya karşın Şengal hamlesi başarıldıysa, korumak ve geliştirmek de, aynı yoğunlaşmayı gerektiriyor. Tüm bölgeye ve diğer ülkelere yayılmış yardım ağları, bunun başlangıcı.
Emperyalizmin her fırsatta boğmak istediği bu yeni durum, Rojava-Şengal gerçekliği, kendisini sürdürdükçe, demokratik-halkçı güçlerin demokratik Ortadoğu hedeflerinde güç kazanıyor.

İktidara koltuk değneği olmak mı, iktidarı sarsmak mı?

Kurulmaya çalışılan yeni rejimin tamamlayıcı bir unsuru olduğu açık olan İhsanoğlu'nun adaylığını kabul edecek kadar geri düşemeyen, fakat bunun karşısında alternatif bir şey de koyamayan hareketler, extra bir enerjiyi de ne yapıp edip Kürt hareketine değmemek için harcadı. Öyle politik taklalar atılıyor ve bunun için öyle söylemler üretiliyor ki, şaşırmamak elde değil.

Juliana Gözen

Yeni rejimin dönüşümü açısından hayati bir yere oturan CB seçimini, iktidar, mutlaka kazanmalıydı.
İktidar, Gezi ile güçlü bir toplumsal meşruiyet krizi içine girdi, 17 Aralıkla ortaya saçılan yolsuzluklar o krizi derinleştirdi. Kriz, kendisini egemenler arası "pasta paylaşım" krizi olarak gösteriyor. AKP' de yaşanan parti içi kriz ve Gül-Arınç ve Erdoğan çekişmesi de bunun ürünü.
CB seçimi. toplumu belli siyasal meseleler etrafında saflaştırdı. Kendisini yerel seçimlerde gösteren ve CB seçiminde perçinleşen bu durum, sol sosyalist hareketlerin politik pozisyonlarını belirledi.
Eğilip buralara bakmak, Türkiye kapitalizminin geldiği aşamanın dayattığı "Ortadoğu'ya açılım" yönelimi ve aynı anda yaşanan "Ortadoğu'da sınırların silikleşmesi" gerçekliğiyle düşünüldüğünde, olası gelişmelerde sosyalist hareketlerin nerede duracaklarını bize gösterebilir.

Ağzında bal olan arının…

Marx, Ruge' ye mektubunda "Var olan herşeyin acımasız eleştirisini kast ediyorum. Hem eleştirinin varacağı sonuçlardan, hem de iktidarla çatışmaktan korkmamak anlamında acımasızca eleştiriden bahsediyorum." diye yazar. Buradan doğru, çuvaldızı bizim cenahın söylem ve pratiklerine batırmak farz oldu.
Politik gerekçesi bir yere dayandırılmadan kendi durduğu yeri "en devrimci" gören ve Demirtaş' ı destekleyenlere "düzenle uzlaşan" damgasını yapıştırıverenlerin "çok devrimci" naraları etrafa yayılırken, içlerinden birinin kendisinden başka kimseye siyaset yaptırmadığı mahallenin sandıklarından çıkan oy sonuçları her şeyi açık ediyor: İhsanoğlu açık ara en çok oyu toplamış. Kürt hareketinden uzak duran hareketin, esasında düzen partilerini beslediği açığa çıkmış oldu.
Seçimlerde kendini açık eden bir eğilim daha var ki, o da, CHP'den medet ummaktan daha öte gidemedi.
Yeni rejimin tamamlayıcı unsuru olduğu açık olan İhsanoğlu›nun adaylığını kabul edecek kadar geri düşemeyen, fakat karşısında alternatif birşey de koyamayan hareketler, extra bir enerjiyi de Kürt Hareketi'ne değmemek için harcadı. Öyle politik taklalar atılıyor ki, şaşırmamak elde değil.
Bu iki bariz söylemin dışında HDP' nin içinde yer alan ve sırtını Kürt hareketine yaslayarak solcuları "kılıçtan geçiren" bir söylem daha var.
Radikal demokrasi programı etrafında birleşerek HDP içerisinde yer alan bu güçler, HDP içinde olmayı "devrimci", olmamayı da "devrimci olmayan" olarak sıfatlandırdılar. Ne diyebiliriz, sağ olsunlar. Kendi gerçek varoluşlarını ve çaplarını unutup, bir "uyanık" takla atarak "yüksek siyasete" sevdalananlar, politik sarhoşluğa kapılarak savrulup gitmenin eşiğindeler.

Sokağa, eyleme!

Seçimlerdeki başarısı ile egemenlerin var olan hegemonyasına bir çentik atan HDP'nin yükselişini, yarattığı toplumsal direnç ve gerilim ağlarıyla iktidarı sürekli baskılayan ve yeni rejimin kurulu tüm dengelerini sarsmaya devam eden Haziran'dan ayrı düşünmek bizleri yanılgıya sokar.
Haziran' da yeni bir toplumun temellerini atmada rol oynayan tüm güçlerle Kürt halkının özgürlük arayışının siyasal-toplumsal alanda özneleşmesi; işte, seçimlerdeki başarının devamını ve daha fazlasını sağlayacak olan esas durum budur.
O halde, öyle sırtını Kürt halkına yaslayıp kılıcı etrafa savurmakta değilmiş çözüm! Sokağa, eyleme ve Haziran isyanının ortaya çıkardığı devrimci enerjiyi pratiğe ve örgüte dönüştürmeye!

Anti-emperyalizm; çelişkiler, direnişler ve fırsatlar

Başta "özgürlük" kavramı, ve bu anlamda "direnen" güçler denilerek emperyalist devletlerin güdümündeki hareketlerin medya kanalıyla parlatılması, topluma ciddi bir manipülasyon olarak dayatıldı. Bu durum, yani halkların öfkesinin sahte "direnişlerin" içinde boğulmaya çalışılması, emperyalistlerin yeryüzündeki hesaplarını uygulama faaliyetinde, önlerini açan bir zemine dönüştü.

Barış ÖZER

Dünya, başta Ortadoğu, belli bölgelerde yoğunlaşmış emperyalistler arası hegemonya mücadelelerine sahne olmakta.
Çıkarları doğrultusunda harekete geçen bu emperyal güçler; yöneldikleri coğrafyalarda istikrarsızlık yaratarak ya da sürekli savaş konsepti ile yeniden ve günün koşullarında sömürgeleştirme hedefine doğru yol alıyor.
ABD imparatorluğunun göreli gerileyişi, bazı ihtilaflı bölgeler ortaya çıkardı ve bu noktalar emperyalistler arası rekabetin merkez üsleri haline geldi. Latin Amerika'da, Uzak Asya-Pasifikler'de, Afrika'da, Euro bölgesi ve Ortadoğu'da yoğunlaşan karşıt pozisyon alışlar, sürece yayılan bir kontrollü-sürekli ve yaratıcı kaos ortamına doğru sürüklendiğimizi gösteriyor.
Başta enerji kaynaklarına olmak üzere, çokuluslu şirketlerin yeni pazarlara yönelimi, içinde bulunduğumuz sürekli kriz ortamının arka planını oluşturuyor.
Çokuluslu şirketler arasındaki rekabet, beraberinde devletlerarası çatışmayı ve karşılıklı birbirini besleyen iç içe geçmiş bir ortamı doğuruyor.
Çokuluslu şirketlerin pek çok ülkede ve bölgede faaliyette olması ve küresel düzeyde alınan kararlarda bu şirketlerin merkezlerinin belirleyici olduğu herkesçe biliniyor.
Alınan kararlarda, çokuluslu şirketlerin merkezi olarak üslendiği emperyal devlet ve onun uluslararası finans kuruluşlarındaki temsilcilerinin belirleyiciliği var.
Bu durumun kendisi, devletlerarası ilişkilerin akışında, ulus devletlerin rolünün devam ettiği gerçekliğini öne çıkarıyor.
Bu tespitler ışığında bakılırsa, emperyalizmin, yöneldiği bölgelerde yapacaklarının deşifre edilmesi daha gerçekçi olacaktır.

Yanılsamalar ve direnişler

Öne çıkan durumlar olarak, Ortadoğu pazarına yönelimin Suriye savaşı ayağında ve Ukrayna iç savaşına emperyalistlerin müdahalesi, beraberinde ciddi yanılsamaları getirdi.
Başta "özgürlük" kavramı, ve bu anlamda "direnen" güçler denilerek emperyalist devletlerin güdümündeki hareketlerin medya kanalıyla parlatılması, topluma dayatıldı.
Halkların öfkesinin sahte-güdümlü "direnişlerin" içinde boğulmaya çalışılması, emperyalistlerin yeryüzündeki hesaplarını uygulamasında, önlerini açıyor.
Gerçek halk muhalefetlerinin örgütlenebilmesini engelleyen sahte ve güdümlü "direniş" hareketlerine rağmen, Ortadoğu'da ve Latin Amerika'da halk güçlerinin inisiyatif aldığı durumlar da gerçekleşti.
Emperyalizme karşı halkların direnişinin başarıları, halkların özgürlük arayışı ve işçi sınıfının kurtuluş hareketinin de kendisini sermayeye dayatabileceği gerçeğini dünya halklarına göstermiş oldu.
"İşgal Et" hareketleri, "Arap Baharı" ve "Gezi" direnişine uzanan isyanlar dalgasının sonuçları, tüm çıplaklığıyla ortada. Rojava'da yaşananlar, emperyalistlerin "kaos" politikalarını zorlayıp halkçı seçeneği halklara sunuyor.
Gelinen noktada, kapitalizmin yapısal krizi, önümüzdeki süreçte emperyalist politikaların daha da derinleşerek yöneleceği yeni durumları doğuracaktır. Tüm bunların savaş ve kaos konseptine bağlı olarak ve uzun bir vadeye yayılarak sürdürüleceği gerçekliği ortada.
Bu duruma karşı, halklar ve ezilenler nezdinde gösterilecek karşı duruşun niteliği ve biçimi her zamankinden daha fazla önem kazanıyor.

Şimdi, "Reis" olarak yapmak zorunda kalacaklarıyla, Erdoğan kendi kaderini kendisi çiziyor.

O, artık bir Reis, de…

"Dava", "Yeni Türkiye" adlandırmasıyla en çok konuşulduğu günümüzde, uçuşarak havaya karıştı. Herkes biliyor, "Dava" artık ayakkabı kutularının içinde.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Son on günde, finişe yaklaşırken, hepimizin gözü önünde sıkı bir depar attı, Erdoğan ve fraksiyonu. Gül'e karşı "yeni gençler" kullanılarak epey zamandır sürdürülen "yıpratarak dışlama" süreci hızla zirve yaptı. Gül'ün eşini isyan ettiren bir çiğliğe ve yırtıcılığa dek sıçrayan gerilimli süreç, şimdilik bir sonuç almış oldu.

Arınç'a gelirsek, öylesine ani bir omuz darbesiyle kenara itiliverdi ki, konu hakkında hiç konuşmadığına göre, henüz sersemliğini üstünden atamamış olmalı. "Acaba hemen mi istifa etsem, yoksa şimdi bozguncu damgasını yemeyip, hesaplaşma için beklesem mi" diye düşündüğünü ve "bekleme" kararı verdiğini tahmin edebiliriz.

Arınç'ın biraz da küçümseyerek "yeni gençler" damgasını vurduğu, Yalçın Akdoğan, Hakan Fidan ve Efkan Ala'nın başını çektiği yeni kuşak, Erdoğan'ın iktidar hırsını kışkırtarak ve kendi aç gözlü iştahlarının itişiyle yol alıyorlar. En bayağı çıkarları için sürdürdükleri çiğ saldırganlık, "ecdadımız" edebiyatı, "bölge liderliği" ve gelecekle ilgili başka pembe hayallerle süslenerek meşrulaştırılıyor.

İlk hedeflerine ulaşmasına ulaşabildiler de, AKP'nin kurucu iradesinin öncülerini yıpratıp kirletmeye çalışarak ve sonuçta karşılarına alarak, AKP'nin genetiğini bozup Erdoğan'ın fraksiyonuna dönüştürerek hedeflerine ulaşabildiler.

Böylece, kendilerini gittikçe daralan bir alana sıkıştırmış ve esneme yeteneği zayıf sert bir zemine yerleşmiş oldular.

Derinlik eksikliği ve Arınç'ın "özgül ağırlık" dediği şeyin ne olduğunu yaşayarak görecekler; manevra yetenekleri zayıflıyor ve denge noktaları yok oluyor.

Bu "yeni" duruşun, şimdiki yapısında kaldıkça, hayatın akışının yaratacağı irili ufaklı riskler karşısında dayanma gücü azalacak ve kendini yeniden üretme yeteneği yıpranırken, aniden dağılıverme potansiyeli güçlenecektir.

Bölgedeki olağanüstü gelişmelerle birlikte değerlendirildiğinde, bu zaafın nasıl yıkıcı sonuçlar yaratabileceğini kolayca tahmin edebiliriz.

Büzüşme, seyrelme, denge kaybı

Evet, Gezi isyanı ve yaşanan iki seçim sonrasında, AKP, Erdoğan fraksiyonuna doğru büzüştü; parti içi asabiyet seyreliyor, partiyi bir arada tutan denge noktaları/"özgül ağırlıklar" çözülüyor.

Erdoğan'nın dilinden düşmeyen "kardeşlik hukuku" çoktan çöp oluverdi, basın karşısındaki karşılıklı sırıtmalar artık mide bulandırıcı değil mi?

İşte, tam da bu sebepten, Erdoğan'ın "veda" konuşması kendi partisine karşı tehditle doluydu. "Sakın ha!" diye parmağını sallasa da, o da biliyor ki, artık sadece yumruğunun gücü kadar ayakta kalabilir.

Bırakın fırsatını bulunca acımadan omuz vurup devirdiği eski yol arkadaşları Gül ve Arınç'ın "intikam" için fırsat kollamasını, şimdi kendisi için "pehlivan tefrikaları" yazan "yeni yetmeler" de, ayağının sürçtüğü ilk anda hızla saf değiştirecekler.

"Dava", "Yeni Türkiye" adlandırmasıyla en çok konuşulduğu günümüzde, uçuşarak havaya karıştı. Hükmünü sürdüren yalnız ve sadece en basitinden maddi ve dünyevi çıkarlar. Herkes biliyor, "Dava" artık ayakkabı kutularının içinde.

O durumda "gemisini yürüten kaptandır" ya da "her koyun kendi bacağından asılır", değil mi?

Erdoğan, artık tam bir yalnızlık içinde ve güç dengeleri üstünde tutunabildiği kadar "Reis"; dengesini kaybettiği anda en şiddetli saldırıların altında ezilmeye, hatta bir dizi "suçla" yargılanmaya ve muhtemelen tutuklanmaya yazgılı.

Öyle ya, herkes iyi bilir, "intikam, soğuk yenen bir yemektir".

Artık, iktidardan düşünce, söz gelimi bir muhalefet lideri olması bir yana, normal bir kişisel yaşama dönmesi bile oldukça zor.

Şimdiye dek yaptıkları, özellikle de şimdiden sonra "Reis" olarak yapmak zorunda kalacaklarıyla, kendi kaderini kendisi çiziyor.

Yürüttüğü politika, etrafında bir dizi direnç ya da direniş olgusu oluşturuyor, onlar gittikçe artıyor, sertleşiyor, iktidarı düşman ve direnişçi ağlarla sarıyor; yürüdükçe onlarla daha yoğun ve daha fazla sarılacak ve daha sert kavga etmek zorunda kalacak.

Faşizme doğru

Sadece direnmek yeter mi?

Erdoğan, "zafer ve zirve sarhoşluğunun" yarattığı "her şeyi yapabilirim" büyüklenmesinin verdiği cüret kadar; tam tersi bir gerilimin itişiyle, korkuyla ve başka türlü ayakta kalamayacağını iyi bildiği için; sürekli gerginlikler ve düşmanlar yaratarak, sürekli saldırarak yol almak zorunda.

Kendini bağlayıp savunduğu düzenin hukukunun bile dışına çıkmak, siyasal entrikalar düzenlemek, sürekli suç işlemek, etrafındaki çıkar ağını besleyebilmek için artan oranda yolsuzluk yapmak…vd. İşte böyle sürüp giden bir karanlık "kader", O'nu bekliyor.

O yüzdendir ki, üslup bozuluyor, lumpenliğe yönelen bir söylem gittikçe egemen oluyor, olabilecekleri, direnç noktalarını ve öfke birikimini gören ama her şeyi göze alan, her şeyi yapmaya hazır ve zaten başka yolu da olmayan bir yola giriliyor. Boşuna "bu milletin…..koyacağız" denmiyor, o stil iktidarın tümüne bulaşmış durumda. Eh, kapitalizm zaten öyle bir şeydir, sömürü ve baskı onun yapısal özelliğidir, başka türlü olamaz da; normal koşullarda bu pis işler bir "kurallar sistemi" içinde üstü örtülerek yürütülür. Anlaşılan, şimdi, büsbütün çullanmaya niyetliler, kuralsız bir sömürü ve şiddet planlanıyor. Sadece emeğe değil, bütün halk güçlerine, en başta da kadınlara ve doğaya oldukça saldırgan bir yönelimin içine gireceğiz. Duyduğumuz faşizmin ayak sesleridir; kimse başka hayallere kapılmasın. Ancak ve sadece güçlü bir direniş ve karşı atılım faşizmi engelleyebilir.

Bu karanlık gidişi, işçi sınıfının ve bütün halk güçlerinin, hiçbir hayale kapılmadan olanı olduğu gibi görme soğukluğuna ve cesaretine sahip bir bakışla donanmış direnişi durdurabilir.

İşçiler, Kürtler, Aleviler, kadınlar, doğanın yıkımına direnenler, emperyalizm karşıtları, demokratlar ve diğer halk güçleri; evet, Gezi'de bir devrimci demokratik halkçı kasırga olup AKP'nin ve kurduğu yeni rejimin dengesini bozan bu güçler; şimdi, faşizme karşı direnmeye yazgılılar.

Peki, sadece direnmek yeter mi?

Hayır, sadece direniş değil; arkasına Kürt halk hareketini ve Gezi'yi alan bir "karşı kuşatma", "karşı iktidar arayışı-inşası"; hedefinde "Kesintisiz Devrim" konsepti içine yerleşmiş" bir "Demokratik Cumhuriyet" olan tarihsel bir devrimci hamle gerekiyor.

O hamle, şimdi ve burada, toplumsal yaşamın günlük akışı içinde, bir toplumsal devrim/toplumsal hegemonya mücadelesi olarak, yaşanan somut olgulara da dayanarak an be an yürütülürken; o günlük mücadele de, kendisini bir devrimci-demokratik halk iktidarı/Demokratik Cumhuriyet hedefine bağlamalı, o hedef tarafından sürekli eğitilmeli, zeminini ve yönünü o hedefe ulaşmayı esas alarak belirlemeli.

Demokratik Özerklik/Demokratik Cumhuriyet

AKP, keyfi ya da maceracı basit bir tutum olarak değil, somut-tarihsel gelişmelerin egemenleri zorladığı bir tutumun sonucu olarak, bölgeye yayılan bir konumlanış içinde.

Faşizme karşı direniş, günümüzün somut-tarihsel koşullarında, ancak bir karşı halkçı iktidar hamlesiyle ortaklaşabilirse sonuç alabilir. Rojava ve Gezi sonrasında açığa çıkan toplumsal dinamikler ve oluşan yeni güç dengeleri, özel bir tarihsel dönemin kapılarını açtı.

İlkin, ülke sınırlarını delik deşik oldu, geçirgenleşti ve belirsizleşti. Sadece Kürt Özgürlük Hareketi'nin Rojava'da yaşayan Kürtlerin "Demokratik Özerklik" zemininde inşa ettikleri özerk kantonların doğrudan içinde olmasının "orası" ile" burası" ayrımını silikleştirmesinden bahsetmiyorum. Aynı sürecin bakışımlı ilerleyen karşı kanalında, AKP'nin de, ÖSO ve İŞİD üzerinden, daha genelinde Müslüman Kardeşler ve Hamas'la kurulan derin ve özel ilişkiler kanalıyla, bölgeyle olan sınırları silikleştirmesi ve kimi yerde hatta iç içe geçirmesi gerçekliğini de saptamalıyız. Sermayenin bölgesel pazarda hegemonya ve sistemin "enerji açığı" sorununu her zamanki vurgunculuğuyla "ilhakçı" tarzla çözme eğiliminin, küresel güçlerin bölgeyi yeniden sömürgeleştirme yöneliminin yerel taşeron talebiyle uyumlaşmasının alttan güdülediği bir zeminde; AKP/TC, bölgeyle iç içe geçmiş durumda.

"Yeni Türkiye" mi?

Aynı zamanda, şimdilik Kürtlerle sınırlı olsa da, süreç içinde hızla genişleme potansiyeli taşıyan bir olguyu da netçe görmeliyiz: Kaderleri ortaklaşan bölgedeki bütün halkçı-devrimci güçlerin de iç içe geçme süreci içindeyiz. Bölgede sadece bir emperyalist müdahale yok; ama aynı zamanda bir direnişler ve isyanlar çokluğu da var ve tarihin akışı bunları ortaklaşmaya zorluyor. Evet, ülkenin çok yönlü ve karmaşık gelişmelerle zorlanan alışageldiğimiz coğrafyası, saçılarak genişliyor. Başka bazı coğrafyalar da, içlerindeki toplumsal güçlerle birlikte "buraya" doğru saçılarak genişliyor.

İkincisi, Gezi isyanı, ülkedeki bütün devrimci-demokratik toplumsal dinamiklerin güçlü ya da zayıf bir biçimde yer aldığı, ortaklaşarak sokaklarda kendisini özgürleştirdiği bir tarihsel patlama olarak kendisini var etti. O düzeyde bir toplumsal patlamanın sadece yaşandığı anla sınırlı kalmayacağı açıktır. Gezi'de, üstüne yüklendiği oligarşik-totaliter rejimde açtığı yarık ve o kanalda ilerleyerek inşa etiği bir özgün halkçı-demokratik alan olarak, arkasında kalıcı bir tarihsel zemin bıraktı.

Bu zeminin kurucu aktörleri, Gezi'de ayaklanan toplumsal güçler. Onlar, bir somut-tarihsel çıkış olarak kendini dayatan demokratik devrimin toplumsal güçleri ve kurdukları alan da, egemenlerin faşizme yönelimine karşı olan bu güçlerin kendilerini konumlandırabilecekleri bir alan/mekan. Konumlanabildikçe, o alanı daha kalıcı ve zengin bir yapıya doğru güçlendirecekler.

Gezi bitti palavralarına karşı

O alan, artık tarihsel bir zemin; sürekli hareket halinde ve egemenlerin her hamlesinin karşıtını yaratabilme kapasitesine sahip olduğu gibi; el yordamıyla ve acemice de olsa, kendi özgün hedeflerine doğru yol almaya da çabalıyor.

"Gezi bitti" palavralarına karşı, alçalıp yükselerek var olan, bazen yok olup sonra aniden çıkıveren, farklı alanlara da yayılarak, özellikle "kadın" ve "ekoloji" alanında yarattığı devrimci-demokratik toplumsallığı, son dönemde "sınıf hareketinin" güçlü katılımıyla devrimci – komünist bir dokuya doğru da yönlendiren bir toplumsal hareketlilik yaşanıyor.

Gezi güçleri, zayıf ya da güçlü, ama sürekli hareket halinde. Bu güçlerin içlerindeki devrimci ya da demokratik potansiyeller açığa çıktı, inisiyatif gösterme ve hak kazanmanın tadını aldılar, haksızlıklara karşı veya hak kazanabilmek için harekete geçebilme yetenekleri güçlendi, bilinçlerdeki engeller zayıfladı, sokaklar hareket halinde.

İşte, tarihe giriş yapan bu iki tarihsel-toplumsal sürecin ortaya çıkardığı devrimci ve demokratik halk dinamikleri ortaklaşarak güçlerini sıçratabilir ve kendi bağımsız hedeflerini karşıt güçlere dayatabilirse, karşılarında konumlanıp onları ezerek yok etmeye kararlı bütün gerici güçleri tarihin çöp sepetine atabilme potansiyeline sahip olacaklar.

Bölge gerçekliği

AKP, keyfi ya da maceracı basit bir tutum olarak değil, somut-tarihsel gelişmelerin egemenleri zorladığı bir tutumun sonucu olarak, bölgeye yayılan bir konumlanış içinde.

Devrimci güçler de, bölgenin toplumsal ve siyasal alanda konumlanan bütün ezilenleri ve direnişçileriyle uygun ilişkiler kurmaktan ortaklaşmaya uzanan bir zemin yaratmak ve onun içinde konumlanmak zorunda.

Rojava, artık "başka bir ülke" değil, işte orada duruyor.

Dolayısıyla, AKP'nin yöneldiği, daha doğru bir deyimle sürüklendiği faşizme karşı direniş, ancak bölge çapında bir tarihsel halkçı hamlenin içinde konumlanabilirse sonuç alabilir.

Ve Gezi'de ortaya çıkan özgün toplumsallaşma ve siyasileşme hallerinin, bir de bu "bölgesel" zemin içinde değerlendirilmeleri gerekiyor.

Evet, bir halkçı-demokratik toplumsal mekanlar ve siyasal iktidarlar ağını, fiili-meşru zeminde ve bölge düzeyinde var edip, süreklileştirmek, kendisini devlet gücüyle ayakta tutabilen egemenlerin iktidarlarına dayatmak. İşte, günün dayattığı somut görev.

13. 09. 2014

POLİTİKA

Sert ve engebeli kavşaklar,doğru strateji ve taktiklerle kuşatılırsa, devrimci ve demokratik güçlerin önünün açıldığı yeni bir tarihselliğe sıçranabilir.

Kürt Özgürlük Hareketi ve olasılıklar

Çözüm sürecine çok yönlü bakıldığında; egemen güçler açısından ciddi bir hegemonik kriz ve akabinde egemen blok içindeki güç savaşlarını; Öcalan'ın İmralı'da yürüttüğü diplomasi görüşmelerini, Kandil'in de önce Devrimci Halk savaşı, sonra Rojava şimdi de Şengal-Musul hattında kazandığı başarıları ve bu iki farklı yönelimin KÖH›ü bölgesel ve hatta küresel bir düzleme yerleştirmesini rahatlıkla görebiliriz.

Perihan KOCA

1. sayfadan devam

Cemil Bayık'ı "şer cephesine" yerleştirerek; Devrimci Halk Savaşı'nın yenildiğini, Öcalan'ın bu yenilgi sonrasında tekrar inisiyatif kazanmasıyla çözüm sürecinin önünün tekrar açıldığını ve AKP/TC'nin de "demokratik bir hamle" yaparak o masaya oturduğunu düşünüyor.

Çözüm sürecini liberal-burjuva bakış açışıyla okuyan bir eğilimden söz ediyorum...

"Yetmez ama evet"çi zihniyetten, Gezi'deki sessiz kalma taktiğinden, 17-25 Aralık Operasyonlarında salt Cemaat karşıtlığı üzerinden yürütülen politikalardan söz ediyorum.

Sol güçlere kadar uzanmış, KÖH içerisinde özellikle yasal alanda oldukça güçlü konumlanan Kürt burjuvazisinin eğiliminden söz ediyorum.

Bu eğilimin tam karşısında, rejimi masaya oturtan asıl gücün, Devrimci Halk Savaşı ile açığa çıkan halkın gücü olduğunu savunuluyor.

Bu bakışa göre, zaten ekonomik bunalım ve Ortadoğu'da içine düştüğü "değerli yalnızlıkla" zorlanan AKP/TC, bir de Devrimci Halk Savaşı ile KÖH tarafından sıkıştırılınca, el mecbur "çözüm" masasına oturdu. Hiç de istenmeden ve üstelik her an "masayı devirme" fırsatını kollayarak başlatılan sürecin geriye düşmemesi için, "halkın zorunun" sürekli sokakta olması gerekiyor.

Ve soruluyor, elinde olsa ilk fırsatta KÖH'ü tasfiye etme hayalinde olan AKP/TC, şayet PKK yenilmiş olsaydı, çözüm masasına neden otursun?

Tasfiye politikaları

AKP/TC'nin izlediği oyalama politikaları, medya tarafından Öcalan ve Kandil arasında yaratılan sözümona "çelişkilere" dair manipülatif haberler, Barzani'yle birlikte yürütülen "bölgesel hegemonya" girişimi ve elbette, TC'nin Kürt burjuvazisini Barzani kanalıyla kapsama ve satın alma politikaları, Öcalan ve Kandili "tasfiye etme" amaçlı değil de, "demokratik çözüm" arzusundan mı kaynaklanıyor?

Ya da, yakın zamanda Gewer'de olanlar, Lice olayları, hendek ve kalekol inşaları, IŞİD çetelerine alenen destek politikaları ya da Öcalan'ın hala tecrit altında olması, ne anlama geliyor?

Çözüm sürecine çok yönlü bakıldığında; egemen güçler açısından ciddi bir hegemonik kriz ve akabinde egemen blok içindeki güç savaşlarını; öte yandan, Öcalan'ın İmralı'da yürüttüğü diplomasi görüşmelerini, Kandil'in de önce Devrimci Halk savaşı ve sonra Rojava şimdi de Şengal-Musul hattında kazandığı başarıları ve birbirini tamamlayan bu iki farklı yönelimin KÖH'ü bölgesel ve hatta küresel bir düzleme yerleştirmesini rahatlıkla görebiliriz.

IŞİD ile derinleşen ittifak blokları

Musul işgalinde, Maliki ordusunun bırakın direnmeyi, tek bir kurşun bile sıkmadan Musul'u IŞİD'e bırakması da, Türkiye ve ABD'nin partneri olan Barzani'nin peşmergelerinin Ezidilerin bölgesinden taktik bir çekilmeyle IŞİD'e alan açması da aynı planın parçası.

Perihan KOCA

IŞİD; bölgedeki düzenin yeniden dizayn edilmesinde emperyalist güçler tarafından kullanılan bir alet, bir "kontrollü ve yaratıcı kaos" oluşturma makinesi.

Hedefine doğru yoğun ve vahşi şiddet uygulayarak yol alan ve böylece emperyalist güçlerin bölge politikalarına ön açan bir örgüt.

Haziran ayındaki Musul işgali ardından, henüz Irak'taki operasyonunu bile neticelendirmeden apar topar Rojava'ya yönlendirilen, ardından yüzünü Kobane'ye, Şengal'e ve Maxmur'a dönen bir IŞİD pratiği görüyoruz.

IŞİD'in 3 Ağustos ile başlayan Şengal saldırıları ise, hem egemen güçler hem de KÖH açısından ciddi bir dönüşüm noktası oldu.

Aynı planın parçaları

Musul işgalinde, Maliki ordusunun bırakın direnmeyi, tek bir kurşun bile sıkmadan Musul'u IŞİD'e bırakması da, Türkiye ve ABD'nin partneri olan Barzani'nin peşmergelerinin Ezidilerin bölgesinden taktik bir çekilmeyle IŞİD'e alan açması da aynı planın parçası.

Öte yandan, Bağdat'ta Maliki iktidarının değiştirilmesinin de, "tek Irak" politikası kapsamında, yenilerde oluşturulmaya çalışılan ABD- İran ittifakının planlı bir organizasyonu olduğu anlaşılıyor. Sadr ise, huzursuzluğunu belirtsede de, halen zayıf bir konumda.

Maliki'nin Başbakanlıktan istifa ederek, iktidardan uzaklaştırılması ve ABD ile daha doğrudan bağlantılı olduğu bilinen Haydar El Abadi'nin Başbakanlığa getirilmesi, hemen ABD tarafından olumlandı ve akabinde İran'ın da Maliki'den desteğini çekme açıklamaları geldi. Irak dengelerinde konumlanan arkadaki asıl aktörler kendilerini gayet açık ediyor.

ABD, IŞİD'i, Irak ve Suriye coğrafyasını yeniden düzenlemek, Bağdat'ın Suriye ve İran'la olan bağını koparmak ve İran'ın, Filistin ve Lübnan direniş hareketlerine desteğini ve Suriye'ye yardımını kesmek için "araç" olarak kullanıyor. Amaç belli, İran'ı bölgedeki ABD menfaatlerine daha uyumlu bir konuma yerleştirmek.

"Sınıfsal" ittifak blokları

Peki, ya Barzani, o ne yapıyor? IŞİD saldırıları karşısında sıkışan Rojava'nın lojistik destek kapısını kapatan ve sadece ABD desteğine dayanarak geniş bir Kürt devleti kurma hedefinde konumlanan, bu minvalde TC ile yakın ilişkilere yönelen bir Barzani gerçeğini görüyoruz.

Barzani; IŞİD vahşeti ile zorlanıp yenilen bir PKK- YPG ve bu güçlerin yenilgisi sonrasında düşürülüp teslim alınan bir Kürt toplumu yaratıp, düşürülmüş halkın kendisine biatını sağlayarak kendi burjuva hegemonyasını kurma derdinde.

TC ise, IŞİD çetesine, kurmay desteği verip sınır geçişlerini sağlayarak, yaralıları topraklarında tedavi ettirerek, IŞİD'in "cephe gerisi" ihtiyaçlarını sağlıyor ve Rojava'nın çözülmesi yoluyla KÖH'ün tasfiyesini hedefliyor.

Süreklileşen ve neredeyse gündelik bir rutine oturan TC-Barzani ilişkisini tam da bu hedefler doğrultusunda okuyabiliriz.

Rojava Devrimi'nin yenilmesiyle; TC hegemonyasında geniş bir bölge oluşacak, petrol ve doğal gaz/enerji sorununu çözen Türkiye kapitalizminin güçlenerek küresel kapitalist hiyerarşinin üst sıralarına doğru hamle yapması sağlanacak, o yenilgiyle önü açılan Barzani de Kürdistan coğrafyasını kontrolüne alacak.

Plan bozuluyor

Bu süreçte, KÖH içindeki burjuvazi de kapsanacak, Rojava Devrimi boğulacak, Kandil'e sıkışan KÖH ise "Sri Lanka" tarzıyla tasfiye edilecek.

Hesaplar tamamen sınıfsal.

Ancak, tersinden, tüm bu hesapları alaşağı edecek başka güçler ve onların oluşturduğu dengeler de de açığa çıkıyor ve kendi çıkarlarını aynı ortama dayatıyor.

Kürt Özgürlük Hareketi, demokrasi güçleri ve olasılıklar

Sert ve engebeli kavşaklar, şayet doğru strateji ve taktik hamlelerle kuşatılırsa, Kürt Özgürlük Hareketi ve bölgedeki tüm devrimci ve demokratik güçlerin önünün açıldığı yeni bir tarihselliğe sıçranabilir.

Perihan KOCA

Rojava Devrimi'ne ve KÖH'e yönelik sürdürülen tasfiye politikaları hepimizin malumu.

Ancak, IŞİD saldırılarıyla, KÖH, bir taraftan savunma hattını güçlendirirken, öte yandan alan genişlettiği ve inşa faaliyetlerini sürdürdüğü yeni bir sürece girdi.

IŞİD'in saldırıları ve özellikle Ezidilerin kutsal kenti Şengal'deki katliamıyla beraber; KÖH seferberlik ilan etti, tüm Kürdistani güçleri ortak savunma savaşına çağırarak, YPG, gerilla ve peşmergenin birlik hattını öne çıkardı. Bu birlik çağrıları, KÖH'ün tarihinin en güçlü dönemine girerek muazzam bir inisiyatif kazanması ve bu yeni bölgesel çaptaki inisiyatifin çok daha kompleks ve geniş bir perspektife yayılmak zorunda olan stratejisi dolayısıyladır.

Şimdi, IŞİD karşısında zorunlu oluşan birlik hattının kısmen kalıcı bir ittifaka dönüşmesi, ortak savunma gücü oluşturma ve nihayetinde ortak bir Kürdistani kongre düzeyine ulaşma, o kongrede de hegemonya kurabilme sorumlulukları açığa çıkıyor.

Devrimci Halk Savaşı ve sonrasında, askeri savaş gücünü; bölgeye yerleşme ve hegemonya kurma yeteneğini de, özellikle Rojava deneyi ile de somutlamış olan KÖH; bugün IŞİD saldırıları karşısında yeni bölgelere de girişler sağlayarak, hem bir "kuşatma" hem de bir "yerleşme" pratiği sergiliyor.

Oluşturulan savunma birliklerinin ortak savunmasının askeri ve toplumsal kazanımla sonuçlanması, KÖH'e, yürümesi ve kazanması gereken başka bir süreç dayatıyor.

IŞİD saldırılarını kendisi için "fırsat"a dönüştüren KÖH, saldırılar karşısında sergilediği direniş ve başarıyla, bölgedeki bütün halklar nezdinde umut ve güven kazanmış, Ortadoğu'nun güç ilişkilerinde belirleyici bir konuma yerleşmiştir.

ABD ve diğer tüm küresel/bölgesel ülkeler açısından da, PKK'yi hesaba katmadan ve hatta onunla doğrudan ilişkilenmeden hareket edilemeyeceği daha net görülmüş oldu. Bu yeni konumlanışın, PKK açısından yepyeni manevra imkanları sağlayacağı açıktır.

Çan sesleri duyuluyor!

KÖH'ün kazandığı yeni inisiyatifle «olmazsa olmaz» konumuna yerleşmesi ve "KÖH"ün hegemonyasında" gerçekleşecek "Kürdistan güçlerinin stratejik birlik hattı" olasılığı ve bunun gerçekleşmesinin yaratacağı tarihsel sonuçlar, bölgedeki yeni halkçı-demokratik itiifakların ve kazanımların önünü açacak, emperyalist güçlerin hesaplarını bozabilecektir.

Egemenler, güçlenerek yaklaşan "tehlikenin" gayet farkındalar. Değilse, ABD yandaş medyada ima edildiği üzre, Kürtlere ve KÖH'e dost güç olarak yaklaştığı için mi IŞİD mevzilerini bombaladı? Geçiniz lütfen.

ABD'nin "çakma" operasyonları, taktiksel bir hamle ve esasında, Kürdistan'ın olası birleşmesinde KÖH'ün hegemonyasını önlemek için yapılan bir organizasyondur.

Aynı şekilde, asla KÖH ile ittifaka yanaşmayan ve defalarca Kürt halkına ihanet eden Barzani'nin, IŞİD'in Erbil saldırısı sonrasında "yandım Allah" nidalarıyla HPG ve YPG ile ortak savunma gücü oluşturması eğilimi, şimdiye dek boğmaya çalıştığı PKK'yi aniden "dost güç" olarak görüvermesinden kaynaklanmıyor elbette. Çan seslerini O' da duyuyor.

Olasılıklar

Öcalan'ın daha önce defalarca önerdiği "Kürtlerin ortak bir kongre etrafında güçlerini toplamaları ve ulusal savunma gücünü oluşturmaları", uzun süredir tartışılan ve gerçekleştirilemeyen bir hedefti. Şimdi, KÖH'ün başarılarının zorlamasıyla toplanacak bir "Ulusal Kongre", Kürt halkının bölgedeki varlığını ortaklaştırabileceği bir süreç olarak hemen önümüzde.

Öcalan'ın mesajlarında ve geçtiğimiz günlerde gerçekleşen Demokratik Toplum Kongresi (DTK) 7. Genel Kongresin'de sıkça vurgulandığı üzere, "Ulusal Kongre" için Kürt siyasetçilerine yapılan çağrılar, Kürt birliğinin yaşama geçirilmesi için belirleyici önemde.

Öte yandan, bölgede Öcalan'ın "9 boyutta" ele aldığı demokratik özerliği fiili-meşru zeminde inşa çalışmalarının devam ettiği, Avrupa'da Rojava ve Ortadoğu için yardım kampanyaları ve eylemliklerin örüldüğü bir süreç gelişiyor.

CB seçimlerinde Demirtaş'ın aldığı 9.8'lik oy, KÖH'ne ciddi bir meşruiyet kazandırdı ve "demokratik cumhuriyetin" bu ülke topraklarındaki toplumsal karşılığı yaratılıp, özgün bir toplumsal ve politik zemine yerleştirilmesinin önü açıldı.

Yeni dönemin görevleri

2015 Genel seçimlerine uzanan dönemin ve "çözüm süreci"nin imkanlarının doğru taktiklerle değerlendirilmesi gerekiyor.

Aynı şekilde, bölge ülkelerinin devrimci-demokrat güçleriyle özel ittifaklar kurarak geliştirilecek bir bölgesel direniş ekseni yaratmak, yeni dönemin görev ve sorumlulukları arasında.

Yaşanan gelişmelerle beraber, kanton olarak demokratik özerkliğe kavuşturulan alanlar genişleme potansiyeli taşıyorlar. Şengal bölgesi 4. Kanton olarak özerk bir sisteme kavuşturulabilir.

Aynı zamanda, 13 günlük yoğun çatışmalar sonucu kazanılan ve coğrafi olarak stratejik bir yerde konumlanan Batı Kürdistan'ın Irak sınırındaki Cezaa Bölgesi, IŞİD'in ve yanındaki aktörlerin hesaplarını çatırdatmış, KÖH'e öz savunma ve alan genişletme yönünde yeni bir mevzi daha kazandırmış durumda. Süreç bu şekilde ilerlerse, KÖH Önderi Öcalan'ın özgürlüğü talebi, güçlü biçimde çözüm masasına getirilecektir.

Bir taraftan da, KÖH'nin önünü açtığı ve direniş eksenindeki halklara feyz veren, özgün bir kadın kurtuluş hareketi kimliğinin yaratıldığı ve kadınların öncüleştiği muazzam bir "kadın gücü"doğuyor.

Bölgede yüzyıllardır ezildiği yetmezmiş gibi şimdi IŞİD tarafından yeniden ve daha derinden aşağılanan on milyonlarca kadının, bu parlayan güneşe gözlerini dikeceği, ondan etkileneceği, ona ulaşmak isteyeceği açık değil mi?

Velhasılı kelam, gelip geçici ya da sıradan bir sürecin içinden geçmiyoruz, süreç devinim halinde, sürekli güncelleniyor ve tarihsel sonuçlar yaratma kapasitesine sahip.

Sert ve engebeli kavşaklar, şayet doğru strateji ve taktik hamlelerle kuşatılırsa, Kürt Özgürlük Hareketi ve bölgedeki tüm devrimci ve demokratik güçlerin önünün açıldığı yeni bir tarihselliğe sıçranabilir.

Eylül-2014

Arap-Alevi toplumu derinden etkilendi ve politizasyon süreci hız kazandı.

Aleviler uzlaşmıyor

Alevilerin yaşadığı bu tarihsel kopuş, sınıf perspektifli bir sosyal devrim hareketiyle buluşmadığı takdirde hem kendi dinamiğini, hem de bir araya geldiği ilerici ittifakları hızla etkisizleştirerek tarihsel fırsatın harcanmasına neden olacaktır.

Hasan DURKAL

Türkiye siyasal atmosferi içerisindeki sert kırılmalar tüm güçleri yeni konumlanmalara zorluyor. AKP'sinden CHP'sine, sosyalist solundan Kürt Özgürlük Hareketine, Alevilere, gençlere. Bu yeni konumlanma yönelimleri, alışılagelmiş sistem içi dengeleri sarsacak bir dizi yeni olasılıkları doğuruyor. Belli ki on yıllardır uyuyan devler uyanıyor. Sistem krizi beraberinde devrimci olanakları diri tutuyor.

Gazetemizde daha önce defalarca kez işlediğimiz "demokratik cumhuriyet" şimdi tüm kesimleri kendisine çeken bir gerçekliğin eşiğinde. Sistem içi ve dışı güçleri sarsan yönetim krizine, demokratik dinamikleri yerinden kımıldatan Gezi İsyanı, Rojava Baharı eklendi. Demokratik Cumhuriyet Gezi İsyanı ve Rojava'nın estirdiği havayla birlikte zihinlerde tomurcuklanmaya başladı. Otoriter-baskıcı sistemler tarafından baskılanan her kesim, oluşan yüksek gerilim ortamında taleplerini daha radikal bir şekilde dile getirmeye başlıyor: Kürtler, kadınlar, işçiler, gençler.

Alevilerin kopuşu

Tabi ki Aleviler de öyle. Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte sistemin sigortası olarak kullanılan Aleviler, tarih boyunca öcü "şeriat devleti"ne karşı korundu(!). Ancak bizzat Kemalist devrimle birlikte hayata geçirilen Diyanet İşleri Başkanlığı odaklı bir asimilasyona da razı olmaları istendi.

Şimdi, yıllardır yaslandıkları eski statüko-CHP ile kurulan temel bağ ciddi bir zayıflama eşiğinde. Neydi o temel bağ? Kemalizmin kendi tanımladığı -ve referans olarak aldığı Batılı uygulamalardan çok farklı- ucube laiklik anlayışıydı. Bu anlayış artık günü kurtarmaya yetmemektedir. AKP'nin siyasal atmosferi milliyetçi-muhafazakarlığa hapsetmesi ve CHP'nin bu atmosferi –Kılıçdaroğlu'nun deyimiyle- "tıpış tıpış" kabul etmesi (Bakınız Ekmeleddin İhsanoğlu örneği) Alevilerin öfkesinin daha da kabarmasına yol açtı.

Ayrımcılık ve nefret söylemleri, Yavuz Sultan Selim Köprüsü, Okmeydanı gibi provokasyonlar, Cami-Cemevi dayatmaları, zorunlu din dersleri, imam hatip dayatmaları ve daha birçok etken Alevilerin öfkesinin bilenmesine ve totaliter-baskıcı devletin temel dayanaklarının sorgulanmasına yol açtı.

Aleviler, CHP ve sol

Evet, Türkiye siyasal atmosferi, ezilenleri Demokratik Cumhuriyetin etrafında örgütlenmeye davet ediyor. Çünkü ezilen güçler Rojava ve Gezi'den esen havayı arkalarına alarak, ne AKP'nin yarattığı faşizan ortama ne de CHP-MHP-Cemaat triosunun sefil alternatifine razı olmak istemiyor.

Alevilerin tarihsel bağlarla bağlandığı CHP bırakın Alevileri kollamayı, kendi dağılan parçacıklarını toplamaktan aciz. Üstelik hücrelerine kadar işlemiş olan eski rejimden bir türlü kurtulmuyor.

Kendi Aleviliğini gizleyecek kadar zavallı bir durumda olan Kılıçdaroğlu mu temsil edecek Alevileri? Kendisine "Alevi misiniz?" diye sorulduğunda, "Müslümanım" diyecek kadar çaresizdir Kılıçdaroğlu.

Artık çok daha fazla sayıda Alevi, bu tutumun CHP'nin yaslandığı inkârcı zeminin bir yansıması olduğunu biliyor. Alevilerin siyasal rantını yiyen bu inkârcı parti bu politikayla daha ne kadar devam edebilirdi ki?

Öte yandan Aleviler tarafından HDK-HDP projesine ciddi bir yöneliş var. Bu durum olumludur da. Ancak bu projenin programının türlü olasılıklara gebe. Çeşitli kesimleri ve hatta sınıfları bünyesinde barındırması ve kimisi sistemle uzlaşmacı bu sınıfsal eğilimler bu projeyi kendi perspektifi çerçevesine hapsetmeye çalışmaktadır.

Sözün özü, Alevilerin yaşadığı bu tarihsel kopuş, sınıf perspektifli bir sosyal devrim hareketiyle buluşmadığı takdirde hem kendi dinamiğini, hem de bir araya geldiği ilerici ittifakları hızla etkisizleştirerek tarihsel fırsatın harcanmasına neden olacaktır. *30.08.2014*

Ahmet'i anmak

Orta-Doğu'da ezilen halkların kader birliğinin direniş birliğine dönüştüğü bugünlerde, Ahmet'i anmak onun cüretinden ve cesaretinden bahsetmek her zamankinden daha da elzem olarak karşımızda duruyor.

Mahmut DURKAL

Polisin saldırıları sonucu Abdocan'ın ölmesi ve Ali İsmail'in yoğun bakıma alındığı haberleri, korkutmak bir yana sokağı daha da hareketlendirdi, yüz bini aşan gösteriler yapıldı. Halkın sürekli artan gücü ve öfkesi, polisi daha da hırçınlaştırdı.

İşte tam da bu sıcak günlerde, her yerde olduğu gibi süreç kendi doğal önderlerini yarattı. Şüphesiz Arap-Alevi gençliği en büyük kahramanlıkla öne atıldı, isyan geleneğini diriltti. Gençlerin içinden bazıları "bir adım daha ileri" duruyordu, barikatların en önündeydiler. İşte, Ahmet Atakan, tam da oradaydı. Bunu herkes biliyor.

Sokağa girerken "Sabaha kadar gitmek yok " lafı ile girip, ölümsüzleşen bedeniyle çıktı o sokaktan Ahmet. Günlerce korkusuzca savaştı barikatlarda. Bu korkusuzluğun sebebini, "Halkın arkanda olduğu sürece korkmuyorsun!" diyerek ifade ediyordu. Gerçekten de öyleydi. Armutlu' ya gidenler iyi bilir, barikatlar, çamaşır makineleri, televizyonlar ve eski kanepelerden oluşuyordu. Polis saldırdıkça oradaki halk direndi. Abdocan öldü, halkın öfkesi yüz kez arttı; Ali İsmail öldü, halkın direnci bin kat arttı. Aynı Ahmet' in dediği gibi: Halk oradaydı, öfkeliydi, yılların biriktirdikleri açığa çıkıyordu.

Ahmet' in doğal önderlik sürecini tetikleyen olaylar, sadece Ahmet' in değil, tüm gençliğin ve toplumun başından geçti. Ama o biraz farklıydı.

Ahmet, liderliği ya da tarihsel öncülük görevini veya artık ne dersek diyelim, o an gereken büyük yoğunlaşmayı, tüm cüreti ve cesaretiyle sırtlamış bir insandır. Üstelik, bunu yaparken, yüksek bir halkçı-demokratik siyasi bilinçle, sadece Arap-Alevi toplumunun değil, Rojava'da katledilen Kürt halkının da yanında olduğunu bildiren açıklamaları vardır.

Arap Alevi gençliğin önderleri

Gezi'nin ardından diğer bir deyişle Abdocan, Ali İsmail ve Ahmet'in ardından, Arap-Alevi toplumu IŞİD tehlikesinin de büyümesiyle sürecin ciddiyetinin farkında ve buna yönelik hamleler yapma arayışında.

İşte bu çetrefilli ve gerilimli süreçte, özellikle de Arap-Alevi gençliğinin örnek alması gereken kişilerin başında Ahmet Atakan gelmelidir.

Tekçi ve mezhepçi politikalardan ve Gezi şehitlerinin katillerini korumaktan vazgeçmeyen iktidara karşı, Ahmet'i ve diğer şehitlerini anmak tarihsel bir görev.

Ahmet, 1 Haziran'dan 10 Eylül'de ölümsüzleşene kadar olan muazzam yürüyüşünde bize çok şeyler öğretti.

Ortadoğu'da kader birliği

Orta-Doğu'da ezilen halkların kader birliğinin direniş birliğine dönüştüğü bugünlerde, Ahmet'i anmak onun cüretinden ve cesaretinden bahsetmek her zamankinden daha da elzem olarak karşımızda duruyor.

Şehitlerimiz sadece onurumuz değil, aynı zamanda komutanlarımız.

Ahmet, artık Arap-Alevi gençliğinin ölümsüz komutanı.Orada, bilincimizin en yüksek ve en derin yerinde çakılı duruyor. Tıpkı Abdocan, tıpkı Ali İsmail gibi.

Mahmud Derviş'in Filistin için yazdığı bir şiir vardır. Ancak bugün Orta-Doğu'daki direniş ve kader birliğini göz önünde bulundurduğumuz da Ahmet Atakan'a ithaf etmekte bir sakınca yoktur diye düşünüyorum.

Ahmet Atakan şahsında tüm devrim şehitlerine!

"... Ben Arap Ahmed'im Gelsin kuşatma! Siperim gövdemdir benim, Gelsin kuşatma! Ve ben ateş hattıyım, Kuşatacağım onları Çünkü göğsüm sığınaktır halkıma Gelsin kuşatma!"

08.09.2014

Emperyalist savaşa karşı Arap Aleviler

Suriye'ye yapılan emperyalist müdahale, zaten ortak tarihsel komün geleneklerinin ve asabiyetinin ortaklaşa paylaşıldığı Arap-Alevi toplumunu derinden etkiledi ve politizasyon süreci hızlandı.

Mahmut DURKAL

Bölgesel savaşların en şiddetli yaşandığı bölge Orta Doğu ve çevresi. Afganistan, Pakistan, Irak ve son dönemde yaratılan cihatçı çetelerle müdahale edilen Suriye .

Hepsi, adeta karnını doyurmaya gelmiş bir müşterinin önüne sunulan menünün küçük bir parçasıymış gibi, emperyalizmin ve onun taşeronlarının önüne sunuldu.

Orta-Doğu şu an dünyanın en sıcak bölgesi. AKP öncülüğünde ılımlı İslam ile revize edilen ve "acaba bölge taşeronu olur mu?" projesi ile öne itilen T.C, bu savaşın ortasına yerleştirildi.

Şu ana kadar fiili çatışma durumu olmasa da, lojistik destek vererek ve sınırlarını açarak kilit rol oynadı. Gel gör ki, evdeki hesap çarşıya uymadı, özellikle de Türkiye için.

Arap Alevilerin politizasyon süreci hızlanıyor

Zaten AKP'nin mezhepçi ve tekçi politikalarından rahatsız olan Arap-Alevileri ise, ekonomik ve duygusal bağlarının en fazla gelişmiş olduğu ve halen birçok akrabalık ilişkilerinin varlığını koruduğu Suriye ile gerginleşen ortamdan en fazla rahatsızlık duyan kesim oldu. Düzenlenen mitinglerde Antakya sokaklarında emperyalist savaşa karşı en yüksek tepki gösterildi. Suriye'ye yapılan emperyalist müdahale, zaten ortak tarihsel komün geleneklerinin ve asabiyetinin ortaklaşa paylaşıldığı Arap-Alevi toplumunu derinden etkiledi ve politizasyon süreci hız kazandı. Öyle ki, daha önceden bir kaç yüz kişiyi geçemeyen eylemliliklere binlerin- on binlerin katılımı söz konusu olmaya başladı.

1 Eylül 2012 ile başlayan süreç

1 Eylül 2012 barış yürüyüşü bu açıdan Arap-Alevileri için özel bir milât sayılabilir.

Binlerin katıldığı ve Türkiye sınırları içinden geçerek Suriye'de savaşmaya giden "cihatçı" çetelere karşı yapılan bu eylemden sonra, Antakya sokakları barış isteyen bu halka 'yasaklandı'.

Ancak, unuttukları bir şey vardı. Barışın kenti olarak adlandırılan bu kentin ana taşlarını Arap-Alevi toplumu oluşturuyordu.

Tarihsel damar bir kez canlanmıştı, barış vurgusunu dillendirmekten ve sokakları zapt etmekten hiç vazgeçilmedi.

31 Mayıs gecesi biriken öfke Gezi'de birden taşıp bütün Türkiye'nin sokakları zapt ederek yeni bir topluma doğru hızlı adımlarla ilerlerken, öncesinde zaten sokakta olan Arap-Alevi toplumunun buna kayıtsız kalması beklenemezdi.

Öyle de oldu. 1 Haziran'dan itibaren tüm Türkiye'de olduğu gibi Antakya'da da insanlar sokaklara akın etti. On binlerce kişi sokakları işgal etti, barikatlar kuruldu.

EKONOMİ

Kapitalizmin organik krizi yeni evrelere girerek sürüyor.

Yeni finansal tsunami riski

Kapitalist- emperyalist sistemin bügün ulaştığı entegrasyon düzeyi ve derinliği, küresel finans piyasaların her hangi bir yerindeki baş gösteren finansal bir dalgalanmanın, sistemik bir risk yaratmasına yol açmaktadır. Türev ürün piyasalarında oluşan balon, finansal bir tsunami riskini artırıyor.

Volkan Yaraşır

2007/2008 krizi, finansal bir kriz olarak başladı, hızla küresel bir krize dönüştü. Kriz, sistemik bir karakter taşıyarak, multi bir kriz şeklinde gelişti. Farklı evreler geçirdi, kriz kendini "uzun" ve "büyük durgunluk" şeklinde dışa vuruyor. Giderek, yıkıcı etkisi yayılıyor. Kapitalizmin (yıkıcı rekabete, sürekli ve maksimum kar arzusu dayanan) doğası kesintisiz işliyor. Krizin en önemli tetikleyicisi olan spekülatif amaçlı kullanılan türev ürünler, 7 yıllık süreçte yine inanılmaz boyuta yükseldi. 2007/2008 krizine yol açan aşamayı geçti.

Kapitalist mimarinin ana ekseni, finanslaşma

2008 sonrası krizin yarattığı yıkıcı sonuçlar, türev ürünlerin azalmasını beraberinde getirmişti. Küresel düzeyde reel sektörde önemli problemler yaşanmasına karşın, bir kaç yıl içinde yeni bir finansal tsunamiye yol açacak gelişmeler yaşanmaya başladı.

Kapitalizmin işleyiş yasalarını hükmünü göstererek, finansal inovasyonlara (yeniliklere) hızlı geri dönüşler görüldü. 2008 yılında 55 trilyon dolara bulan dünya GSYH'ye karşı, türev ürünler (spekülatif amaçlı finansal araçlar) dünya hasılasının 10 katına ulaşmıştı. Son veriler durumun yine çok kritik bir noktaya geldiğini gösteriyor. 2013 yılı sonunda dünya GSYH'sı 74 trilyon dolara buldu. Buna karşı türev ürünler 710 trilyon dolara çıktı.

Kapitalist- emperyalist sistemin bügün ulaştığı entegrasyon düzeyi ve derinliği, küresel finans piyasaların her hangi bir yerindeki baş gösteren finansal bir dalgalanmanın, sistemik bir risk yaratmasına yol açmaktadır. Türev ürün piyasalarında oluşan balon, finansal bir tsunami riskini artırıyor. Kapitalizmin organik krizi yeni evrelere girerek sürüyor. Olası bir finansal tsunami "büyük durgunluğu", yıkıcı faza dönüştürebilir.

Şartlar ve gelişmeler bu olasılığı artırıyor.

Bankacılık sistemi kırılganlaşıyor

2007/ 2008 krizine tırnak içinde güçlü giren bankacılık sistemi, yoğun bir şekilde borçlanarak süreci aşmaya çalıştı. 2008- 2014 arasında bankaların borçları 3 kat arttı. 2014 ikinci çeyreğinde,Türkiye'nin dış borcunun yüzde 38'ini bankaların borcu oluşturuyor.

Volkan YARAŞIR

2001 krizinden sonra, IMF ve Dünya Bankası kararları ve belirlediği yol haritasıyla, Türkiye ekonomisi yeniden yapılandırıldı. Özellikle finansal sistem re-organize edildi. Bunun kitleler için anlamı sosyal yıkım programları oldu.

2007/ 2008 krizine tırnak içinde güçlü giren bankacılık sistemi, yoğun bir şekilde borçlanarak süreci aşmaya çalıştı. 2008- 2014 arasında bankaların borçları 3 kat arttı, 165 milyar dolara ulaştı. 2014 yılında ikinci çeyreğinde,Türkiye'nin dış borcunun yüzde 38'ini bankaların borcu oluşturuyor.

Finansal dalgalanmalar

Bankacılık sistemi, küresel finansal dalgalanmalardan, Avrupa'daki borç ve bankacılık krizinden ve likidite sıkılaşmasından ciddi şekilde etkilenecek bir sürece girdi.

Özellikle küresel likidite darlığından dolayı, Türkiye'nin dış likidite sıkılaşması yaşaması halinde bankacılık sisteminde önemli problemler ortaya çıkabilir.

Küresel likidite darlığı

Amerikan Merkez Bankası'nın parasal genişleme programına Ekim ayında son verme kararı alması, Türkiye gibi bir çok ülkeyi sarsabilir.

Türkiye'nin çoklu kıralgan bir ekonomik yapıya sahip olması; aktüel olarak emlak balonunun şişmesi ve olası emlak krizi, senkronize bir şekilde bankacılık sistemini etkileyecek içeriktedir.

Yakın dönemde Türkiye'deki üç büyük özel sermayeli bankanın(İş Bankası, Garanti Bankası, Akbank'ın) notunun, uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Fitch tarafından düşürülmesi risk faktörlerinin arttığına delalettir.

Benzer gelişmeler(en başta bankacılık krizi), ekonomik ve siyasi kırılganlığın yüksek olduğu aynı karaktere sahip olan Ukrayna, El Salvador, Macaristan, Lübnan ve Jameika içinde geçerlidir.

Spekülatif sermayenin saldırı merkezi: Arjantin

Arjantin 2001 yılında yaşadığı krizle iflas etmiş ve borçlarını ödeyemeyeceğini açıklamıştı. Borçlarının yüzde 70'nini (yani 70 milyar doları) kreditörlerle anlaşıp, yeniden yapılandırdı. Böylece IMF'nin bir zamanlar model ülke olarak sunduğu Arjantin, enkaza dönüştürüldü.

Volkan YARAŞIR

Arjantin moratoryum sürecine girdi. "Hedge fonlarının" , Arjantin'in zamanında ödeme yapmadığı gerekcesiyle dava açması sonucu ve (ABD hukuk sisteminin sayesinde) mahkemenin borçların tamamının hemen ödenmesi kararı vermesiyle moratoryum süreci başladı. Arjantin temerrüde düştü.

Arjantin 2001 yılında yaşadığı krizle iflas etmiş ve borçlarını ödeyemeyeceğini açıklamıştı. Borçlarının yüzde 70'nini (yani 70 milyar doları) kreditörlerle anlaşıp, yeniden yapılandırdı. Böylece IMF'nin bir zamanlar model ülke olarak sunduğu Arjantin, enkaza dönüştürüldü.

Arjantin küresel mali sermayenin araçları tarafından tam anlamıyla kıskaca alındı. Spekülatif sermayenin her düzeydeki saldırılarına açık hale getirildi.

Mali sermayenin araçları

Arjantin'e saldıran hedge fonlar ya da akbabalar sürüsü, küresel mali sermayenin en önemli enstrümanlarından birini oluşturuyor. Bu şirketler borçlu ülkelerin tahvillerini son derece ucuza kapatıp, ağır yaptırımlar karşılığı olağanüstü karlar elde eden, al-sat yapan şirketler.15 yada 20 kişiden oluşan alanında son derece uzman kişilerin (ağırlıkta akademisyen kökenlinin) çalıştığı bu şirketler, tam bir küresel simsar gibi faaliyet yürütüyor. Bir leş yiyici gibi hareket ediyor. Arjantin'e spekülatif yıkıcı saldırıyı bu şirketler yaptı.

Kredi derecelendirme şirketi

Daha önce benzer saldırılara Peru, Zambiya, Kongo, Nikaragua maruz kalmıştı. Bu ülkelerin yaşadığı krizlerde hedge fonlar aktif rol oynadı. Aktüel olarak Ukrayna'nın benzer sürece girmesi yüksek bir olasılıktır.

Küresel mali sermayenin diğer araçlarından bir diğeri ise kredi derecelendirme şirketleridir.

Bu şirketler bir anlamda ülkelerin kaderini belirliyor ve ülkelerin "güvenirlik derecelendirmelerini, kredibilitelerini" ölçüyorlar.

Küresel sermaye akımları bu verilere bağlı şekilleniyor. Bu da ülkeleri felç edecek sermaye kaçışlarını beraberinde getirebiliyor. Son derece rafine bir tehdit ve hizaya sokma mekanizması gibi işlev görüyorlar.

Arjantin'in memorandum ilanından sonra, kredi derecelendirme şirketlerinin, Arjantin'in kredisini CCC-/C'den, 'selective default'a (tercihli temerrüt) indirmesi tesadüf değildir. Kredi derecelendirme şirketleri, spekülatif saldırının etkin ve koordineli (ABD hukuk sistemi gibi) parçasıdır.

Küresel mali sermayenin bir diğer önemli aracı ise İntertrans "şirketlerdir". Dünyanın en büyük ve en güçlü oligarklarının üye olduğu bu yapılar, hisse senetleri alıp satıyorlar. Küresel borsaların büyük spekülatörleri olan bu yapılar, köpek balıkları olarak anılıyor.

Arjantin tek değil, domino etkisi

Arjantin vakası ve gelişmeler, iflasa yakın ülkelerin tartışılmasını beraberinde getirdi. Bu ülkelerin borçlanma riski arttı. Önümüzdeki dönem de başta Ekvator, Mısır, Pakistan, Yunanistan, Venezüella, Kıbrıs, Jameika, Ukrayna gibi dış kaynağa bağlı ekonomiler, ciddi problemler yaşayabilir.

Çok vektörlü gel gitler

Bu süreçte Türkiye, Hindistan, Endonezya, Brezilya ve Güney Afrika'nın dahil olduğu " kırılgan 5'li" diye tanımlanan ülkeler ise en başta likidite darlığı riski içine girebilir. Finansal dalgalanma ve borçlanma maliyetlerinde aşırı yükselme olasılığı, dış kaynak girişinde daralma ve dış borç faizlerinin yükselmesi bu ülkelerde, kriz olasılığını artırmaktadır. Arjantin vakası yeni dönemde bir dizi finansal gelişmenin, alt üst oluşun (ülke iflasları, memorandum ilanları, finansal çöküntüler ve anaforları) ilk habercisi olabilir. 2015 yılı çok vektörlü finansal gel-gitlere gebedir.

DÜNYA

Hamas, eskiden el Fetih'in Gazze'de oynadığı rolü oynuyor: Nedir bu rol? Gazze/Filistin "krizini" işgalci İsrail devleti için yönetmek.

Gazze'de ölüm

Gazze'de bombalanmayan hemen hiçbir şey kalmadı. İsrail'in nedeni: "Hamas'ın terörizmi okullarda, evlerde, camilerde saklanıyor" şeklindeydi. Herhalde, bir sonraki savaşta el yükselterek "Hamas'ın terörizmi oksijen'in içinde saklanıyor" diyerek, Gazze'ye kimyasal silahlarla saldırırlar.

Alp KAYSERİLİOĞLU

"Gazze'yi su ve karayolları dahil bütün alt yapısını yok ederek ortaçağa göndermeliyiz."
İsrail Başbakan Yardımcısı Eli Yishai, 2012
İsrail tarafından 8 Temmuz'da Gazze'de başlatılan işgalden bugüne, Filistin Sağlık Bakanlığı ve BM'ye göre 2145 Filistinli öldü, bunun 70%-80% sivil, 578'i çocuktu. 11 000 insan yaralandı; yaralı çocukların 1000'i yaşamları boyunca sakat kalacak.
475 000 insan kaçtı, 100 000 civarında insan evlerini kaybetti.
İsrail tarafında ise 68 insan öldü, bunun sadece 4'ü sivildi; yanı sıra 714 insan yaralandı.
Bu, insanların yaşadığı hasar.

Gelelim ekonomi ve alt yapıya.
Gazze'de bulunan okulların 70% i, yani 277'si, bombalandı ve hasar gördü. Bombalanan 190 caminin 70'i artık toz dumandan ibaret. Toplam 15 671 bina tümüyle yok edildi ya da ciddi hasar gördü.
Gazze Tarım Bakanlığına göre, savaşta, Gazze'deki tüketilen yemeğin 70%'ini üreten birimler yok edildi, Gazze'de tarım toplam 251 milyon $ hasar gördü. Tüm ekonomi çapında, 120 ve 130 arası üretim birimi (fabrika, vs.) yok edildi. 25 tıbbi merkez bombalandı ve mesela Al Wafa hastanesi yerle bir edildi. Gazze'nin tek Elektrik Santrali 29 Temmuz'da maruz kaldığı bombardıman yüzünden kapatıldı ve böylece bütün Gazze elektrikli jeneratörlere ve İsrail'den gelen elektriğe bağlı kaldı.
İsrail'de ise, birkaç boş arazide patlayan füzeler dışında pek hasar yok.
Yani kısaca, Gazze'de bombalanmayan hemen hiçbir şey kalmadı. İsrail'in nedeni: "Hamas'ın terörizmi okullarda, evlerde, camilerde vs. saklanıyor" şeklindeydi. Herhalde, bir sonraki savaşta el yükseltip "Hamas'ın terörizmi oksijen'in içinde saklanıyor" diyerek, Gazze'ye kimyasal silahlarla saldırırlar.

Terörist kim?

Varsayalım ki "terörizm" diye bir problem var ve bu "terörizm" İsrail'i tehdit ediyor. O zaman herhalde bu "terörizm" hakikaten yaşam ve güvenliği tehdit eden hamleler yapmalı: mesela İsrail'e füze atmalı, değil mi?
İsrail de zaten böyle bir neden gösterdi savaş için. Ve aslında, 2005'den beri her savaş için hep aynı nedeni gösterdi; işte teröristler şöyle böyle, falan filan.

Rakamlara bakalım

The Jerusalem Fund, 2004'den 2014'e kadar İsrail'e atılan bütün füzeleri tek tek saymış.
Özeti şu: hemen istisnasız biçimde, ancak İsrail tarafından bir saldırı olunca, Filistin tarafında da roket atışları artmış.
Mesela, 2008 Aralık ayındaki işgalci hamleden önceki 4 aylık sürede, Filistin'den İsrail'e sadece 11 kere füze atıldı (yani, füze saldırıları 2007'ye göre 97% gerilemişti) ve 1'i bile Hamas tarafından atılmamıştı.
Tam tersine, Hamas'ın İçişleri Bakanı İsmail Haniyeh, bu tarz eylemlerin sorumlusu militanları tutukladı.
Ne zaman ki, 4 Kasım gecesinde İsrail komandoları 6 Hamas üyesini katletti – Hamas füzelerle cevap verdi.
Kendi komandolarının saldırısını değil de, sadece Hamas'ın cevabını "terörist" bulan İsrail, bir kere daha Gazze'yi askeri olarak işgal etti ve 22 gün süren bu yok etme amaçlı saldırıyla, 1400 Filistinli öldürüldü – bunun 80% civarı sivildi – 5000'i yaralandı.
6000 ev yıkılmış veya ağır hasar görmüş, 52 000 ev ise düşük seviyede hasar görmüştü.
Ama zaten "barış" veya "ateşkes" zamanlarında da aynı durum yaşanıyor: mesela, 2012 Aralık'ı ile 2013 Şubat'ı arası İsrail'e tek bir füze bile atılmazken, İsrail Deniz Kuvvetleri Gazze'nin balıkçılarına 73 kez saldırmıştı.
Aynı zaman diliminde, Gazze'de 3 Filistinli ölmüş, 57'si yaralanmıştı.
Oysa, Gazze'de yaşayan Filistinlilerin saldırıları yüzünden hiç bir İsrailli ölüp ya da yaralanmamıştı.
Öbür askeri işgaller de benzer "nedenler" yüzünden başlatılmıştı; gerçekte, çok adı geçen "terör" konusu, ne bir problemdi, ne de İsrail için nedendi.

İsrail neden saldırdı?

İsrail'in Oslo anlaşmalarından, ama özellikle de Gazze'yi terk ettikten sonra sergilediği tavır; en kötü ekonomik durumda olsa bile, ne bütün Filistin'i kapsayan ne de Demokratik Devrimi başaran bir Filistin devletini, yani "İki Devlet Çözümü"nü bile kabul etmeyeceğini gösteriyor.

Saldırı "nedenleri" çok başka.
Birinci neden, İsrail'in senelerdir amaçladığı durum: Filistin halkını tarihin unuttuğu halkların arasına itmek, ortadan kaldırmak.
Bu "ortadan kaldırmanın" tarzı ise gayet liberal: İsrail, "Bütün topraklar ve üstünde yaşayan insanların çoğu İsrailli olsun" diyor. Yani mesela, "Niye Lübnan'daki Filistin mültecilerine vatandaşlık hakkı verilmiyor. Filistinli mülteciler Lübnan'da vatandaşlık hakkı kazansın! Ondan sonra da, lütfen, bütün Filistinliler Filistin'den Lübnan'a defolup gitsin." diye, gayet liberal ve çok da "hümanist" bir tarzda Filistin halkını ortadan kaldırmaya çalışıyor.
Hatta, bazı kişiler oldukça fantastik ve tarih de denenmiş metotlar önerdiler.
Mesela Likud'dan Moshe Feiglin, Başbakan Netanyahu'ya şöyle dedi:
"Önce Gazze'deki bütün sivil halkı oradan çıkartıp, Sina yarım adasında çadır kamplarına toplayalım (!), Gazze'de sadece Hamas kalınca, bütün Gazze'yi şöyle iyice bir toz duman edelim. En sonunda, toplama kamplarındaki insanları başka ülkelere gönderelim, gidenlere iyi bir para verelim, gitmek istemeyenler de Gazze'ye dönsünler" Ki, Gazze o zaman zaten İsrail devletinin bir parçası olarak, turistik ve ticari bir merkeze dönüşmüş olacak. Gazze'de bütün toprak ve halk İsrailli olduktan sonra, "şehirde 5-6 Arap gezinebilir, bu kadarı da olsun artık" demek istiyor. Evet, fanteziler dünyası hayli renkli. Ama o kadar fantezi gerekmezdi ki, zaten İsrail'in sömürgeleştirilme gerçekliği oldukça fantastik bir kabus.
Tabii ki, kesintisiz uygulanan yok edip ezme ve ekonomiyi yapısal olarak çok düşük ve neredeyse kendisini taşıyamaz seviyede tutmak politikası, hem gelecekte İsrail'e karşı gelişecek direnişin potansiyellerini eğip büküyor; hem de, eğer ki hesaplar tutmaz ve bir Filistin Devleti oluşursa, çok kötü koşullarda başlamasını garantilemiş oluyor.

Birleşik hükümet

İkinci neden, birincisiyle içten bağlı: el Fetih ve Hamas'ın Birleşik Hükümetini yıkma isteği.
Bakın şu işe ki, 'tesadüfen', 3 İsrailli çocuk kaçırılıp Batı Şeria'da İsrail polisinin tutuklama avı başlamadan birkaç hafta önce, 1 Haziran 2014'de, Hamas ve el Fetih, Gazze ve Batı Şeria'da bir "Birleşik Hükümet" kurdular.
Bu "Birleşik Hükümet", AB ve ABD'den onay gördü. Hükümet, Abbas'ın liderliği altında 17 teknokrattan oluşuyordu: yani bütün bakanlar "partisizdi". Kabine'nin ilk adımlarından birisi, İsrail'in "var olma hakkını" (uluslararası hukukta bugüne kadar görülmemiş ve sadece İsrail için kullanılan bir "hak") kabul etti, barışçıl metotlarla politika yapacağını açıkladı ve nihayet, İsrail'e söz verilen bütün barış antlaşmalarının kabul edileceği sözü de verildi.
Filistinlilerin, özellikle Gazzelilerin, durumu zaten vahim ötesi; Batı Şeria'da da uygulanan Apartheid sistemi sonucunda Filistinlilerin yaşam koşulları çok kötü.
Oslo Antlaşmalarından beri Filistinlilerin durumu git gide kötüleşti. İsrail'in, "barış" ya da "İki Devlet Çözümü" vs konusunda, hiç bir niyetinin olmadığı açık.
İsrail'in Oslo anlaşmalarından, ama özellikle de Gazze'yi "terk ettikten" sonra sergilediği tavır; en kötü ekonomik ve jeopolitik durumda olsa bile, ne bütün Filistin'i kapsayan ne de Demokratik Devrimi başaran bir Filistin devletini, yani "İki Devlet Çözümünü" bile kabul etmeyeceğini gösteriyor. İşte, Hamas ve el Fetih'in kurdukları "Birleşik Hükümet", bu oldukça zayıf Filistin devletine doğru bir hamle daha olacaktı; İsrail'e uluslararası alanda diplomatik baskı uygulayarak, belki BM tarafından devlet olarak kabul edilebilecekti.
İsrail bu noktadaki amacına pek de ulaşamamış gibi gözüküyor.
Nasıl?
İsrailin "cici hav hav köpeği" Abbas, Batı Şeriada İsrail ve Fetihe karşı 3. bir İntifada çağrısı yapan mitingleri yasaklamasına rağmen, el Fetih'in militanları Gazze'de bütün öbür militanlar gibi çatıştı ve direndi. Ayrıca, Kahire'deki ateşkes tartışmalarında, artık Hamas ve öbür Filistinli örgütler de işin içine katıldığında, Filistinliler birleşik bir halde çok direnişçi ve net bir tavır koydular.
Üçüncü sebepse, hiç veya çok az konuşulan, ama en önemli konulardan birisi: Hamas'ı Gazze'de şu anki fonksiyonunda ayakta tutmak!
Evet, aynen öyle! Kesinlikle Hamas'ı ortadan kaldırmak değil, pozisyonunu – fazla güçlenmesini engelleyip biraz hizaya sokarak– korumak, daha ötesi, öbür Filistinli örgütlere karşı Hamas'ı güçlendirmek.
Neden? Çünkü Hamas, eskiden el Fetih'in Gazze'de oynadığı rolü oynuyor: Nedir bu rol? Gazze/Filistin "krizini" işgalci İsrail devleti için yönetmek.

Hamas, nereden nereye?

Filistin halkının en önemli ittifakı ne BM ne İsrail, ÖSO veya İD hiç değil. Filistin halkının tek güvenebileceği ittifak gücü, şu an Rojava ve Şengal'de doğuyor.

Hamas, bilindiği gibi 2006'da halk desteğiyle öne geçmişti.
El Fetih'in yolsuzluklardan ve işbirlikçilikten oluşan bir batağa batmış olması, Hamas'ın önünü açmış ve seçimleri kazanmıştı.
Hamas'ın liderleri, el Fetih'dekiler gibi lüks villalarda değil, çoğu zaman halkın koşullarında yaşıyorlardı. Ayrıca, – politik İslamı ve damardan anti semitizmi bir yana bırakırsak FKÖ'nün 1968'deki klasik pozisyonlarını savunuyordu: Tek Devlet, silahlı direniş ve İsrail'i ret.
Gazze'de iktidara geldikten sonra, bütün güçler tarafından şiddetle ret edildi, ama kendisini ayakta tutmayı becerdi ve üstelik, bir iç savaşın sonrasında el Fetih'i Gazze'den kovmayı da başardı.
Ama, rüzgar sonradan başka yerlerden esmeye başladı. Hamas, git gide İsrail'in ateşkes polisi olmaya, diğer Filistinli grupların militanlarını zindanlara doldurmaya başladı.
Militan ve militanlığı yüzünden halk desteği edinen bir örgüt olan Hamas, kendisinden daha militan örgütleri kontrol etmeye ve daha "barışçıl" tutumlar ortaya koymaya başladı. Artık, İsrail'in varlığı kabul ediliyordu.
Zaten 2004'de öldürülen Hamas kurucusu Ahmet Yasin de böyle söylemler geliştirmeye başlamıştı.
2012'de Hamas'ın füze saldırılarının "birdenbire" yükselmesini tetikleyen olay, en önemli kadrolarından birisi olan Ahmet el-Jabari'nin İsrail'in düzenlediği suikastle öldürülmesiydi. İşe bakın ki, Jabari, öldürüldüğü gün cebinde uzun vadeli bir ateşkes planı taşıyordu.
Nihayet, 2012'de, Kalid Meşal, Hamas'ın merkez yönetimini Şam'dan Katar'a taşıdı, ve Orta Dogu'daki jeo stratejik denge oyunlarında inanılmaz bir takla atarak, işgalcilerin çatısının altına giriverdi.
2014'de de, el-Fetih'in ideolojik yönetiminde oluşan "dişsiz" "Birleşik Hükümete" girip, var olmayan ve var olamayan bir diplomatik "İki Devlet Çözümü" oyununu oynamaya başladı.
Öte yandan, Hamas'ın iktidarında da Gazze halkının durumu kötüleşti. Özellikle İsrail'in uyguladığı ambargo, Gazze'nin otonom ticaretini neredeyse tümüyle çökertti. Var olan ticaret de ya tünellerden yapıldı ya da İsrail'in izin verip uygulattığı koşullarda gerçekleşti. Bu durumda, Filistin halkı içinde Hamas'ın popüleritesi düşmeye başladı, ama İsraille savaşa savaşa kapasitesi savaşma yükseldi.
2014 işgali, Gazze'nin genel alt yapısını çökmüş olduğu düşük seviyede tutmayı amaçladı ve bu amaca ulaşıldı. Aynı anda, Hamas'ın askeri ve teknik kapasitelerinin de fazla yükselmesine engel olundu, sergilediği direnişle de Filistin halkı içindeki popüleritesi yeniden yükseldi.
Son savaştan sonra, şimdi, Hamas halkın karşısına yine güçlü, direnişçi ve galip güç olarak çıkacak, ama Gazze'nin üstündeki ambargonun durumu belirsiz, Gazze'nin ekonomisi toz duman olacak ve Haziran ayında tutuklanan 700 Filistinli ne olacak, belli değil.
Yanı sıra, bu "güçlü, direnişçi ve galip güç", el Fetih'le el ele vererek; uzun zamandır bile isteye aynı halkı satan ve uluslararası kurumlara ve İsrail'e, Filistin halkını "diplomatik" düzeyde "beğendirmeye" çalışacak.

Umut nerede?

Tek umut, Filistin halkının direnişçi-isyankar damarının, Fetih ve Hamas'a takılmadan kendisine özgü bir 3. İntifada›yı başlatması ve İsrail'in içinde son senelerde çoğalan sosyal çatlakların derinleşmesi ve Arap dünyasında ve Orta Doğu'da yeniden bir isyankar-halkçı-demokrat damarın oluşması.
Her durumda, Filistin halkının en önemli ittifakı ne BM ne İsrail, ÖSO veya İD zaten hiç değil.
Filistin halkının tek güvenebileceği ittifak gücü, şu an Rojava ve Şengal'de doğuyor.
31 Ağustos 2014

DÜNYA

Anti-kapitalist temelde savaşıma girme zorunluluğu, Afrika halklarının da temel önceliği olarak giderek daha fazla netlik kazanıyor.

Yükselen Çin ve Afrika

ABD, emperyalist-kapitalist dünya sistemindeki ayrıcalıklı hegemon konumunu tehdit etme potansiyeline sahip olan ve her geçen gün bu noktada yeni yollar kat eden Çin'i zayıflatmayı, ekonomik ve politik güç geliştirme alanlarını daraltmayı esas alıyor.

Cenk AĞCABAY

Devam etmekte olan dünya ekonomik krizinin derin etkileri ve yavaşlama eğiliminde olsa Çin'in ekonomik yükselişi politik ve ekonomik ilişkileri güçlü bir biçimde etkilemeyi sürdürüyor. Geçtiğimiz ağustosta Washington'da Obama tarafından düzenlenen ve 50 Afrikalı hükümet ve devlet yöneticisinin katıldığı zirve de bu bağlamda önem kazandı.

Çin'in Afrika ile olan karşılıklı ticari hacminin geçtiğimiz yıl 170 milyar dolara yükselmiş olması, 5 yıl öncesine kadar bu alanda süregelen ABD üstünlüğünün son 5 yılda gerilemesi dikkat çeken bir gelişme olmuştu.

2014'ün ilk çeyreğinde ABD'nin Sahra altı Afrika'sı ile olan toplam ticaret hacminin 11.9 milyar dolar olduğu açıklanmış ve bunun 2013 yılı rakamları açısından % 27'lik bir gerilemeye denk düştüğü ifade edilmişti Afrika ile çok köklü bir geçmişe dayananAvrupa sömürgeci devletleri Fransa, İngiltere ve Belçika'nın Afrika ile 2013'teki karşılıklı ticaretinin toplam 200 milyar dolara denk düşmesi, Çin'in Afrika ile karşılıklı ticaret hacminin 2000 yılında 10 milyar dolar olması, Çin 'in nasıl bir yükseliş performansına sahip olduğunu ortaya koyuyor.

Çin'in Afrika ile olan karşılıklı ticaretinin bileşiminde ham madde ve enerji kaynakları belirleyici bir bileşime sahip. Çin'in ticaretinin % 80'ini ham madde ve enerji kaynakları oluşturuyor. Çin'in sanayi üretimi geliştikçe hammadde, enerji ve pazar ihtiyacı da paralel olarak artıyor. Afrika, Çin açısından esas olarak bu çerçevede önem kazanıyor. ABD, emperyalist-kapitalist dünya sistemindeki ayrıcalıklı hegemon konumunu tehdit etme potansiyeline sahip olan Çin'i zayıflatmayı, ekonomik ve politik güç geliştirme alanlarını daraltmayı esas alıyor. Strateji ve taktiklerini esas olarak bu hedef doğrultusunda geliştiriyor.

Obama "zirvesi"

Obama'nın düzenlediği zirve Afrika kamuoyunda olumlu karşılıklar bulmadı. Afrika kamuoyu, Afrika'da yeni iş alanları geliştirmek isteyen Obama'nın hiçbir yeni proje ya da kaynak önermediğini ifade ediyor. Buna mukabil, geçtiğimiz yıl uzun bir Afrika seyahati yapan Çin lideri Xi Jinping'in açıkladığı 20 milyar dolar tutarındaki tarım, sanayi ve altyapı geliştirme yardım fonunun büyüklüğüne ve herhangi bir koşul içermemesine işaret ediyorlar.

Afrika kamuoyu, Obama'nın ilan ettiği 1 milyar dolarlık kaynağın esas olarak, bölgede barışı koruma operasyonları ve yardım programlarına yönlendirilmesinin ise büyük bir düş kırıklığı olduğunda birleşiyor.

Emperyalist-kapitalist dünyanın efendileri hakkında kurulan bu temelsiz düşlerden uyanıp, anti-emperyalist, anti-kapitalist temelde savaşıma girme zorunluluğu tüm çevre halkları gibi Afrika halklarının da temel önceliği olarak giderek daha fazla netlik kazanıyor. Afrika'nın emperyalizmin av sahalarından biri olmaktan kurtulmsının tek yolu anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadelenin gelişmesinden geçiyor.

Ukrayna'da çatışmalar yayılıyor

Yükselen fiyatlar ve işsizlikten rahatsız olanlar Batı Ukrayna'da her geçen gün artarken, bu durum sokak gösterilerine de yansımaya başladı.

Ukrayna silahlı kuvvetlerinin Doğu Ukrayna'da sürdürdüğü "anti-terör operasyonu" devam ederken, sivil can kayıplarının yükselmesiyle biber gazı ve plastik mermilerle yetinmeyerek şiddetin dozunu artırarak ağır silahlarla direnişi bastırmaya çalıştı. Ağır silahları da "özgürlük kahramanlarından" oluşan ABD ordusundan almakta.

Kapitalizmin girdiği krizle birlikte ABD'de ordu-polis işbirliği giderek artmakta. Savunma Bakanlığı'nın çıkardığı programlarla ordunun kullandığı "eski" silahlar yerel polise devriliyor. Yine polis, bu silahın kullanma eğitimini ordudan alıyor.

Bu yakınlaşmayla ilgili ilginç bir ayrıntı da Ferguson ve onun bağlı olduğu St.Louis şehrinin yerel polisinin son yıllarda İsrail'den eğitim almış olması. Yani ABD polisi sadece ordudan "küçük" eğitim almakla kalmıyor, "terör" konusunda uzmanlaşmış İsrail ordusundan "anti-terör" eğitimleri alıyor. Ve bu eğitimi alan polisler "özel" görevler için yoksul ve siyahilerin çoğunlukta olduğu kasabaların yakınlarına görevlendiriliyorlar.

ABD sokaklarına Ferguson kıvılcımı

Mike Brown cinayeti, girdiği büyük krizden çıkamayan kapitalizmin ve kapitalizmin merkezi ABD'nin "sınıf savaşına" karşı alacağı tutumu bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. Fakat Seattle'dan Wall Street'e, Wisconsin'den Ferguson'a ABD halkı da sokakları isyan ateşiyle büyütüyor.

Caner MALATYA

Geçtiğimiz Ağustos ayında "Occupy Wall Street" hareketi ve Wisconsin'deki işçilerin direnişinden sonra ABD sokakları tekrardan hareketlendi. Nedeni ise diğerlerinden farklı, ama ABD tarihi açısından "olağanlaşmış" olan bir "siyahın" polis tarafından katledilmesiydi. ABD polisi, 9 Ağustos'ta Missouri eyaletine bağlı Ferguson kasabasında 18 yaşındaki Mike Brown'u vurarak katletti.

Polis, ordu, medya işbirliği

Mike Brown cinayeti bize ABD'nin giderek artan sokak hareketlerine yaklaşım konusunda kurduğu polis-ordu-medya şebekesinin işleyişi konusunda önemli bir örnek veriyor.

Mike Brown'un sadece kendi mahallesinde vurulmasıyla birlikte Ferguson kasabası ayaklanarak günlerce polis şiddetine karşı direndi. Bu süre zarfında ABD polisi, direnişin giderek

DÜNYA

İslamcı hareketlere mahkum edilmiş Ortadoğu için yeni bir umut parıltısı, Kürt Hareketi fiili olarak üçüncü bir yol öneriyor.

Emperyalist müdahale ve Kürt dinamiği

Suriye ve Irak'taki, hatta tüm Ortadoğu'daki durumu bir bütün olarak ele almak gerekiyor. İslam Devleti, El Kaide'nin Irak kanadı olarak 2004 yılında doğrudan emperyalist savaşa karşı bir tepki olarak doğdu.

Max ZIRNGAST

Rivayete göre Walter Benjamin her faşist rejimin başarısızlığa uğramış bir devrimden doğduğunu söyler. Amerika Birleşik Devletleri'nin on yıllar süren sözde özgürlük ve demokrasi ihracatını göz önünde bulundurarak, tüm gerici ve köktenci İslamcı hareketlerin kökeninin Amerikan müdahalelerinin yol açtığı toplumsal felaketlerde bulunduğunu söyleyebiliriz. Kendini İslam Devleti olarak adlandıran (İD, önceden IŞİD, yani Irak Şam İslam Devleti olarak da biliniyordu) yapı, bu durumun son örneği. Ve Libya ya da Mali'de ne tür hareketlerin mayalandığını henüz bilmemekteyiz.

Suriye ve Irak'taki, hatta tüm Ortadoğu'daki durumu bir bütün olarak ele almak gerekiyor. İslam Devleti, El Kaide'nin Irak kanadı olarak 2004 yılında doğrudan emperyalist savaşa karşı bir tepki olarak doğdu. Amerika'nın Irak'ta bu tür örgütlerden kurtulma hamlelerini başarıyla savuşturan İD, Suriye'de beliren iç savaştan istifade etti ve diğer grupları tasfiye ederek muhalifler arasındaki hakimiyetini sağlamlaştırdı. Böylece petrol yataklarını da içeren büyük bölgeleri kontrol altına almayı başardı. Suriye'de yeterince güçlendikten sonra Irak'a geri dönerek en büyük hamlesini yapan İslam Devleti, 2-3 milyonluk nüfusa sahip, ekonomik ve stratejik olarak merkezi öneme sahip Musul kentini ele geçirdi.

Örgüt, Irak'taki ilerleyişi sırasında Bağdat'taki sekter Şii karakterli Nuri El Maliki hükümetine karşı Sünni aşiretlerin ve eski Baas rejiminin kadrolarının desteğini arkasına aldı. Bunun yanı sıra dünyanın dört bir köşesinden, özellikle de Avrupa'dan binlerce cihatçı bölgeye gelerek örgüt saflarına katıldı. Bu genç insanların büyük ölçüde Avrupa'daki işsizlik ve kendilerine yönelmiş ırkçı nefretten kaçarak İslam Devleti saflarına katıldığının altını çizmekte fayda var. İD'nin şu anda – özellikle de sosyal medyayı profesyonel kullanımıyla – en revaçta cihatçı örgüt olduğunu söylemek mümkün. Örgütün etkisi kendini Asya'da da gösterdi. Özellikle Endonezya'daki gerilimlerde ve Güney Filipinler'de birçok gencin Moro'da İslam Devleti'ne karşı ilgisini görmek mümkün.

İslam Devleti

Emperyalist güçlerin besleyip, Suriye'de Esad'a ve özellikle Rojava'daki devrimci yükselişe karşı kullandığı bu canavar kontrolden çıkmış gibi gözüküyor. Örgütün Musul'u alması ve Bağdat'a doğru ilerlemeye başlaması başta Amerika Birleşik Devletleri'ni fazla endişelendirmedi. Bağdat ve Erbil nasılsa katliamcı çetelerin kontrolüne girmekten çok uzaktı. Örgüt, Musul'da Irak Ordusu'ndan ele geçirdiği ağır silahlarla Kobane'ye saldırdığında da Batı'da kimse bir tepki gösterme gereği duymadı.

Her ne kadar Obama Amerika'nın hava saldırılarının Ezidileri kurtardığını iddia etse de, gerçek şu ki, İslam Devleti ideolojik ve stratejik nedenlerle Şengal'e saldırdığında da Batı gerçek bir tepki göstermedi.

Ne zaman ki İslam Devleti, Kuzey Irak Bölgesel Yönetimi'ne, yani Barzani aşiretinin kontrolündeki Güney Kürdistan'a saldırmaya başladı, ve peşmerge ancak ve ancak PKK'nin desteğiyle saldırılara karşı koyabildi, Amerika devreye girdi ve "insani müdahale"de bulunmaya başladı. Barzani'nin peşmergelerinin Şengal'den geri çekilerek oradaki Ezidileri katliamcı çetelere teslim ettiğini unutmamakta fayda var.

Amerikan müdahalesinin de asıl hedefi bölgede fiili olarak bir Kürt cephesinin oluşmasını engellemekti. Başta Öcalan olmak üzere, PKK ile bağlantı kişi ve kurumlar uzun zamandır İslam Devleti'ne karşı birleşik mücadele çağrısı yapıyordu. Her ne kadar sonunda Peşmerge gerillanın yardımına ihtiyaç duysa da, Barzani uzun süre bu çağrılara kulak tıkamayı seçti. Bunun yerine Barzani, uluslararası güçlerden destek istedi ve aldı. Böylece bölgede emperyalistlerin çıkarlarına en büyük tehdidi oluşturan PKK'nin Güney Kürdistan'da artan etkisi frenlendi ve Kürt halkı içerisindeki giderek hegemonikleşen konumu şimdilik dengelendi.

Kontrolden çıkan bir 'canavar' mı?

İslam Devleti'ne Rojava'dakinden daha etkili karşı koyan bir güç olmadı. Ancak Rojava ve Kürt hareketi, İD'ne karşı gösterilen mücadeleden çok daha fazlasını ifade ediyor.

Süreç, Amerika'nın Irak ve Suriye'de gerçek bir stratejisi olmadığını gizlemeye yetmiyor.

ABD Irak'ta İslam Devleti'ni bombalamaya başladıktan sonra dahiyane bir tespitle Irak ve Suriye'de faaliyet gösteren güçlerin aynı örgüte ait olduğunu ilan etmesi de ABD'nin bir stratejisi olduğu anlamına gelmiyor.

İslam Devleti oldukça esnek bir yapı ve Amerika'nın bombardımanı gibi durumlara seri bir şekilde adapte olabiliyor. Hava saldırıları ve gerilla/peşmerge ortak mücadelesi örgütün Bölgesel Kürt Yönetimi'ne saldırılarını geri püskürtünce İD, yönünü tekrar Suriye'ye çevirerek saldırılarını Rojava ve Halep üzerinde yoğunlaştırdı.

Amerikan vatandaşlarının, özellikle katledilme görüntüleri paylaşılan gazeteci James Foley'in öldürülmesi İslam Devleti'nin hem korku salmak üzerine kurulu psikolojik savaş stratejisinin bir parçası, hem de Amerika'ya bir mesajı. Amerikan karşıtlığı İD için önemli bir ideolojik unsur ve örgüt Amerika'yı Ortadoğu'da yeni bir kaos yaratacak bir maceraya sürükleme konusunda şimdilik başarılı görünüyor.

Bölgesel Kürt Yönetimi

Kuzey Irak Kürt Yönetimi bölgede hem Amerika'nın hem de Türkiye'nin en önemli müttefiklerinden. Bunun nedeni ne? Bölgesel Kürt Yönetimi'ne bu önemi veren öncelikle stratejik konumu, ve petrol ve gaz yatakları. Robert Fisk'in belirttiği gibi: "Kürdistan (Bölgesel Kürt Yönetimi) hem Irak'ın toplam 143 milyar varillik petrol rezervlerinin 43.7 milyar varili ne sahip, hem de 25.5 milyar varillik henüz kesinleşmemiş rezervleri, ve üç ile altı trilyon metreküp gaz rezervini de elinde bulunduruyor." Diğer bir deyişle, Bölgesel Kürt Yönetimi petrol ve gaz yatakları açısından dünyanın en zengin 10 ülkesinden biri ve bu kaynakların gelecekteki kullanımı şimdiden uluslararası enerji şirketlerine ve Kürdistan'ın müttefiklerine sunulmuş durumda. İşte bu yüzden Bölgesel Kürt Yönetimi hem İslam Devleti'nden, hem de özellikle PKK'den "korunmak" durumunda. Emperyalizmin enerji kaynaklarına erişim ve nakliye yollarını kontrol etme prensibi açısından Bölgesel Kürt Yönetimi merkezi bir öneme sahip.

Bölgedeki tek gerçek umut

Herkes İslam Devleti'nin yalnız askeri olarak yenilgiye uğratılabileceği konusunda hemfikir. Esas soru ise bunun nasıl olacağı. Amerika'nın hava saldırıları şimdiye kadar pek bir işe yaramış gibi görünmüyor. Buradaki asıl nokta ise, müdahale etme geleneğinin ve "özgürlük ve demokrasi" ihracatının her zaman başarısızlığı uğramış ve uğramaya devam edecek olması. Görünen o ki, Obama da zaten bu kaosun sorumlusu olan müdahalecilik anlayışını giderek benimsemekte. Bölgedeki tek gerçek umut Kürt Özgürlük Hareketi, yani PKK ile ilişkili tüm güç ve kurumlar.

Üçüncü yol

İslam Devleti'ne Rojava'dakinden daha etkili karşı koyan bir güç olmadı. Ancak Rojava ve Kürt hareketi, İD'ne karşı gösterilen mücadeleden çok daha fazlasını ifade ediyor. Rojava modeli kan ve savaş bataklığında çırpınan ve şimdiye kadar ya görece laik askeri diktatörlükler ya da köktenci İslamcı hareketlere mahkum edilmiş Ortadoğu için yeni bir umut parıltısı. Kürt Hareketi fiili olarak üçüncü bir yol öneriyor. Bütün emperyalist ve gerici güçlerinden asıl korktuğu da işte bu üçüncü yol.

27.08.14

Alman solunun sefaleti

Alman "hükümet sosyalistlerine" naçizane tavsiyemiz, aslî görevlerine odaklanmalarıdır.

Murat ÇAKIR

1. sayfadan devam

bu talebe şüphesiz iyi niyetle bakmışlardır. 40 binden fazla insanın bu kafa kesen, göz oyan, kadınlara tecavüz eden Ortaçağ vahşetinden korunması, hatta bu tehdidin tamamen ortadan kaldırılması elbette ertelenemez bir gerekliliktir. Ancak bu gerekliliğin "Kürtlere" - ki Gysi'nin burada kastettiği Barzani güçleridir - silah gönderilmesiyle yerine getirilebileceği ise hayli şüphelidir.

Gysi'nin aklı

Yeterli bilgiye sahip olduğundan kuşku duyulamayacak olan Gysi, ya bazı gerçekleri karıştırıyor, ya da Êzidîlerin uğradığı zulmü parti içindeki hesaplarına gerekçe yapmaya çalışıyor. Şahsen tanıdığımız ve siyasî zekâsından şüphe duymadığımız Gysi'nin gerçekleri karıştırabileceğine pek inanamıyoruz doğrusu, ama gene de bir sıralayalım: Bir kere İD terör şebekesine karşı etkin mücadele veren HPG, YPG ve bazı Peşmerge güçleri, ivedi yardımın askerî değil, insanî olması gerektiğini söylüyorlar. Silah yardımını isteyen ise Êzidîleri, Türkmenleri ve Şiî Arapları savunma yapmadan geri çekilerek İD terörüne teslim eden Barzani yönetimidir. Tarihi büyük, ama kendisi gittikçe küçülen bu "Kürd beyi" Êzidî katliamını bir "Kürt Kosova'sından" farkı olmayacak "Barzani Kürdistanı'nı" kurmak için gerekli askerî ve siyasî yardımı alma fırsatı olarak kullanmaya çalışmaktadır.

Diğer yandan asıl söz konusu olan İD güçlerine Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye gibi ülkelerin doğrudan yardım etmeleridir; ki bu yardımlar kesilmedikçe katliamların sonu gelmeyecektir. Ukrayna'ya silahlı grupların girmesine olanak sağlayan Rusya'ya karşı AB'nin yaptırım uygulamasına pek ses çıkarmayan Gysi'nin aklına neden Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye'ye yaptırım uygulanmasını talep etmek gelmiyor da, DIE LINKE'nin programında "silah satışı yasaklanmalıdır" talebi yazılı olmasına rağmen, Barzani'ye silah gönderilmesini istiyor? Gysi neden Türkiye'nin İD çetelerine sınırı kapatmasını ve aynı zamanda "pasaportları olmadığı" gerekçesiyle katliamlardan kaçanlara kapatılan sınırların açılmasını talep etmeyi düşünemiyor?

İvedi Talepler

Yeri gelmişken vurgulamakta yarar var: Şimdi savunulması gereken en ivedi talep, hiç vakit geçirmeden insani yardımların yerine ulaştırılması ve insanların kurtarılmasıdır. İkincisi, İD çetelerine verilen destekler hemen durdurulmalı, desteği sürdüren devletlere ağır yaptırımlar uygulanmalıdır. Üçüncüsü bölge halklarının ortak savunması desteklenmeli, özellikle Irak'ta Sünnilerin, Şiilerin ve Kürtler ile diğer halkların temsilcilerinden oluşturulan bir birlik hükümeti oluşturulmalı ve sayıları 12 bini geçmeyen terör şebekesine karşı Iraklı güçlerin ortak askerî ve polisiye tedbirleri uygulamaya sokulmalıdır. Bunlar yerine getirildiğinde İD terör şebekesinin hareket alanı kalmayacak ve tamamen çözülecektir. Rojava'daki direniş bunun olanaklı olduğunu kanıtlamaktadır. Bu yazı kaleme alındığında katliamlar devam ediyordu, yayınlandığında da muhtemelen devam edecek. Ve yukarıda sıraladığımız üç temel koşul hâlâ geçerli olacak, çünkü başka çözüm yolu yok.

Hükümet sosyalistleri

Peki, Alman solunun tanınmış ismi Gysi, partide konuyu o denli iyi bilen ve kendisini uyaran onca sosyalist olmasına rağmen, bunları aklına hiç getirmemiş olabilir mi? Yoksa asıl meselesi, partinin burjuva partileri ile koalisyona girme "olgunluğuna" erişmesi mi?

Tarih, iktidarı ele geçirmeyi, "hükümet etmek" ile karıştıran hükümet sosyalistlerinin sefaletini anlatan hikâyelerle doludur. Alman "hükümet sosyalistlerine" naçizane tavsiyemiz, aslî görevlerine odaklanmalarıdır. Bölgeye giderek onurunuzu kurtaran sosyalist milletvekillerine engel olmayın yeter. Gölge etmeyin, belki o zaman dünyanın merkezinin sizden ibaret olmadığını Rojava'ya, Kürdistan'a bakarak görebilirsiniz.

EMEK

Vakit, işçi sınıfı retoriklerini aşma, söylemden eyleme geçme, eylemi örgüte dönüştürme vakti.

Güvencesiz çalışma serüveni

İşçi sınıfı, yaptığı eylemlerle kendini yeni koşullarda yeniden oluşturarak, içine sokulduğu karanlık tünelden çıkma arayışında. Lokal düzeyde "çakan" farklı biçimlerdeki kıvılcımları, ardına Haziran isyanını alarak yangına dönüştürmek, işte, şimdiki mücadelenin asıl görevi.

Serkan NAR

20. yüzyıl kapitalizminin dönüm noktalarından biri olan, sermaye birikimini önemli oranda hızlandıran ve işçi sınıfının kitleselleşmesinde büyük rol oynayan fordizm; kitlesel üretim yöntemlerini ve hareketli montaj bantlarını kullanarak, rutin tekrara dayalı bir üretim akışı içinde, vasıflı ya da yarı vasıflı görevleri yerine getiren işçilerden oluşan, büyük ölçekli fabrikaların oluşmasını sağladı.
İşçi sınıfı, kendisini basit ve değersiz gören bu üretim sistemine ilk tepkisini işyerlerini terk ederek göstermişti. Yoğunlaşan işyeri boşaltmalarıyla beraber, makineleri parçalamaları, kasıtlı olarak hatalı üretim yapmaları, fire artışı gibi göstermiş olduğu sınıf refleksleri, gelecek olan kitlesel eylemlerin habercisi idi.
İşçi sınıfı mücadelesinin evrimsel süreci daha örgütlü forma dönüşürken, örgütlü mücadele sendikal hakların genişlemesinde belirleyici rol oynadı.
1929 sonrası ekonomik bunalımların yarattığı devrimci potansiyel ve Bolşevik devrimin etkileri, sermaye için "alarm" çalıyordu. Yardıma Keynes koştu. Artık kapitalist devletler 'sosyal devlet' anlayışıyla yönetilecekti. Bu dönem, işçi sınıfının önemli kazanımlarının olduğu ve sendika, emeklilik, işsizlik fonu gibi güvenceli çalışma koşullarının oluştuğu bir dönem oldu. Devrim korkusu, sermayeye geri adım attırmıştı.

Üretimde esneklik

1960'ların sonlarına doğru makinelerin yoğun kullanımının verimliliğini önemli ölçüde kaybetmesi, üretim-tüketim dengesinin bozulmaya başlaması ve biriken stok malların elde kalmasıyla, sistem bir kez daha "alarm" vermeye başladı. Kar oranları düşme eğilimine girmişti.
Sermaye, işçi sınıfının kazanılan tüm haklarını sermaye birikiminin önünde büyük bir engel olarak gördü ve bunların tamamını tasfiye etmeye yöneldi. "Keynesyen" dönem bitiyor, "Neo- liberal" dönem başlıyordu.
İşte, bu yeni sürecin üretim ayağındaki yöntemi, "fordizm sonrası üretim" de diyebileceğimiz, "esnek üretim" yöntemidir. Esnek üretim, fabrikalardaki üretimi parçalayıp, üretimi "taşerona" devrederek ürünün önemli kısmını orada imal ettirecektir. Böylece, büyük/ana sermaye grupları, kendi yükümlülüklerini büyük ölçüde "küçük" taşeronlara devredip azaltarak, "yeni pazarlar" bularak karını realize edebilmekte yoğunşacaktır.
Aynı zamanda, teknoloji ve haberleşmedeki gelişmelerle beraber, şirketler birbirleriyle rekabet edebilmek için ürünü daha ucuz işgücü olan ülkelerde üretmeye yöneldiler.
"Esnek üretim", kendi doğal akışı içinde, işçi sınıfının parçalanmasına da neden oldu. Geç kapitalistleşen "çevre" ülkeler "esnek üretimin" ana üsleri oldular.
Bu gelişmeler, geleneksel sınıf konumlanışını dönüşüme zorluyor, dolayısıyla da sınıfın örgütlenmesi ve eyleminin yöntem ve araçlarını yeniden tartışma ihtiyacı yaratıyor.

Türkiye'de güvencesiz çalışma

TÜİK'in hazırladığı verilere göre, Türkiye genelinde çalışan 25 milyon 282 bin kişiden 10 milyon 87 bin kişinin sosyal güvencesinin olmadığı belirlendi. İki kadından biri güvencesiz, sigortasız çalıştırılırken tarım işçilerinde bu oran yüzde 52,6, "ücretsiz aile işçilerinde" ise, yüzde 91,6'yı gösterdi.
Kayıt dışı istihdam oranının yüzde 39.9 düzeyinde gerçekleştiği Mayıs 2013'de, Türkiye genelinde istihdam edilen 25 milyon 282 bin kişiden 10 milyon 87 bin kişinin kayıt dışı olduğu belirlendi. Bu oran yüzde 40'ı gösteriyor.
Verilere baktığımızda esnek çalışma, taşeron, kiralık, geçici, kısmi zamanlı vb. güvencesiz çalışma biçimleri, işsizliği süreklileştirerek kalıcılaştırıyor. Bu durum hayatın hiçbir döneminde iş bulamayacak yüz binlerce insanın var olacağı anlamına geliyor. Üretimin küçük parçalara ayrılmasıyla beraber, küçük işletmelerde, hizmet sektöründe ve evlerde, taşeron firma üzerinden çalışanların, özelikle de kadın ve genç işçilerin, birçok haktan yoksun olduğu ve güvencesiz olarak çalıştırıldıkları açık.
Bu duruma karşı en güçlü sınıf tepkisi, "Tekel direnişi" oldu ve henüz kazanımlar elde edilemeden sendika ağalarının ihanetiyle direnişi sonlandırıldı.
İşçi sınıfı, şimdi Haziran isyanından sonra, yeniden ve ülke çapında ayağa kalkmaya çalışıyor. Gebze- Feniş, Seyitömer, Yatağan, Soma, Şişe cam, BEDAŞ, Parkomat, Deva İlaç, Yıldız Entegre, Çayırhan, Afşin Elbistan direnişleri bu yeni durumun göstergeleri.
İşçi sınıfı, yaptığı eylemlerle kendini yeni koşullarda yeniden oluşturarak, içine sokulduğu karanlık tünelden çıkma arayışında. Lokal düzeyde "çakan" farklı biçimlerdeki kıvılcımları, ardına Haziran isyanını alarak yangına dönüştürmek, işte, şimdiki mücadelenin asıl görevi.

Görünmeyen eşitsizlik

İşte, üst sınıfa sundukları hizmet üzerinden yaşamlarını kazanan bu yeni alt sınıfı da, ulusal sosyal sistemlerin dışarıda bıraktığı göçmenler ve kadınlar oluşturur.

Rana KUDDAŞ

İstanbul'un Bebek semtinde bir çocuk parkında kadınlar akşamüzeri saat beş altı gibi yanlarında çocuklarla parka gelmeye başlar. Bu kadınlar parka getirdikleri çocuklarla oynarken bir yandan ikili ya da üçlü sohbet grupları oluştururlar. O kadar bizden görünmektedirler ki, ancak farklı bir dilde konuştuklarını fark ederseniz yabancı olduklarını anlarsınız.
Aynı manzaraya Nişantaşı'ndaki bir çocuk parkında da rastlarsınız, Beşiktaş'ta da, Kadıköy Moda taraflarında da. Çocuğunuza dadı arıyorsanız parklardaki bu manzara dikkatinizi çekebilir. Çünkü İstanbul'un orta ve üst sınıf evlerinde ev işçisi olarak çalışan bu kadınlar "görünmezdir".
Ağırlıklı olarak eski Sovyet ülkelerinden göç etmiş kadınların Türkiye'de yasal çalışma hakları yoktur ve izinsiz çalışıyor olmaları sebebiyle sınır dışı edilmemek için polise görünmemeleri gerekir. Zaten hafta boyunca kamuya açık mekanlarda göremeyeceğiniz bu kadınlar için çocukları parka getirmek işveren evlerinden çıkmanın pek az yolundan biridir. Çalıştıkları iş kolu olan ücretli ev hizmetleri enformel sektörün önemli bir ayağını oluşturur ve enformel sektör yasalar tarafından göz ardı edilir. Yapılan işin kendisi de ev gibi özel bir alanda gerçekleştiğinden "sevgi işi" olarak adlandırılır ve gerçek bir iş olarak görülmez. Bunun yanı sıra işverenleri tarafından aileden biri gibi görülürler ve ücretli emek konumunda olan bu kadınlarla işverenleri arasında kurulan sömürü ilişkisi görülmesi çaba isteyen bir yapıya dönüşür.

"Görünmez" kadınlar

Yukarıdaki manzaraya sadece Türkiye'de değil, dünyanın birçok ülkesinde de rastlayabilirsiniz. Küresel düzeyde artan uluslararası emek göçü ile bugün daha fazla kadın, eğlence, sağlık ama en çok ev içi hizmet sektöründe çalışmak için başka ülkelere göç ediyor. Küresel bir pazara dönüşen ücretli ev emeği, ev gibi özel bir alanı, küresel ekonominin dayatmış olduğu eşitsizliklerin yaşandığı bir alana dönüştürüyor.
Bir tarafta daha fazla çalışarak daha fazla kazanan ama yeniden üretim işlerini yapacak zamanı kalmayan aşırı faal bir sınıf, diğer tarafta kazancı çok olanların hizmetçilik faaliyetlerini yürüten, onlar için zaman yaratan bir görünmeyen sınıf belirgin hale gelmektedir.
İstanbul gibi "küresel kent" denilen büyük metropollerde uluslararası sermayenin ortaya çıkarttığı ikili bir sınıf yapısının sonucudur bu. İşte, üst sınıfa sundukları hizmet üzerinden yaşamlarını kazanan bu yeni alt sınıfı da, ulusal sosyal sistemlerin dışarıda bıraktığı göçmenler ve kadınlar oluşturur genellikle. Yatılı çalıştığından emeğinden 24 saat faydalanılan ve pasaportuna el koyularak hizmetçi-efendi ilişkisi oluşturulan bu kadınlar, yüzyıl önce terk edilen köle emeğinin geri dönüşünün habercisidirler adeta. Üstelik bu köle emeği öyle görünmez kılınır ki...
Sosyal devletin sağlaması gereken bütün yeniden üretim faaliyetlerinin özel kişilerce yerine getirilmesi çoktan normalleşmiştir. Bütün hizmetçilik faaliyetleri çalışma alanı yarattığı gerekçesiyle olumlanır. Hükümetler ve hatta sendikalar bu durumu destekler. Resmi iş bulma ajansları, resmi çalışma izinleri olmayan göçmenleri istihdam edecek kişileri ayarlar. İşçi statüsü kazanabilmesi yolunda yapılan yasal düzenlemeler bile göz ardı etme üzerine kuruludur. Örneğin, Türkiye'de ev işlerinde çalışan göçmenlerin çalışma iznini almak işverenin inisiyatifindedir. Ancak, en iyi düzenlemeyi yapsanız da değişmeyecek tek sonuç vardır; bir sınıfın, bir başka sınıfın pisliğini temizleyerek, yaşamını süsleyerek boğaz tokluğuna hayatta kalması.

Sınıfın kini bileniyor

Sermayenin "altın çocuğu" genç emekçilerin sermayenin saldırıları karşısında emek-sermaye uzlaşmazlığından doğan bir örgüt yapısını inşa etmekten başka çare de umut da yok.

Ali YILDIZ

Sermayenin krizi derinleşerek devam ediyor. 70'li yıllarda içine girdiği krizi, geliştirdiği bir dizi ekonomik ideolojik politikalarla aşmaya çalışan sermaye sınıfı, hayata geçirdiği politikaların sonuçlarından kaynaklı, işçi sınıfının öfkesini ve kinini biliyor.
Kâr oranlarını arttırmak için işçi sınıfının tarihsel kazanımlarının süreklileşen gaspı, günlük çalışma koşullarını çekilmez hale getiriyor. Sermaye sınıfının amentüsü neo-liberal politikalar işçi sınıfını yapısal değişikliklere uğratıyor. Sınıfın kolektif gücü parçalanarak, boşa düşürülüyor. Çalışma yaşamında köklü değişiklikler yaşanıyor. Esnek, güvencesiz ve taşeron çalışmanın hakim olduğu çalışma yaşamı, işçi sınıfını sosyal bir enkaza dönüştürmüş durumda. Özellikle gençler üzerinde yoğunlaşan sömürü mekanizması, emekçi gençlerin en verimli, dinamik ve hayatlarının en güzel yıllarını sermayenin kârını katlamak için harcamaları sonucunu yaratıyor.
Planlı bir organizasyon olarak uygulanan, uyuşturu ve fuhuşu yaygınlaştıran yozlaştırma politikalarıyla, enerjisi çalınmış ve sermaye için uslu, her türlü sömürüye açık bir emekçi gençlik yığını yaratmak istiyorlar.
Neo liberal saldırı düzeni, işçi düşmanı AKP iktidarı ile, katlanarak devam ediyor. Art arda çıkarılan yasalarla, işçileri sermaye adına kölelik koşullarında çalıştırmaya ant içmiş bir iktidar var karşımızda.

Soma neydi?

Soma'da katledilen sınıf kardeşlerimiz için dile getirilenler, salt bir "hümanist bakış" açısıyla okunursa, işçi sınıfına hiç bir katkısı olmaz. Aslında, başka şeye gerek yok, Soma'da yaşananlar, işçi sınıfı ile sermaye sınıfı arasındaki uzlaşmaz çelişkinin en çıplak hali. Nokta. Yaşanan tüm gelişmeler, emek- sermaye çelişkisini keskinleştiriyor. İşçi sınıfı son bir yılda 40'ın üzerinde grev gerçekleştirmiş durumda. Ülkenin birçok noktasında lokal lokal gerçekleşen işçi direnişleri, henüz kıvılcım niteliğinde olsa da, aniden birleşerek koca bir alev topuna dönüşmesi uzak ihtimal değil. Öfkenin çığ gibi büyüdüğü diğer bir katman ise, sürekli sayıları artarak bataklıkta çırpınan milyonlar haline dönüşen işsizler ordusu. Sınıfsal öfke, yapısal bir kriz halini alan işsizlikle keskinleşiyor, şiddetleniyor. Kayıt dışı işsizlik oranını da eklediğimizde işsizlik oranı %21,3'lere kadar dayanmış durumda. Bu da yaklaşık 6 milyon 344 bin gibi bir sayıya tekabül ediyor. Kadınlarda geniş tanımlı işsizlik oranı %27 iken, erkeklerde bu oran %31 düzeyinde.
Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu siyasi, ekonomik ve rejim krizini de bu tabloya eklediğimizde, sınıf örgütlenmesinin aciliyeti tarihsel bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor.

Burjuvazinin "altın çocukları"

Sermayenin "altın çocuğu" genç emekçilerin sermayenin sistematik saldırıları karşısında biriken ve bilenen öfkesine, örgütlü bir kimlik kazandırarak, emek-sermaye uzlaşmazlığından doğan bir örgüt yapısını inşa etmekten başka çare de umut da yok.
Sermayenin doymak bilmez kâr hırsı için, insanlıktan çıkmaya zorlanan emekçi gençler, sermaye sınıfına karşı ancak kendi çıkarları doğrultusunda mücadele ederek kazanım elde edebilecektir.
O halde vakit, işçi sınıfı retoriklerini aşma, söylemden eyleme geçme, eylemi örgüte dönüştürme vakti.
5.9.14.

Sistemin saldırıları karşısında "Özgür Halk Üniversiteleri" alternatifini güçlendirecek fakülte komitelerini kuruyoruz.

Kolektif yaşamı ve direnişi örgütlüyoruz

Tüm bunların yanı sıra bayrağını ellerimizle, inancımızla yükselttiğimiz gençlik mücadelesi var. Kapitalist kültürün yaratmaya çalıştığı bir tutum olan, sorgulamaksızın dayatılanı kabul eden ve sistemin çarklarına takılıp kalan orada bireycileşme ve yalnızlaşmaya itilen gençliğin, o bataklıktan çıkıp özgürleşme çabası, şimdi bir adım daha ileriye taşınıyor.

Gözde Çelik

Gezi direnişinin yarattığı rüzgârın getirdiği tertemiz havayı ciğerlerimize doldururken; iktidar, ölümünü görmüşçesine o havayı kirletmeye ve unutturmaya çalışıyor. O esinti, beraberinde direnişi, dayanışmayı, kolektif yaşamayı ve bunları bilince çıkartmayı getirmişti.
İktidar, ise yerine şaibeliseçimleri, yolsuzlukları, doğanın yağmasını, ayrımcılığı, ötekileştirmeyi, mezhepler arası düşmanlığı koymaya çalışıyor. Gezi'den beri kampüslerde ve sokaklarda öğrendiklerini biriktirerek yoluna devam eden gençlik, şimdi birikmeç daha ekledik. Ve, artık sistemin yıkıcılığına meydan okuyor, kampüsleri erkek egemen bütün tutumlara kapatıyoruz.
Neo-liberal sistemle üniversiteler üzerinde hâkimiyet kurmak isteyen AKP'nin, YÖK yasa tasarısının, nelere hizmet ettiğini biliyoruz. Saldırılar karşısında "Özgür Halk Üniversiteleri" alternatifini güçlendirecek fakülte komitelerini kuruyoruz.
Bir ayağı sokakta olan gençlik; artık daha politik. Gezi isyanında kazandığı orantısız zekâsıyla taleplerini dile getiriyor. Sistemin karşısında tarihsel devrimci rolünü koruyan bizler, inatla özgürlük bayrağını yükseltiyoruz.

tirdiklerini saçarak bulunduğu ortamı dönüştürmeye çalışıyor. Gezi direnişiyle birlikte "ben de varım" diyen antikapitalist alanların meşru talepleri ısrarcı bir şekilde savunuluyor. İktidarın her sıkıştığında üzerine oynadığı, bedenine, emeğine, kimliğine müdahalede bulunduğu kadınlar var. Ama, artık kadınlara saldırısını artırmakta ısrarcı olan iktidara karşı gittikçe güçlenen bir kadın hareketi de var.
Gezi direnişiyle birlikte daha da görünür olan, meşruluğunu kazanan LGBTİ hareketi var artık. Kapitalizmin saldırıları karşısında ısrarla mücadelesini sürdüren ekoloji ve kent hareketleri var.

Yeni bir toplumun oluşabileceğinin esas sinyallerini veren ve umutlarımızı bileyen, işçi sınıfının onurlu mücadelesi var.
Tüm bunların yanı sıra bayrağını ellerimizle, inancımızla yükselttiğimiz gençlik mücadelesi var. Kapitalist kültürün yaratmaya çalıştığı bir tutum olan, sorgulamaksızın dayatılanı kabul eden ve sistemin çarklarına takılıp kalan orada bireycileşme ve yalnızlaşmaya itilen gençliğin, o bataklıktan çıkıp özgürleşme çabası, bir adım ileriye taşınıyor.

Yaşamı Örgütlüyoruz

Kolektif yaşamı örgütlediğimiz ve bilince çıkarttığımız, her kimlikten ve inançtan yoldaşlarımızla bir araya geldiğimiz yaz kampımızın 8.'sini düzenledik. Lenin'den öğrendiğimiz üzere, çubuğu nereye bükeceğimizi tartışarak yeni kararlar aldık. Aldığımız kararları hayata geçirmekte, gençliğin içinde biriken enerjinin patlama noktalarında odaklandık, zamanın gerçekliğini ve ruhunu yakalamaya çalıştık. Türkiye, Dünya ve Ortadoğu'nun sıcak gündemleri üzerine yaptığımız değerlendirmelerde, Marksist/Leninist bakış açımızla, içinde bulunduğumuz politik ortamın enerjisini ve direniş odaklarının havasını tekrar soluduk.

Taktik kişilik ve hamleler

Kıvraklık, kapsayıcılık, cüretkarlık ve günün ihtiyaçlarına hızla ve herkesten önce cevap üretebilmek, taktik kişiliğin en önemli kısmıdır. Bu kişiliği oluştururken içine girilen alanların özgünlüğünü dikkate almak gerekir. Ekoloji alanında, yapmayı düşündüğümüz hamlenin koşullarını değerlendirirken, kapitalizmin çevre tahribatının yarattığı/yaratacağı durumları ve bu gerçekliğin önünde gençlik mücadelesinin kesiştiği yolları yakalamaya çalıştık.
Kadın alanında yakalanan başarıdan sonra, yolumuza bir döne-

Gençlik mücadelesinin kitleselleşmesi

Demokratik Halk Üniversitelerini hayata geçirebilmek için döşeyeceğimiz taşlardan ilki, üniversite gençliğinin denetimine ve katılımına açık ve en geniş öğrenci kitlesinin özgür inisiyatif aldığı mekanizmalarının oluşturulması olacak.

Asım Umut AKARCA

Farklı sınıfsal köklerden gelerek heterojen bir yapı oluşturan gençlik, toplumsal yaşantının en dinamik kesimi ve değişime-dönüşüme bir yapıya sahip. Mevcut düzen içinde bir statü edinme kaygısının henüz çok zayıf olmasından düzenin haksızlıklarıyla çatışmaya eğilimlidir. Gençlik, o çatışmalar üstünden kendi doğal yaşamı ve kimlik mücadelesini verir.
12 Eylül darbesi, öncesindeki devrimcileşme dalgasını ezerek yeni bir gençlik tipolojisi yarattı. Toplumsal muhalefet zemininden bütünüyle olmasa da kısmen kendini soyutlayan üniversite gençliği, özellikle 90'lı yıllarda sahneye yeniden çıkmaya başladı, iniş ve çıkışlarla 2000'li yıllara gelindi. Üniversite gençliğinin, şimdi kısmen çıkmış olsa da uzun bir dönem içinde kaldığı bunalım ve bu durumun dayattığı çıkmazlar, gençliğin en karanlık dönemde bile ayakta durabilmek için savaş verdiği ve güç biriktirdiğini görmemize engel olmasın.
Gençliğin kendi sorunları doğrultusunda yürüttüğü mücadelede, farklı dönemlerde, değneğini şu ya da bu soruna büktüğünü saptayabiliriz: Geleceksizlik, işsizlik, YÖK karşıtlığı, anti faşist mücadele,vs… Gezi İsyanı ise, sistemin özene bezene yarattığı gençlik modelini ve o modeli sürekli yeniden üreten korku imparatorluğunu yıktı. Gezi'nin tetikleyicisi olan toplumsal dinamiklerin birçoğunu kendi içinde barındıran üniversite gençliğinin, Gezi sonrasında başka bir döneme girdiğini netçe görmek gerekiyor.
Kapitalizmin çok bileşenli/çok yönlü yapısal krizi ve üniversitelerin doğrudan sermayenin hareketiyle ve çıkarlarıyla bütünleştirilmesi, bizlere mücadelenin nereye doğru akacağını göstermektedir. Bize düşen, gençliğin içinde doğru konumlanıp, yükselen devrimci demokratik tepkileri uygun kanallara akıtmak ve mümkün olduğunca geniş kitlelere yaymak.

Kitleşelleşme yöntemleri

Akademik-demokratik mücadelenin gücü, gençlik yığınlarına kök salma kapasitesiyle ölçülebilir. Demokratik Halk Üniversitelerini hayata geçirebilmek için döşeyeceğimiz taşlardan ilki, üniversite gençliğinin denetimine ve katılımına açık ve en geniş öğrenci kitlesinin inisiyatif aldığı mekanizmalarının oluşturulması olacak.
Nasıl mı? Çok eskilere değil, Haziran'a dönelim.
Gezi'de alternatif örgütlenme modeli olarak ortaya çıkıp, halen de kendini sürdüren forumlara…
Forumların kendi öznelerince yürütülen iş bölümlerine…
Bunu kampüslere uyarlarsak, fakülte meclislerini örgütlemek, ilk adım olabilir. Kampüslerde, fakülte hatta sınıf düzeyindeki birimlerden, kampüs düzeyindeki genel meclislere doğru bir hat izlenebilir. Yine, kulüp, topluluk, kültür-sanat ve başta ekoloji ve kadın dinamikleri olmak üzere, bütün anti-kapitalist dinamiklerle birimlerden başlayarak eylem ve örgütlenme ağlarının kurulması gerekiyor. Birimlerin kendi tabanını genişlettiği noktada, her birimin kendi özgün alanı üzerinden, bağımsız yayınlarının çıkartılması hedef olabilir.
Fakülte/birim örgütlenmesi, iktidarın onlar üzerinden ideolojik ve ticari planlar yaptığı üniversitelerin tüm kollardan örgütlenmesinin temel koşulu.
Fakülte/birim örgütlenmesinin, kendisini de kapsayacak ve besleyecek özgürlükçü gençlik örgütü ile bağının, birbirini daraltmadan ve önüne geçmeden uygun bir denge içerisinde kurulması gerekiyor.
Gençlik mücadelesindeki arkadaşlar, alandaki hayat tarzı, davranışları ve ilişkileriyle, mücadelenin kararlı ve mütevazi öncüleri olarak öne çıkmalılar.
Sonuç olarak, üniversiteler açılıyor ve daha kayıt günlerinden itibaren, Ali İsmail'lerin üniversitelerine ve Gezi direniş mevzilerine saldırılar başlamış durumda. Gün demokratik halk üniversitelerini meşru direnişçi yollarla yaratma günü.

Kapitalizmin sömürü alanı, meslek liseleri

Meslek liseleri sistemin kendisine açtığı yeni bir pazar alanıdır. Bu liseler, ucuz iş gücünün kullanıldığı, emeğin sömürüldüğü, okul ve sermaye gruplarının işbirliği ile kurulan birer "fabrikadır".

Gamze KIRILMAZ

Meslek liseleri ile ilgili, düşülen en büyük yanılgılardan birisi, meslek liselerinden mezun olan öğrencilerin ''işlerinin hazır olduğu" palavrasıdır.
Eli kalem tutması gereken liselilerin ellerine; testereleri, tornavidaları, çekiçleri tutturan sistemin caniliği değil de ne? Kapitalizmin ete kemiğe büründüğü, kar oranlarını arttırmak için her yola başvurduğu bir dönemde yaşıyoruz. Amaç ekonomik çıkar alanlarını genişletip eğitim alanlarına da sıçratarak kapitalizme yeni alanlar açmak. Meslek liseleri sistemin kendisine açtığı yeni bir pazar alanı Bu liseler, ucuz iş gücünün kullanıldığı, emeğin sömürüldüğü, okul ve sermaye gruplarının işbirliği ile kurulan birer "fabrika".
Sermaye sınıfının çıkarları arasında sıkışıp kalan eğitim alanları; bugün sistem tarafından son noktasına kadar şekillendiriliyor. Sermaye gruplarının ve patronların eğitime müdahaleleri tüm çıplaklığı ile görülüyor. Kapitalist sınıfın bu müdahalesi "stajyer işçilik" adıyla somutlaşıyor. Meslek liselerinde kapitalizmin şekillendirdiği öğrenci, artık "stajyer öğrenci" konumunda. Patronlara ve sermayedarlara "vasıflı eleman" adı altında sunulmaya hazır artık. Patrona, stajyere not verme ve stajyerin iş eğitimi ile ilgilenme yetkisi verilmiştir. Ancak patronu ilgilendiren stajyerin notu ve iş eğitimi değil, ''stajyeri daha fazla ne kadar sömürebilirim, daha fazla ne kadar kar elde edebilirim" düşüncesidir.
Aynı zamanda meslekleri dışında çalıştırılan stajyer öğrenciler de var elbette. Yerleri süpüren, çay ocağında çalıştırılan stajyerler. Her türlü aşağılamaya ve her türlü haksızlığa maruz bırakılıyorlar. Stajını tamamlamadan eğitiminin de tamamlanmayacağını bilen stajyer, sesini bile çıkartamıyor. Liseyi bitirme kaygısı içinde kıvranıp duruyor.
Ne bir sigortası var ne bir güvencesi/sendikalaşma hakkı. Neredeyse bedavaya yakın bir ücretle çalıştırılıyorlar.
Sigortaları ve güvenceleri olmadığından, yaşanacak herhangi bir iş kazasında tüm masrafları kendileri karşılamak durumunda. Sendikalaşma hakları olmadığından, grev hakları da olmuyor. Böylece, sistem stajyerin "hakkını arama hakkını" da elinden almış oluyor.

Osman'ın katili sermayedir

Osman Tural 17 yaşında Samsun doğumlu bir stajyer işçiydi. Staj yaptığı atölyede üzerine ağır bir konteynır düştü. Tonlarca ağırlığın altında kalan Osman, hayatını kaybetmişti.
Açık değil mi, Osman, o atölyede, konteynırın değil kapitalizmin ağırlığı altında can verdi. Yüz binlerce stajyer öğrenciyi yaralayan, onlarcasını katledenler, Osman'ların can verdiği esnada, mecliste «meslek lisesine dönüştürmediğimiz başka düz lise kaldı mı?» diye soranlar ve «meslek liselerini özelleştireceğiz» diyenlerdir. Osman'ın katili sadece sermaye sınıfının çıkarlarını topluma dayatan devlettir.

Meslek liselerinde yeni dönem

Yeni dönemde sermayedarların okulların yönetimine doğrudan müdahalesi söz konusu.
Eğitim sistemini liseliler adına kimlerin ne şekilde ve hangi amaçla karar verdiğini biliyoruz!
Liseliler; staj esnasında yaşanan iş cinayetlerine, liselerin özelleştirilmesine ve hepsinin sebebi olan bu sömürü düzenine karşı önümüzdeki yeni dönemde daha örgütlü bir duruş içinde olmalıdır.
Meslek liseleri, "öğrenci" ama esasında "işçi" olan gençler tarafından, kendi çıkarlarını patronlara ve koruyucularına dayatan bir mücadele içinde özgürleştirilmelidir.
Bu mücadelenin işçi sınıfıyla omuz omuza yürüyerek başarıya ulaşacağı da unutulmamalıdır.
Meslek liseliler, tıpkı Gezi direnişinde olduğu gibi, "cesaret, onur, dayanışma" şiarıyla mücadelenin en ön saflarında yer almalıdır.

KADIN

IŞİD Ortadoğu'da yaptıklarıyla tüm dünya kadınlarına savaş açtığını bizlere gösterdi…

Kadınlar IŞİD'e karşı birleşmeli

IŞİD'in Ortadoğu'da kadınlara yönelik gerçekleştirdiği her eylem kadın kimliğini hedef alan erkek egemen politikaların bir parçasıdır.

Meral ÇINAR

1. sayfadan devam

Çünkü, savaşlar, tüm insanlık için getirdiği hayati, ekonomik, ekolojik tehditlerin yanı sıra, kadınlar için bedenleri ve emekleri üzerinde kurulan tahakkümün en çarpıcı halini yansıtır.
Savaş dönemlerinde, kadın bedeni ile vatan özdeşleştirilir. O ülkede yaşayan kadına tecavüz etmek, bedenini tahakküm altına almak, o ülke üzerinde kurulacak bir egemenliğin ön koşulu gibi. Pınar Selek'in de dediği gibi: Savaş dönemlerinde…"Vatan, ülke dişileşir... Vatanın zapt edilmesi kadının başka erkekler tarafından kullanılmasını ya da tecavüze uğratılmasını hatırlatır".

Yanı başımızda bir halk

Bazen oturduğumuz bir kafede ucuz iş gücü, bazen yürüdüğümüz sokakta dilenmek zorunda kalan bir çocuk… Bazen parkta bir köşede bebeğini emziren, bazen aynı parkta bir erkek tarafından başka erkeğe satılan kadın… Sorsan yüreğimiz kan ağlıyor, sormasan söyleyecek cesaretimiz yok.
AKP, savaş kışkırtıcılığı yapıp, Türkiye'ye sığınan mültecileri "Müslüman kardeşlerim" diye sahiplenirken, sokaktaki manzaralar tam tersini söylüyor.
Suriyeli göçmen kadınların, erkekler tarafından çadır kentlerde, sokaklarda fuhuşa zorlanması, çok ucuza çok uzun saatler çalıştırılması, şiddete maruz kalması… Tüm bunlar bize, savaş dönemlerinde kadınların bedenleri ve emekleri üzerinde kurulan tahakkümün patriarkal kapitalizmden beslenen bir devlet politikası olduğunu apaçık gösterir.
Suriyeli kadınların Türkiye'deki yaşam koşullarının düzeltilmesi, bugün Türkiye Kadın Hareketi'nin yüzünü hızla dönmesi gereken gündemlerden bir tanesidir.

Rojavalı kadın gerillaların verdiği mücadele, tüm dünya kadınları için örnek olmalı.

Gözden ırak mı?

Peki, yanı başımızda olmayanlar, Musul, Şengal, Ninova ve Rojova'da olan kadınlar…
Emperyalist güçlerin Suriye'deki savaş nedeniyle yarattıkları ve silahlandırdıkları daha sonra kendi çıkarlarının ve kurallarının da gündeme girdiği IŞİD canavarı…
Erkek egemenliğinin en gerici ve en şiddetli hali olan IŞİD ve eylemleri yine en çok kadınları hedef alıyor. İşgal ettikleri bölgelerde kadın ve çocukları esir alıp tecavüz kampları ve köle pazarları kuruyor.
Kadınların bedenini işgal etmekle o bölgenin namusunu ele geçirdiğini ve bölgeyi daha rahat işgal edebileceğini düşünüyor. Bu yüzden her kadını kendine helal görüyor.
Yetmiyor kadının bedenine her türlü işkenceyi yapıyor; toplu kadın sünnetleri gerçekleştiriyor.
Türkmen, Şii, Ezidi, Hristiyan, Arap ve Kürt kadınlarının bölgede savaşın birer ganimeti olarak görülmesi, her türlü işkenceye maruz kalması tüm kadınların problemidir.
IŞİD erkek egemenliğini her gün yeniden ve yeni argümanlarla üretirken, Ortadoğu'dan tüm dünyaya yayarken; yaşananların dünyadaki herhangibir kadını ilgilendirmediğini söyleyebilir miyiz?
IŞİD'in Ortadoğu'da kadınlara yönelik gerçekleştirdiği her eylem kadın kimliğini hedef alan erkek egemen politikaların bir parçasıdır.
Rojova'lı kadın gerillaların verdiği mücadele de bu anlamıyla tüm dünya kadınları için bir örnek olmalıdır. Kadınların Rojova'da, Şengal'de silahlı direnişleri, salt bir ulus mücadele değil aynı zamanda bir kadın kurtuluş mücadelesidir. Kadın hareketlerine düşen görev ise; kadınların savaş nedeniyle yaşadıkları vahşeti gözler önüne serip daha radikal söylemlerle bu gidişata bir dur demektir.
İŞID Ortadoğu'da yaptıklarıyla tüm dünya kadınlarına savaş açtığını bizlere gösterdi… Bizler de kadınlar olarak, bu resti görmeden ve karşılık vermeden edemeyeceğiz.
"Bir kadın olarak benim ülkem yoktur.
Bir kadın olarak bir ülke de istemiyorum
Bir kadın olarak tüm dünya benim ülkemdir." *Virginia Woolf*

Kahkaha, iffet ve var olma meselesi

Sadece bir kısmı… Bir gazete yazısına sığdırabildiğim kısmı. Anlatmaya kalksam ne mi olur? Söyleyeyim…

Elif DEMİREL

Varsaymanın ölçüsünü fazla kaçırdığın yerde delilik başlıyordu. Bir fincan kahvenin bir dal sigarayla eşzamanlı bitmesi gerekiyordu. Ardından açılan fincanda içinin çok kabardığı fakat üç vakte kadar feraha çıkacağın müjdelenmeliydi.
Hayat, belli başlı aldanışlarla güzeldi. Ya da güzel olan hayat bu muydu? Katlanılan birşey güzel olabilir miydi? Tüm bunları düşünürken insan ölebilir miydi? Bu mevsim geçip gitse herşey güzel olacak gibiydi. Aynı şarkıları dinlemekten usanmışken biri çıkıp kulağına yeni şarkılar fısıldayacaktı. İçinde zemheri kelimesi geçen şarkılar… Güzel olacak gibiydi. Şimdilik sadece gibiydi.
Midesi bulanıyordu. Herkes mevsimden sanıyordu çünkü sanmak, anlamaya çalışmaktan daha kestirme bir yol gibi görünüyordu. Televizyondan sesler yükseliyordu.
"Sen, evet evet sen… Herkesin içinde kahkaha atamazsın çünkü kadınsın. En az üç çocuk yapmalısın. Biri vatanı uğruna şehit olmalı, diğeri namusunu temizlemek için karısını vurmalı, öteki de –hay Allah bu da kız olmuş meğerse- adınıza leke gelmemesi için en az 36 yerinden bıçaklanmalı. Unutmadan, boşanamazsın, erkeğin sözü üstüne söz söyleyemezsin, kürtaj olamazsın hatta var olamazsın. Çünkü kadınsın. Neden kadın deyip yüceltiyoruz ki seni, beş harfli iki heceli bir şeysin işte!"
En son ne zaman ağladığını da güldüğünü de anımsamıyordu. Bunları duyduktan sonra koca bir kahkaha patlattı. Herkes de deliliğinden sandı.
"Bir Kadını Öldürmeye Nereden Başlamalı?" adlı öyküler okumuştu bir dergide. Takım elbiseli, bıyıklı ve nereden baksan tutarsız, nereden baksan ahmak olan adamlar çıkmış kadını kendi istedikleri doğrultuda yeniden yaratmaya çalışıyorlardı. Bu adamlar kendilerini Tanrı yerine koyup her gün 5 kadını öldürüyordu. İtaatin ve otoritenin boy gösterdiği yerlerden ölü bedenler çıkıyordu.
Anlam veremiyordu. Anlam veremedikleri her gece boğazına yapışıp ondan hesap soruyordu. Sahi, bir kadını öldürmeye nereden başlanmalıydı? De ki anlam veremediklerinden...

Öldürülen kadınların ülkesi

"Kadınlar da insandır tabi." AKP Sakarya Milletvekili
Bir polis memuru, kendisinden şikayetçi olan eski sevgilisini karakolun önünde öldürdü. (Temmuz 2014)
"Evlilik olayını geriye atmayın. Nasibinizi bulunca kararınızı verin. Çok seçici de olmayın." Recep Tayyip Erdoğan
Evliliğe zorlanan 14 yaşındaki bir kız çocuğu intihar etti. (Haziran 2014)
Bir kadını öldürmeye nereden başlamalı? De ki kısmetinden…. 20 yaşındaki genç kadın, aile kararı sonucu 16 yaşındaki erkek kardeşi tarafından öldürüldü. (Temmuz 2014)
"Kadın iffetli olacak. Mahrem namahrem bilecek. Herkesin içinde kahkaha atmayacak, bütün hareketlerinde cazibedar olmayacak." Bülent Arınç
Bir kadını öldürmeye nereden başlamalı? De ki kahkahasından….
Sadece bir kısmı… Bir gazete yazısına sığdırabildiğim kısmı. Anlatmaya kalksam ne mi olur? Söyleyeyim… Batısından doğusuna, kuzeyinden güneyine yollar hep kan olur. Bu memleket, tarihini kanla yazmayı boynunun borcu bilmiş ve en sonunda kadınları kırmızıdan tiksinir hale getirmiştir. Bu memleket, kadının canını almadan önce rengini almış, sonra da arsızlığına doyamayıp geçip karşısına hikâyeler anlatmıştır. Ölü çocukların, kadınların ve ölmekten, öldürülmekten bitap düşmüş insanların ülkesi… Hayat hakikaten güzel mi, gidip bir aynaya bakmalı.

İstanbul sözleşmesi 'sözde' kalmasın

Kadın örgütlerinin yıllardır mücadele ettikleri "kadına yönelik şiddet tanımlarının genişletilmesi ve şiddetin ortadan kalkması" durumu uluslararası sözleşmenin bir parçası artık...

Selda ÖZGÜR

Kadına yönelik şiddetin ve aile içi şiddetin önlenmesi üzerine geliştirilen, Avrupa Konseyi Sözleşmesi (İstanbul Sözleşmesi) 1 Ağustos 2014'te Türkiye'de yürürlüğe girdi.
Türkiye'de kadından yana olmayan TCK yasa değişikliklerinin yapıldığı, "kadın cinayetlerine karşı acil önlem eylemleri" için kadınların sokaklara döküldüğü, erkeklere ceza indirimlerinin kadının "tayt giymesi ve seksi görünmesi" bahanesine kadar düştüğü günlerde açıklanıyor.
Hükümet sözcülerinin kadın bedeni üzerinden yaptıkları açıklamalara bir yenisini ekleyen Bülent Arınç'ın kadınların kahkahalarına bile karışmaya kalkışmasıyla aynı tarih...
Peki, şimdi değişecek mi her şey? Kadın erkek eşitliğine inanmayan Erdoğan önderliğinde kadınlara iffetli olma tavsiyeleri veren bakanlarının eril zihniyeti değişecek mi?

Sözleşme, umudu büyütse de...

Sözleşme; "kadına yönelik her türlü şiddeti kınama ve şiddetin kadına tahakküm kurmanın bir yolu olduğu" ifadeleri ile başlıyor.
Sözleşmede, kadına yönelik şiddetin geniş tanımı; toplumsal cinsiyete dayalı şiddet kavramı; kadınların sadece kadın oldukları için şiddet gördüğünü ifade eden bölümler; sözleşmeye umutla bakmanızı sağlıyor. Kadın örgütlerinin yıllardır mücadele ettikleri "kadına yönelik şiddet tanımlarının genişletilmesi ve şiddetin ortadan kalkması" durumu uluslararası sözleşmenin bir parçası artık...
Sözleşmenin, kadın erkek eşitsizliğini çıplakça ortaya koyan içeriği; şiddetin araştırılması, verilerin düzenli toplanması ve şiddetin önlenmesine yönelik tedbir alınması ile ilgili maddeleri, bize Türkiye'nin bu konularda katetmesi gereken yolu hatırlatıyor. Cezai yaptırım gerektiren suçlar arasında ısrarlı takip, psikolojik şiddet, zorla evlendirme ve taciz, tecavüz maddelerini gördükçe; Türkiye'de bu suçların ne çok işlendiğine kızıyor, acaba bu sözleşmenin oluşmasında Türkiye'nin etkisi nedir diye merak ediyorsunuz? Sözde 'namus' adına işlenen suçlar, kültür, din, görenek gerekçelerinin kabul edilmez olduğunu okuduğunuzda mutlu oluyorsunuz. Kadınların ikinci cins olduğunu meşrulaştıran bu gerekçelerden dolayı, ne çok tahrik indirimi yapıldığı geliyor aklınıza...
Zulümden kaçan kadınları geri göndermeme ilkesini gözeterek, mülteci statüsünün verilmesi maddesi bir an yüzünüzü güldürse de, IŞİD zulmünden kaçan Ezidi kadınlara Roboski sınırında asker saldırısı haberini hatırlayınca öfkeleniyorsunuz.
Sonra soruyorsunuz kendinize; bu sözleşmenin, devletler tarafından uygulanacağı gerçekliği nedir? Kâğıt üstünde kalmayacağı ne malum?
Bir denetleme mekanizması kurulmuş. GREVIO (Kadına Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddete Karşı Eylem Uzman Grubu)
Evet, Türkiye'de yaşayan bir kadınsanız, bütün bu duygu karmaşıklığı ile okuyorsunuz sözleşmeyi.. Ki sözleşmenin bir sihirli değnek olmadığını biliyoruz.
"İstanbul Sözleşmesinin" uygulanması hususunda kadın hareketine büyük iş düşüyor. Kadınlar, yıllardır verdikleri mücadelenin bir kazanımı olan bu sözleşmenin uygulanması için takipçi ve itici güç olmalıdır. Elbette sadece yasal düzenlemelerin kadın kurtuluşu için yeterli olmadığının bilinciyle...

EKOLOJİ

Kışkırtılmış enerji talebi ve nükleer santral dayatması

Akkuyu'da nükleer santrale hayır!

Santrallerin normal çalışmaları esnasında çevreye yayılan radyasyonun yol açtığı hastalıkların kanıtlanması, bugün ve gelecekte ne denli büyük bir sorunla karşılaşılacağının göstergesidir.

Ful UĞURHAN

Dünyada son iki yüz yılda yaşanan sanayileşme, hızlı nüfus artışı ve aşırı tüketim alışkanlıkları sonucu enerji gereksinimi arttı. Artan bu talebi karşılamak için var olan enerji üretim biçimlerinin tamamı değişik boyutlarda çevreye dolayısıyla sağlığa zarar verdi.

Stanford Üniversitesi'nden Prof. Mark Z. JACOBSON tarafından, 2009 yılında, on iki değişik enerji üretim şekli için yapılan değerlendirmede, çevreye verdikleri zararlara göre yapılan sıralamaya göre rüzgâr, güneş enerjisi, jeotermal enerji, gelgit dalga enerjisi, güneş fotovolvatik, deniz yüzeyi dalga enerjisi, hidrolik, 9. sırada nükleer enerji ve karbon filtreli kömür santralı gelmiştir.

Bu raporda, en büyük çevre sorununa yol açan kaynağın nükleer ve kömür olduğu, nükleerden elde edilen enerjinin, diğerlerine göre en yüksek ölüm riski taşıyan enerji kaynağı olduğu belirtilmiştir.

Aslında bugün için çevreye hiç zararı olmayan tek enerji üretim yönteminin metaforik olarak "tasarruf enerjisi " olduğunu söylemek en doğrusudur. Çöpe atılan ekmekler, gereksiz reçete edilen ilaçlar, bir kere kullanıldıktan sonra atılan, kırılan oyuncaklar, ertesi yıl yeni modeli çıkan elektronik aletler, gerektiğinden daha fazla odası olan, çok katlı, lüks evler, açıldıktan kısa bir süre sonra kapanan alış veriş merkezleri için boşuna enerji üretilmektedir.

Nükleer Kazalar ve Etkileri

Dünyada nükleer santrallerin yaklaşık altmış yıllık kısa tarihinde, felaket boyutunda iki büyük kaza olmuştur. Biri 1986'da Çernobil'de diğeri 2011' de Fukuşima'da meydana gelen ve INES (Uluslararası Nükleer ve Radyolojik Olay Ölçeği) e göre 7 seviyesindeki bu iki kazanın yanı sıra, 1987 yılı ile Haziran 2013 arası 611 olay yaşanmıştır. Buradan da anlaşıldığı gibi nükleer kazalar çok sık meydana gelmektedir.

Çernobil felaketinden sonra, tiroit, meme ve beyin tümörlerinde artış izlenmiştir. Kaza sırasında çalışan 820.000 tasfiye memurunun % 90'ından fazlası sakatlanmıştır. Bu kişilerde erken yaşlanma, ortalamadan daha yüksek sayıda çeşitli formda kanser, lösemi, somatik, nörolojik ve psikiyatrik hastalıklar görülmüştür. Sadece Beyaz Rusya'da 12.000 kişide tiroit kanseri ortaya çıkmıştır.

DSÖ nün öngörüsüne göre Gomel Bölgesi'nde hayatları boyunca 50.000 den fazla çocukta tiroit kanseri gelişecektir. Tüm yaş grupları bir arada değerlendirildiğinde tahmini 100.000 tiroit kanseri olması beklenmektedir. UNSCEAR' a göre Çernobil Bölgesi'nde 12.000 - 83.000 arası çocuk konjenital deformitelerle doğmuştur ve dünya çapında yaklaşık 30.000 – 207.000 Çernobil ile bağlantılı genetik hasarlı çocuk vardır.(Çernobil'in İnsan Sağlığına Etkileri/IPPNW VE GFS Raporu Nisan 2011)

Nükleer Atıklar Problemi

Kazaların yanı sıra, nükleer enerjinin üretim sürecinin başından itibaren yani yakıt olarak kullanılan uranyum madeninin topraktan çıkarılmasından, santralin sökümüne kadar geçen süreçte pek çok risk mevcuttur. Almanya'da Elbe Nehri civarında bulunan nükleer santralde herhangi bir kaza olmadığı halde, 1990-2005 yılları arasında santrale 5 km mesafede yaşayan çocuklarda lösemi sıklığının tüm Almanya'daki sıklıktan yüksek olduğu tespit edilmiştir.

Santrallerin normal çalışmaları esnasında çevreye yayılan radyasyonun yol açtığı hastalıkların kanıtlanması, ortaya çıkan atığın yüz binlerce yıl bertaraf edilemeyecek olması, atıkların çeşitli nedenlerle taşınma işlemi sırasında oluşabilecek kazalar ve santrallerin savaş ve terörist saldırılar nedeniyle tehdit unsuru olması, bugün ve gelecekte ne denli büyük bir sorunla karşılaşılacağının göstergesidir.

Ek olarak, Akkuyu Bölgesi'nde deniz ve hava sıcaklığının yüksek olması nedeni ile santral soğutma suyu kaynaklı, atmosferde ve tarım alanlarında oluşacak asit yağmuru ve ağır metal serpintileri ile soğutma kulelerindeki buharlaşmadan geri kalan yüz binlerce ton atık tuz ve mineraller, yapılacak klorlama işleminden doğacak zararlar ve bölgenin depremsellik açısından riski bölgeye nükleer santral yapılması kabul edilemez kılmaktadır.

04.09.14

Ergene Nehri için eylem vakti

Ergene İnisiyatifi üyesi ve "Gündöndü" belgeselinin yönetmeni Nejla Demirci ile, Ergene Nehrini ve kirliliğin sosyal, kültürel ve ekonomik etkilerini konuştuk.

Sizi belgeseli çekmeye iten süreci anlatır mısınız?

Tüm topluma ait olan değerlerin ticarileşmesi ve tüm canlıların varlığı olan ve hiçbir şirketin kesinlikle hakkı olmayan toprak, su, ormanlar, madenler gibi değerleri özelleştirerek geri dönüşümsüz bir şekilde şuursuzca yok ediliyor olması. Bu durum ister istemez "Yaşam alanlarımıza ne oluyor, nasıl koruyacağız?" sorularını sorduruyor. Hele bir de Ergene Nehrine, Ergeneliye yaşatılan tabloya tanık olunca ekolojik yıkımların bu günden yarına ertelenemez bir mesele olduğunu sonucuna varıyorsunuz.

Ergene felaketi

Ergene Nehri'nin içinde bulunduğu sıkıntıyı biliyordum ama Uzunköprü'de bir arkadaşımı ziyaret ettiğimde hissettiğim duyguyu tarif edemem.

Harika bir mimariye sahip, dünyanın en uzun köprüsünün altından simsiyah ceset kokan bir su akıyordu. Sabahın ilk saatleriydi nehrin üzerinden insanın genzini yakan dumanlar yükseliyordu. Bir grup arkadaşım ile "Ergene İnisiyatifi" grubunu kurarak aktif mücadele etmeye başladık. Bu grup Trakya'ya lojistik destek için kuruldu. İstanbul'da bir çok etkinlik ve eylemler örgütledi. Ekoloji hareketlerine, siyasi partilere dernekler gibi çeşitli kurum ve kuruluşlara Ergene'de yaşanan ekolojik yıkımları anlatıyorduk. Sonrasında kendiliğinden Trakya'da da örgütlenmeye başladı.

Nehri görenlerin uğradığı şok, çeşitli eylem ve etkinliklerde Ergene Nehrinin içinde bulunduğu felaketin aslında bilinirliliğinin ne kadar az olduğunu ortaya koyuyordu. Ergene'nin içinde bulunduğu felaket, bu felaket karşısındaki duyarsızlıklar, 35-40 yılı aşkın bir sorun olmasına rağmen hiç bir iyileştirici adımın olmayışı, bölgede verilen mücadelelerin kamuoyuna yansımaması, hatta mücadelelerin bertaraf edilmesi.

Devlet bu gizleme işini çok iyi yapıyor. Halkların acısını halkların birleşmemesi için iyi saklıyor.

Bunları gösterme, anlatma isteğini tetikleyen duygular yaşatıyor insana.

Ergene havzasındaki kirliliğin ekolojik, sosyal-kültürel, ekonomik sonuçlarından bahsedebilir misiniz?

Doğanın ve kültürlerin yok edildiğinin en somut örneğidir Ergene. Romanlar 5 Mayıs gecesinde, kötülüklerden arınmak için en güzel elbiselerini giyerek suya girer yıkanırlar. Kötülüklerden arınmak için. Hıdrellez bayramı yaparlardı. Çocuklar yüzmeyi Ergene Nehri'nde öğrenirdi. Kadınlı erkekli piknikler yapılırdı. Şimdi kadınlar evlerde erkekler kahvede. Gençler ve çocuklar yüzme bilmiyor. Ergene'de yaşayan 8-10 çeşit balıkla beraber sosyal yaşamda öldürüldü.

Geçmişte yer altı sularına 6-7 metrelerden ulaşılırken, bugün üzerinde oluşturulmuş sahiplik ile su seviyesi 500-600 metrelere inmiş.

Bugün hiçbir amaç için kullanılmayacak suyun kalitesine 4. sınıf su olarak tanımlanır. Bu nehir o kadar kirletilmiş durumdaki suyun kalitesini bu şekilde ifade etmek bile yeterli değil. Katran gibi dersek daha doğru olur.

Mücadele vakti

Kurşun, civa, kobalt, bakır gibi ağır metaller; arsenik, fosforlu-azotlu bileşikler, asit alkali ve boya gibi zehirli kimyasallar 35-40 yıldır Ergene Nehri'nden akıyor.

Ergene Nehri için mücadele bugün ne durumda?

Sömürünün temelleri çok derin geçmişi de upuzun, bu sebeple mücadele de kolay olmuyor tabi.

Şimdiye dek verilmiş bütün mücadeleler çok kıymetli. Ergene'nin bilinirliliği ve duyarlılık arttı. Örneğin Gündöndü yurt dışı dahil milyonlarca insan izledi. Eylem ve etkinlikler yapıldı. Ama yetmez. Artık Ergene için birleşme, dayanışma ve sokağa çıkma zamanıdır.

Kirli paranın kuşattığı bu coğrafyada ancak ciddi dayanışmalarla, kitlesel karşı duruşlarla kazanabiliriz.

Açlığın nedeni üretim azlığı değil...

GDO'nun etkileri

GDO'lu ürünler insan, hayvan ve bitki sağlığını tehdit etmekte, çevrenin ve ekolojik çeşitliliğin korunması, sürdürülebilirliğinin devam etmesini risk altına almaktadır.

Emine AYHAN

Açlığa çözüm olarak sunulan GDO teknolojisinin ekonomik etkileri incelendiğinde çok şaşırtıcı bir durum ortaya çıkıyor. Dünya üzerinde "geri kalmış" ülkelerde yaşayan 900 milyonu aşkın insan açlıkla mücadele ediyor.

Bu ülkelerin çoğu, dış borçları nedeniyle ihracata yönelik tarım politikaları uyguluyor.

Eskiden besin yetiştirilmek için kullanılan topraklarda, kapitalizmin gelişimiyle birlikte, ticari değeri yüksek olan kahve, pamuk, muz, kakao gibi ticari ürünler yetiştiriliyor. Örneğin Etiyopya'da açlığın yoğun olarak yaşandığı dönemde bile halkın yiyecek gereksinimi yerine kahve üretimi ve ihracatı sürdürülmüştür.

Dünya genelinde yaşanan açlık ve kıtlığın sebebi üretim azlığı değil, paylaşım sorunu ve yukarıda bahsi geçen üretim tercihi. GDO' ların, 1996 yılında ekim alanı büyüklüğü 1,7 milyon hektar iken, bu rakam 2011 sonu itibariyle 160 milyon hektara ulaşmıştır. Bir başka ifade ile 94 kat artmıştır. Öte yandan 2009 itibariyle dünyadaki aç insan sayısı yaklaşık 1 milyar 25 milyon bir günde açlıktan ölen insan ise 27000 civarındadır. 1996 yılında ise 840 milyon kadar aç insan olduğu bildirilmektedir.

Genlerin patentlenmesi

GDO'lu bitkileri korumak için özel ilaçların kullanılması gerekmektedir. Geleneksel olarak üretim sürekliliğini sağlamak için yapılan "gelecek yıla üretim için tohum ayırma" işe yaramamaktadır. Çünkü tohumlarda yok edici gen nedeniyle yeniden üreme yetisi bulunmamakta. Bu durumda üretici her yıl yeni tohum alacak, bitkileri korumak için özel ilaç kullanmak durumunda kalacak.

Dışa bağımlılık sürecek, beslenmeye patent konulmuş olacak, beslenme dünya tekellerinin eline bırakılacaktır. Ayrıca istemsiz olarak bile ekili kültür bitkisine GDO karıştığında patent yasaları gereği kültür bitkisi eken çiftçi suçlu duruma düşebilecektir.

Çiftçilerin bu durumda yaşadığı en büyük trajedi, kuşkusuz intihar vakaları. Hindistan'da tek yönlü üretime zorlanan, borçlandırılan ve yaşamları gıda tekellerinin ellerinde bulunan çiftçilerin yaşamlarına son vermesi yaşanan en büyük trajedilerden bir tanesidir. 1997 ile 2007 yılı arasında 182 bini aşkın çiftçinin intihar ettiği bildirilmektedir.

Küresel ölçekte GDO'lu tohum sektöründe Monsanto, Du Pont/ Pioneer, Sygenta ve Dow/Mycogen olmak üzerebaşlıca dört firma çalışmaktadır. Bu pazarın %90'ı tek başına Monsanto'nun elindedir.

Tek bir firmanın piyasanın %90'ını kontrol edebiliyor olması yakın gelecekte fiyatlardaki artışın kaçınılmaz olması demektir.

Verim artışı sağlıyor mu?

Ürün veriminde de zaman içinde her üründe beklenenin alınmadığı görülmüştür. Brezilya'da transgenik soyanın yıllar itibariyle ortalama veriminin 230 kg. dan 260 kg/a kadar yükseldiği ama konvansiyonel çeşitlerden % 6 daha az verime sahip olduğu tespit edilmiştir.

Pleiotropik etki denilen, yani yüksek sıcaklık nedeniyle sapların çatladığı ve su stresinin görüldüğü dönemlerde transgenik soyada konvansiyonele göre % 25 e yakın ürün kayıpları görülmüştür.

GDO'lu ürünler insan, hayvan ve bitki sağlığını tehdit etmekte, çevrenin ve ekolojik çeşitliliğin korunması, sürdürülebilirliğinin devam etmesini risk altına almaktadır. Özellikle insan sağlığı üzerinde kısa ve uzun dönemde oluşturacağı etkiler yeterince bilinmemektedir. Ayrıca bu ürünlerin genetik çeşitliliği tehdit etmesi durumunda geri dönüşü olmayan bir sürece de girilmiş olacaktır. 6.9.14,

KENT/MEDYA

Yağmaya, talana, yolsuzluğa karşı İstanbul Kent Savnması

‘Yağma yok!’ Galataport…

İstanbul Kent Savunması’nda her yurttaş yerini almalı. Yağmacılara, tıpkı Gezi’de denildiği gibi, “yağma yok” denilmeli…

Mustafa SÖNMEZ

“Oferleme” vakasını hatırlayacaksınız…Hani şu eski Maliye Bakanı **Kemal Unakıtan** devrinde yaşanan…2005 yılının Eylül ayında devlete ait T.Deniz İşletmeleri’nin bina, depo ve arsaları, 49 yıllığına yapılan ilk ihale sonucunda İsrailli işadamı **Sami Ofer’ e** Özelleştirme İdaresi’nce verilmişti. Ancak aynı yılın Aralık ayında da ihale ‘ Danıştay’ tarafından iptal edilmişti.
Sekiz yıl geçmişti ki aradan, yeniden satışa hazır hale getirildi ve 2013 Temmuz’unda, hani şu **Gezi isyanının** patladığı ve henüz soğumadığı günlerde yeniden ihaleye çıkarıldı.

Yandaşlaşan…

Özellikle 2011 seçimleri sonrasında AKP’li duruşuyla tepki çeken **Ferit Şahenk’in** NTV’si, Garanti Bankası, Gezi protestolarından nasibini alırken bu ballı börek ihale, Doğuş’a gitti. Çok da çekişmeli geçmedi ihale, ilk yarım saatte işletme hakkı, bu kez 30 yıllığına **702 milyon dolar** ödeyen Doğuş’un oldu.

Otuz yıllığına neyin sahibi oldu Doğuş? Türkiye Denizcilik İşletmeleri’ne ait Karaköy’deki Genel Müdürlük binasından başlayarak Deniz Ticaret Odası’nın bulunduğu yere kadarki alana, binalara… Salıpazarı Liman İşletmeciliği ve Yatırımları A.Ş. isimli bir şirket kurdu Doğuş. Oteller, ofis alanları, restoran ve mağazalardan oluşan bir kompleks yatırımı için 1 milyar doların üstünde bütçe ayrılmış. Proje kapsamında kültür varlığı olarak tescilli TDİ Genel Müdürlük binasının, yolcu terminali ve Çinili Han’ın otele, Paket Postanesi’nin de mağaza ve restorana dönüştürülmesi öngörülüyor. Ayrıca Karaköy ve Salıpazarı’ndaki çeşitli binalarda 440 civarında oda, otel olarak değerlendirilecek. Alan içindeki Eczacıbaşı Grubu’nun kontrolündeki İstanbul Modern için de sanırım Doğuş’a kira bedeli ödenecek.

ÇED zamanı…

Doğuş, alanı devraldıktan sonra , mevzuat gereği ÇED toplantısı düzenlemeliydi. Bölge sakinleriyle projeyi tartışmalıydı. ÇED toplantısı geçen hafta yapılmak istendi. Ama bakın ne oldu ? İstanbul’un yağmalanmasına karşı oluşturulan “**İstanbul Kent Savunması”** inisyatifi, toplantının yapılacağı gün hazırlıklı geldi ve toplantıyı protesto etti. Mimarlar Odası İstanbul Şube Başkanı **Sami Yılmaztürk**, ”Sahilin 1 kilometreden uzun bir kısmını halka kapatacak, bölgeyi soylulaştırarak esnafı yerinden edecek, bölgedeki yapılaşmayı kat kat artırarak trafik sıkışıklığı gibi birçok sorun yaratacak Galataport projesi hukuksuzdur” diye protesto gerekçesini net bir biçimde ortaya koydu.
Doğuş’un yetkilileri ÇED ile yasak savma derdindeydiler, olmadı. Protestoya katılanlar bir tutanak hazırladılar, toplantının açılamadığına dair ve tutanağı CHP İstanbul Milletvekili Melda Onur, Mimarlar Odası İstanbul Şube Sekreteri Ali Hacıalioğlu, Avukat Can Atalay ve toplantıyı protesto eden yurttaşlar imzaladı. İstanbul Kent Savunması, Kuzey ormanlarından Haliç’e , Haydarpaşa’dan Boğaz’a, AKP barbarlarının İstanbul’daki her yağmasına karşı bir **savunma hattı** oluşturmuş durumda. Gezi Parkı’ndaki ruh, örgütlenme, mücadele yol yöntemleri geçerli.

Nedir itirazlar?

Doğuş’a satış yapılmış yapılmasına ama projeye itirazlar var. Kent savunması adına **Prof. Zerrin Bayraktar** dillendirdi eleştirileri o gün… “2005 yılından beri Beyoğlu’nun kabusu olan bu proje, bütün yasalara, koruma kanunlarına aykırı bir biçimde hayata geçirilmek istenmektedir” dedi ve **resmi büyüttü** devamında, “ Galataport projesinin Haliçport projesinden, Okmeydanı kentsel dönüşüm projesinden, adım adım otelleştirilen İstiklal Caddesi’nden ve Tarlabaşı’ndaki kentsel sürgünden bağımsız olmadığını çok iyi biliyoruz” dedi. Ardından ekledi; “Söz konusu olan başta kıyı bölgesinin olmak üzere Beyoğlu’nun özelleştirilmesi, kamusal niteliğinden arındırılması, yaşam değil, sermaye odaklı dönüştürülmesidir.”…
Peki**, ÇED ne oluyordu**, onu da anlattı Zerrin Hoca, “ Bütün süreçlerinden habersiz olduğumuz, ihale, plan-proje aşamalarından bilinçli bir biçimde uzak tutulduğumuz bu projenin ne hikmetse göstermelik kısmından haberdar oluyoruz. Yasal prosedür gereği yapmaları gereken ve bu projede halkın katılımının olduğu yalanını söyleyecekleri mecralar için yapılan bu ÇED toplantısı, bizim nazarımızda hiçbir meşruiyete sahip değildir. Ayrıca, bu proje geçtiğimiz yılın son günlerinde Beyoğlu derneklerinin açtığı dava sonucu iptal edilen Beyoğlu Kentsel Sit Alanı Koruma Amaçlı Nazım İmar Planı’na da aykırı hususlar taşımaktadır”…
Hadi bakalım… TDİ verilerine göre, 2013 yılında Salıpazarı Limanı’na yaklaşık **684 bin yolcu** taşıyan 408 adet kruvaziyer gemi yanaşmış. Bu hacim bile şu anda büyük bir trafik kaosu yaratıyor. Şimdi, Özelleştirme İdaresi’ne verdiği 702 milyon dolar ve yapacağı 1 milyar dolarlık yatırımın karşılığını çıkarmak için buradaki trafiği defalarca katlayacak Doğuş’un bölgeye yükleyeceği ağır trafiği gözünüzün önüne getirin.

Sosyal doku yok edilecek

1200 metrelik sahil, yıllardır halka kapalıydı, şimdi iyice kapatılıp **steril** hale getirilecek. Yerin dibine batası “soylulaştırma-**nezihleştirme**” projeleri, küçük işyerlerini, esnafı, halkı bölgeden sürüp çıkaracak, sosyal doku rant uğruna tarumar edilecek. Üstelik bu, Beyoğlu’nu, Tarlabaşı’nı, Okmeydanı’nı, Haliç’i içine alan bir istilanın parçası olarak yapılmak isteniyor.
İstanbul Kent Savunması’nda her yurttaş yerini almalı.
Yağmacılara, tıpkı Gezi’de denildiği gibi, **“yağma yok”** denilmeli…

İktidar cenderesinde alternatif medya

Gazeteci Ertuğrul Mavioğlu ile, Alternatif medya ve gazetecilik üzerine söyleştik. Mavioğlu “gazeteciyi ayakta tutan duruşudur” dedi.

Röportaj: Alican POLAT

Alternatif medya olanakları sizce nelerdir? Daha önce böyle girişimleri olan nadir gazetecilerdensiniz bu deneyimlerinizi aktarabilir misiniz?

Aslında alternatif veya alternatif olmayan medyanın net bir zemini var bu zemin şudur ki: Habercilik yapmak istiyorsanız bunun araçlarına sahip olmak zorundasınız, bu da belli bir maddi zemin gerektiriyor.
Yani televizyon kuracaksanız canlı yayın gereçlerini stüdyolarını, vericilerini düşünmek zorundasınız karşınıza bir dizi alternatif çıkar; ama kaçamayacağınız mutlak masraflar vardır. Mesela bir internet sitesi kuracaksanız bile bu siteyi sürekli kılacak bir insan topluluğuna ihtiyacınız var.
Sadece diğer sitelerdeki haberleri toplayıp değiştirmek değil de gerçek habercilik yapmak istiyorsanız olay yerine muhabirler göndermeniz gerek bu da bir olanaklar dizgesi gerektiriyor. Medya bu yüzden hep büyük sermayenin alanı olarak kaldı bu bir tesadüf değil.
Bunlar medyayı para kazanmak için değil, diğer “işlerini” aklamakta bir silah olarak kullanmak için ellerinde tutarlar. Türkiye’de gerçekten büyük bir yayın organı olup da, sadece gazetecilik yapıp bu alandan para kazanmak amacıyla kurulmuş hiçbir kuruluşun olmadığını kesinlikle söyleyebilirim. Ama az satanlar, küçükler, zaten az bastığı için az satanlar, basım dağıtım şirketlerinin dev engelleriyle karşılaşanlar bunların hepsini topladığında toplam satışın yüzde 5’i bile etmiyor.

Alternatif medya

Bir de şunu da eklemek lazım, bir siyaset faaliyeti amacıyla da kullanılabilir gazete. Türkiye’de bunun örnekleri var Bir gün, Evrensel, Gündem gazeteleri vs. Hepsinin arka planında bir politik proje var. Bunları alternatif medya olanağı olarak vermek mümkün değil, çünkü bir siyasi parti karar vermiş ve bu gazeteyi çıkarmıştır.
Bizim alternatif medyaya dair bahsetmemiz gereken esas konu bir propaganda, ekonomik veya siyasi grubun çıkarlarını yansıtmak amacıyla yapılan yayıncılık değil. Esas bağımsızlık diye kastedilen şey; habercinin herhangi bir otoriteden, siyasi erkten ya da bir ekonomik güçten bağımsız hareket edebilme özelliğine sahip olması…

Olanaklar zorunluluğu

Mühim olan bilginin peşinden koşulabilecek zeminin yaratılmasıysa bu en başta söylediğimiz bir dizi olanakların zorunluluğu ile olur… Bu zorunluluklar da, Türkiye’de kooperatif olarak bulunamamıştır. Almanya’da Die Tageszeitung, Junge Welt gibi örnekleri var İspanya’da El Pais kısmen bunu ifade eder. Kooperatif modeline yakın bir model olarak kurulmuştur. Şimdi, mühim olan bu kooperatif basının Türkiye’de kurulup kurulamayacağı meselesi.

Bu bahsettiğiniz gazetelerin işleyiş tarzı nasıl? Ekonomik giderlerini nasıl karşılıyorlar?

İlk sermayeyi kooperatife katılan insanlar karşılıyorlar. Mesela kooperatife katılan 15 kişi var ve bu 15 bin kişi 1000 Euro vermeyi taahhüt etmiş bu 15 milyon Euro ediyor ve o para eğer ki başarılı da bir çalışmaysa hem gazetenin ilk çıkış masraflarını hem de belli bir süre basım masraflarını sağlayabiliyor. Gazete de zaten başarılı olursa belli bir satış rakamına ulaşır ve kendi yağıyla kavrulur gider.
Die Tageszeitung yayın yönetmeniyle, biz 2001 yılında görüşmüştük bundan birkaç yıl önce yine bir gazetede demeci ni okudum şunu diyordu “Die Tageszeitung’da gazetecilikten çok gazeteyi ayakta tutabilmek için para bulmakla uğraşıyoruz”. Tabi Türkiye’de arkasında siyasal güçler bile olsa, hayatları gazete için hep bir yerlerden para bulmakla geçer.
Benim babam böyle küçük bir gazete çıkarmıştı zamanında hep şey derdi “Gazetenin karına doyulmaz, zararına dayanılmaz”o laf benim hep aklımdadır.
Bir gazete çıkaracaksınız, e güzel, belli bir para da topladın o da tamam; ama nasıl ayakta tutacağını hesaplayamazsan sadece yapmış olduğun projenin sona ermesi değil, aynı zamanda bu yöndeki umutları da köreltiyorsun, her başarısız girişim sonuç olarak yeni umutları da köreltiyor. Ve mevcut medya düzenine mahkum kalıyorsunuz.
Biz bu yüzden 2001den beri böyle yönelimler içerinde yer aldık işte “medya-kop” diye bir proje oluşturduk yürütemedik, Sokak Gazetesi diye bir şey oluşturalım dedik ilerletemedik, Kafamızda hafta sonu haber gazetesi çıkarmak ve günlük haber eksiğini de internet sitesinden doldurmak fikri vardı.

Kooperatif basın

Bunun için finansal kaynaklara girdik kooperatifler öyle bugünden yarına kurulabilecek şeyler değildir hele ki Türkiye’de…
Bir kooperatif oluşumunu devlet direkt dolandırıcılık olarak görüyor ve bu da küçük sermayenin arasındaki dayanışmayı kırmak açısından çok sınıfsal bir duruştur aynı zamanda. Biz o yüzden bunu fikir düzeyinde tartıştık, tüzükler hazırladık hiçbir şey yapamasak bile ilerde bu işi yapmak isteyenlere çok somut doneler sunmuş olduk.

‘Bir gazeteciyi ayakta tutan duruşudur‘

Bir gazeteci CB’nın karşısında da, hatta bir diktatörün karşısında bile soru sorma cesaretini gösterebilmeli..

Tüzük hazırlarken neleri öne çıkardınız? Hangi ilkeleri baz aldınız ve neye göre?

O tüzük birkaç noktadan yola çıkarak hazırlandı “Sokak Gazetesi Tüzüğü” diye adlandıralım. Birincisi Tage Zaytung çalışmasının sonuçları bunu hem kendi temaslarımız hem onların hazırlamış oldukları dökümanların incelemeleri sonucunda elde ettik.
BBC’nin habercilik anlayışı çerçevesinde, kendileri çok tarafsız müthiş habercilik yapmasalar bile koymuş oldukları ilkeler çok disiplinlidir, onlardan da yararlandık, kendi deneyimlerimizle gazetecilik hayatımız boyunca karşılaştığımız ve reddettiğimiz olguları da prensip haline getirdik.
O reddedişlerin hepsinin bir altyapısı vardı, bizi bugüne taşıyan şeydir o. Bugün gururla ortaya çıkıp “hayır deme cesareti”dir bu, gerekirse işsiz kalmayı göze almaktır.
Bu aynı zamanda bugüne kadarki birikiminizin hiçbir şekilde çalıştığınız kuruma ait olmadığını bilmenizden de gelir. Yani bizi o kurum bu hale getirmedi ki, biz o kurumu ayakta tutuyoruz hani “yemek yediğin kaba pisleme” cümlesi var ya, hayır canım onlar bizim sırtımızdan yemek yiyorlar ekmek değil, pasta yiyorlar genelde.
Bu yüzden bu çalışmaları gizli gerçekleştirmedik herkese yansıttık. “Nasıl bir gazetecilik?” sorusundan tutun da habercilerin kendi aralarındaki hiyerarşiyi reddeden örgütlenme biçimine dek.
Hatta şunu diyebilirim bu mevzuyu “solculuk”la meşrulaştırmak isteyen gazetecilerin ortak cümlesi “bir gazete örgütlenmesi, Stalinci örgütlenmedir!”
Yok böyle bir şey aksine Stalinci değil, Hitlerci örgütlenmedir bu ve yayın yönetmeni ne derse o olur görüşü; bütün muhabirlerin bir kişiye haber beğendirmeye çalışması, kendileri olmaktan çıkarak, “o olsa ne düşünürdü” mantığıyla düşünerek haber yapmasına dönüşüyor. Bu, çok önemli bir kişilik kaymasına da yol açar, bir gazeteciyi ayakta tutan, hayat karşısındaki duruşudur.

Sonuç yerine…

Bir gazeteci Cumhurbaşkanının karşısında da hatta bir diktatörün karşısında bile soru sorma cesaretini gösterebilmeli, ama yayın yönetmeni karşısında titreyen bir gazeteci nasıl gidip de Cumhurbaşkanının karşısında soru soracak? Bu yüzden hiçbir gazeteci soru sor-a-mıyor ve o yüzden de Erdoğan karşısında bir grup “maymun” geziyor. Böyle olunca da, biz halk olarak gerçekliğin sorgulanması konusunda yetersiz kalıyoruz.

Küçük burjuvaları ispiyonlayan kahraman Selim Işık

Çok sesli bir koro, Tutunamayanlar

Oğuz Atay'ın aslında tüm amacının "sol"un klişelerine karşı "birey"in nefes alabileceği bir düşünce-duygu dünyası yaratmak olduğu, Atay'ın eserleri tümüyle okunduğunda anlaşılacaktır. Oğuz Atay bizimdir. Hem de bizi bize acımadan anlattığı için bizimdir.

E. H.BEREKETOĞLU

Devrimci kamuoyunda üzerinde az konuşulmuş veya yadsınmış bazı kitap kahramanlarından söz etmek gerekiyor. Selim Işık onlardan biri. Oğuz Atay'ın "küçük burjuva" karakteri Selim Işık, yaşadığı hayatla ve bu hayatı sonlandırma biçimiyle, "devrimci yaşam tarzının" dışında bir karakter.

"Tutunamayanlar", yıllardır yeraltı edebiyatı muamelesi görüyor. Özellikle üniversite gençliği arasında eli kitap tutanlar için liste başı ve okunması prestij kazandıran kitaplardan.

Genelde yeni yetme edebiyat çevrelerinde "tutunamayan" olmakla övünen çoğu Selim Işık müsveddesine aldanmadan kitabı okuduğunuzda karşınıza farklı bir dünya çıkacak, göreceksiniz. Kitap küçük burjuva karakterinin derinlemesine tahlilini Türkiye romanına birçok yenilik armağan ederek yapıyor. Bizi daha çok ilgilendiren taraf ise "sol" aydın eleştirisini daha önce rastlanmadık bir yalınlık ve cesaretle yapıyor oluşu.

Tutunamayan iki sima: Selim ve Turgut

İnsanlar, dışa yönelik tutumları dışında bir de kendilerine yönelik tutum geliştirirler. Tutunamayanlar'ın sanırım esas başarısı 1960'lar Türkiye'sinin toplumsal panoramasına yönelttiği eleştiri dışında, dönemin "aydınını" içeriden okumaya çalışması teşkil ediyor.

1960'lar, Türkiye Devrimci Hareketi'nin en güçlü çıkışlarından birini yaşadığı dönem. Bu dönemin sonu Mart ve Eylül darbeleri maalesef. Eylül darbesinin "başarılarından" biri de aydınlara yönelik tedhiş ve tecrit politikasıdır. Selim Işık karakterinde gördüğümüz işte bu tecritin ilk nüveleridir. Aslında bir darbenin yapacağından daha fazlasını "gerçek yaşam" yapmış ve Selim Işık tutunamamıştır. O'nu kaçmakla, direnmemekle ve bir sürü "süslü" devrimci eleştiriye tabi tutabiliriz. Ama kesinlikle Selim Işık'ın dönüşmüş olduğu insandan dolayı verdiği özeleştiriye eş değer olmayacaktır söylediklerimiz. Evet, Selim Işık yaşamayı başaramayacağını anlayınca hiç gocunmadan yenildiğini kabul ediyor. "Mış" gibi yaşamaktansa net bir tavırla çekip gidiyor. Ardından giden arkadaşı Turgut'un da başka çaresi yoktur. O da samimiyetsizliğe yabancılaşmaya sırtını dönüyor ve Olric ile basıp gidiyor.

Edebiyat, politika ve günlük yaşam üzerine senfoni

Tutunamayanlar aslında politik bir romandır. Bakmayın siz daha çok yenilgici çevrelerin ve liberallerin onu sahiplenmesine. Otorite ve resmi ideoloji karşıtı unsurlar kitapta epey yer tutar. Kitabın zor okunuşu biçimsel anlamda girift oluşundan kaynaklanıyor.

Anlatıcı sürekli değişir, iç konuşmalar oldukça çoktur; ayrıca metin türleri de geçirgen şekilde her an karşımıza çıkar; öykü, şiir, mektup, ne ararsanız vardır kitapta.

Sanırsınız edebiyat çarşısı!

Berna Moran'a göre kitap "metinler arası göndermeleri ve ansiklopedik bir roman özelliği göstermesi açısından çok sesli bir koro gibidir."

Eğitimsiz kulaklar ahengi yakalayamazlarsa itici bile bulabilirler kitabı. Fakat az çok Kafka, Dostoyevski okumuşlar zorlanmayacaktır. Romanda anlatılan içeriğe gelince, kitabı özetlemek, hikayesinden bahsetmek dahi zorlama olacaktır.

Özeti olmayan kitaptır Tutunamayanlar.

Bireyin yalnızlıkla imtihanına nasıl bakmalıyız?

Tutunamayanlar'da bizim mahalleyi asıl ilgilendiren taraf, kitabın "birey"in kurtuluşunu önemsemesidir.

Kendisiyle hesaplaşmadan mücadeleye atılan bireylerin solup gitmesine itiraz etmiştir Oğuz Atay.

Sınıflı toplumu değiştirmek için yola çıkanların tökezlemeleri, yalpalamaları karşısında "naif" bir savunmadır da diyebiliriz.

Kitabın eleştirisi bu noktadan hareketle yapılabilir.

Birey içine yöneldikçe kaçış psikolojisi ve sonunda intihar dışında burjuva düzeninde ne bulabilir ki?

Zira içinden çıktığımız sisteme karşı dururken sürekli bir bocalama yaşarız, ama ille de kaçmak mı işin çaresi?

Burjuvazi bize sürekli kendi masalında "Alice" olma çağrısı yapar.

Buna direnmek ve zaaflı hallerimizle yüzleşmek için, Tutunamayanlar aslında keyifli bir kılavuz. Selim Işık'ın yalnızlığa doğru döşenen yolda attığı her adımı, biz de bileklerimizde hissediyoruz. Tutunamayanlar'ın yeraltı edebiyatına özgü sisli havasını dağıtmanın zamanı geldi de geçiyor.

Atay'ın aslında tüm amacının "sol"un klişelerine karşı "birey"in nefes alabileceği bir düşünce-duygu dünyası yaratmak olduğu, Atay'ın eserleri tümüyle okunduğunda anlaşılacaktır.

Oğuz Atay bizimdir.

Hem de bizi bize acımadan anlattığı için bizimdir.

Krallık düşerken

Başarılı yönetmenin filmografisinin en belirgin özelliklerinden olan, gözlemci kamera sekansları ve sade anlatım Kış Uykusu'nda yerini bol diyaloglu sahnelere ve yer yer sıçramalı geçişlere bırakıyor.

Ronay GÜLTEKÇE

Nuri Bilge Ceylan, filmografisini sağlam ve biçimli yapıtaşlarıyla örmeye devam ediyor. Son yıllarda otoritelerce, Avrupa'nın en başarılı sine macılarından biri olarak kabul gören Türkiyeli yönetmen; son filmi Kış Uykusu ile katıldığı Cannes Film Festivali'nden de Altın Palmiye ödülü ile dönmeyi başardı.

Kış Uykusu filmi bizi; Kapadokya'da baba yadigârı butik otelinde; genç eşi Nihal ve kız kardeşi (aynı zamanda mirastaki ortağı) Necla ile yaşayan emekli tiyatrocu Aydın'ın yaşamına konuk ediyor.

Aydın'ın krallığı

Vaktinin çoğunu, otel müşterileri ve bölgenin yerel gazetesine yazdığı köşe yazılarına ayıran Aydın, taşranın orta yerinde olmasına rağmen; taşra insanıyla herhangi bir bağ kurmaktan kaçınarak yaşıyor.

Bu sebeple, babadan kalma köy evlerinin ve içlerinde yaşayan köylü kiracıların tüm meseleleriyle de yardımcısı Hidayet ilgileniyor. Genç karısı Nihal, Aydın'ın servetiyle çeşitli hayır işleri organize ederken; ablası Necla ise kendi iç çatışmalarına yoğunlaşmış biçimde çıkıyor karşımıza.

İşte tüm bunlarla dengelenen küçük bir krallık Aydınınki.

Ana karakterlerin göze çarpan en belirgin ve ortak özellikleri yalnızlıkları. Bu küçük krallıkta Aydın'ın yalnızlığı kibri ve süper egosu ile perdelenirken, Necla da eşinden ayrıldıktan sonra düştüğü darboğazda; yoğun düşünceler ve ortaya attığı "kötülüğe kayıtsız kalmak" gibi enteresan tezlerle tezahür ediyor. Nihal ise, ekonomik bağımsızlığını eline alamamış olmanın bir sonucu olarak; Aydın'ın krallığında çürüyüp gideceğini öngörüyor ve kendi gerçekliğinden kaçmak adına yardım kampanyalarına sarılıyor.

Aydın, her ne kadar kendini taşra kültüründen tamamen soyutlamaya çalışsa da, köy evlerindeki kiracılardan biri olan İmam Hamdi ile yüz göz olmaktan kendini kurtaramıyor. İmam Hamdi'ye üsttenci yaklaşımıyla yakaladığımız Aydın bu tutumunu; "taşrada din görevlilerinin görevi" ve "İslam estetiği" gibi konulara dönük, beylik laflar içeren yazısıyla taçlandırıyor.

Taht sallanıyor

Fakat hızını alamayıp bir sonraki yazısında da hışım ve aydınlanmacı bir bakış açısıyla bu içeriği irdelemeye devam edince; Necla duvarına tosluyor. Necla, Aydın'ı, tamamen dışında olduğu bir konu ile ilgili yersiz ahkâm kesme ve samimiyetsizlikle suçlarken; Aydın'ın şekle ve başka ufak meselelere takılarak temel noktaları kaçırdığını vurgulayarak da net bir "aydın eleştirisi" sunmuş oluyor. Aydın'ın da karşı saldırılarıyla sürüp giden bu uzun tartışma seansı; gerek barındırdığı teatral replikler gerekse doğallığıyla göz doldururken, ikilinin perdelerini de şöyle bir kaldırıyor ve yalnızlıklarını belirginleştiriyor.

Necla'nın darbesiyle afallayan Aydın, yeniden opsiyon kazanmak adına bu kez Nihal'in kampanyasına doğru hamle yapıyor. Aydın'ın bu girişimdeki hedefi; krallık sınırları içerisinde Nihal odaklı özerk bir yapı olarak gördüğü bu faaliyette öncü pozisyonda inisiyatif kazanarak, Nihal'e otoritesini ve gücünü yeniden hatırlatmak.

Fakat bu atak Nihal tarafından sert bir biçimde püskürtülüyor ve bu kez de Nihal ve Aydın arasında sert bir tartışma sekansına tanık oluyoruz. Aydın'ı artık tamamen geri çekilmek zorunda bırakan bu diyalog dizisi Nihal'i de kendi gerçekliğiyle derin bir yüzleşmeye sevk ediyor.

Burada yine sinematografik açıdan yerinde müdahalelerle tartışmaya ağır bir hava katmış yönetmen. Filmin genelindeki başarılı ışık kullanımı bu sahnede taçlanıyor ve tartışmanın etkisini iki katına çıkarıyor. Ayrıca filmde birkaç kısımda daha tanık olduğumuz (araba aynası, pencere camı vs) yansıma oyunlarıyla, hararetli tartışmalar esnasında karakterlerin yüzlerine odaklanma ve başarıyla sergilenen mimikleri, burada da inceleme fırsatı buluyoruz.

Şah mat

Finale yaklaştıkça yaşadığı sert tartışmaların Aydın üzerindeki derin izlerine şahit oluyoruz. Özellikle filmin başında krallığına kattığı yılkı atını serbest bırakırken; kalesine sızmış Truva atını çıkartan kral edasındaydı. Sanki her şeyi o at başlatmıştı. Nihal ise Aydın'ın boşluğunu fırsat bilerek, kendi özgüvenini tazelemek amacıyla İmam Hamdi'nin evine gerçekleştirdiği sürpriz ziyarette umduğunu bulamıyor. Aileye yardım amaçlı götürdüğü paralar İmam Hamdi'nin "aşırı gururlu" ve alkolik abisi İsmail tarafından şömine de yakılınca; Nihal kendi güçsüzlüğü ve toyluğuyla bir kez daha baş başa kalıyordu.

Ve final…

Boynu bükük eve dönen Aydın'ın Nihal'den ve dolaylı yoldan her şeyden af dilediği, tüm unvanlarından feragat ettiği bir iç ses tiradına tanık oluyoruz. Bu konuşmanın Nihal'e yapılıp yapılmadığı bir gizem; ancak krallığın düştüğü gün gibi ortada.

Farklı bir üslup

Başarılı yönetmenin filmografisinin en belirgin özelliklerinden olan, gözlemci kamera sekansları ve sade anlatım Kış Uykusu'nda yerini bol diyaloglu sahnelere ve yer yer sıçramalı geçişlere bırakıyor. Aslında yönetmenin burada riskli bir işe giriştiğini söylemek mümkün. Ancak işin altından başarıyla kalktığını da gözlemliyoruz. Başka bir deyişle Nuri Bilge Ceylan resimsel sinema yapıtlarının yanına sağlam bir edebi sinema filmini de eklemiş oluyor bu filmle.

EMEK

Şimdi işçiler için ölümlerle değil, direnişlerle gündeme gelme zamanıdır.

İşçi katillerinden hesap soruyoruz!

Soma'dan Torunlar'a yaşanan katliamlar pekâlâ "fırtat"ımızdan olmuyor. Bunlar, işçiyi örgütsüz, korumasız ve güvencesiz bırakan patronlar ve onların hükümeti AKP'nin yaptıkları sonucunda oluyor.

Erkan GÖKBER

1. sayfadan devam

Son beş yılda yaşanan iş cinayetlerinin seyri şöyle, 2010'da 1454 işçi, 2011'de 1710 işçi, 2012'de 745 işçi, 2013'de 1203 işçi öldü. 2014'ün ilk sekiz ayında can veren işçilerin sayısı ise 1264 oldu. Katliam boyutuna varan bu iş cinayetleri nasıl rahatlıkla kader sayılıyor?

Türkiye işçi sınıfına sermayenin reva gördüğü kader; yoksulluk, güvencesiz çalışma, sağlıksız barınma, açlık sınırının altında ücret iken, şimdi çalışma hayatı tam anlamıyla cehenneme çevrilmek isteniyor. İşçiler 19. yüzyıl koşullarında, ölüm pahasına çalıştırılmak isteniyor ve ondan buna boyun eğmesi, yaşadığı her gün için şükretmesi bekleniyor! İşçi sınıfı bu hesabı bozmalı!

Kimdir işçi düşmanı katiller?

Soma'dan Torunlar'a yaşanan katliamlar pekâlâ "fırtat"ımızdan olmuyor. Bunlar, işçiyi örgütsüz, korumasız ve güvencesiz bırakan patronlar ve onların hükümeti AKP'nin yaptıkları sonucunda oluyor. Sermayenin emrine amade olanlar, torba torba yasalar yapmakla işçilere, kuralsız, esnek, taşeron çalışmayı dayattıkları için şu an iş cinayetleri ayyuka çıkıyor. İşçilerin katili, işçilerin düşmanı kimdir? Besbelli ki katil de düşman da sermayedir, patronlardır ve onunu hükümeti AKP'dir.

İnşaat, Maden, Tarım İşkolu İş Cinayetlerinde Başını Çekiyor

İş cinayetlerinde inşaat, maden, tarım işkolu başı çekiyor. Emek yoğun sömürünün gerçekleştiği bu işkolları aynı zamanda sendikal örgütlülük oranının da düşük olduğu alanlar.

Özellikle Türkiye sermayesi için kilit önem taşıyan inşaat işkolunda yaklaşık 2,5 milyon işçi çalışıyor. 200'den fazla alt sektörün burayla bağlantıda olduğunu düşünürsek inşaat işkolunu bir Türkiye kapitalizminin lokomotiflerinden biri olarak görebiliriz. Sermayenin daha fazla kazanç/kâr elde edebilmek için nasıl muazzam bir hırsla buraya yöneldiği iş cinayetlerindeki artışla gözlemlemek mümkün.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, yılın başından beri inşaatlarda 272 işçinin iş cinayetinde öldüğünü belirtiyor. Ve ölen işçilerin neredeyse tümü taşeron firmalarda çalışıyor.

Ucuz önlemler bile alınmıyor

İş cinayetinde kaybettiğimiz 272 inşaat işçisinin, 155'i düşme sonucu öldüğü ve basit tedbirler ile bu kazaların önüne geçilebileceği bir diğer gerçek. En pahalısı 250 TL olan emniyet kemeri kullanılıyor olsaydı işçi kardeşlerimiz yaşıyor olurdu.

Ayrıca Torun Rezidans'ta ilk işçi cinayeti daha önce Nisan ayında Erdoğan Polat (19) adlı işçinin, dış cephede kullanılacak sepetin kurulması sırasında sepet kopması sonucu ölmesiyle yaşanmıştı. Peki, ne yapıldı, bütün ihmallere karşın inşaatlarda durdurma kararı alınamadı; taşeron asansör şirketine 5.600 TL, Torunlar GYO'ya 6.720 TL, dış cephe işini üstlenen taşeron Çuhadaroğlu şirketine de 4.480 TL ceza kesildi ve olay kapandı.

Görünen odur ki patronlar işçiyi ölümüne çalıştırmayı kafalarına koymuştur. İşçilerin kanı ve canı pahasına kazanmayı, kâr etmeyi alışkanlık haline getirdiği için de önlem almayı düşünmezler. Sermaye için önemli olan işçilerin hayatı değil işin devam etmesidir. Ölümüne çalıştıran bu katil şebekelerinden hesap sormak da yine işçilere düşer.

Ve geçen haftalarda Halkalı'da inşaat işçilerinin dediği gibi: Şimdi işçiler için ölümlerle değil, direnişlerle gündeme gelme zamanıdır.

Kıvılcım yürekte, Kenanlar kavgada

Emekçi Gençlik iradesinin ilk kampıyla beraber sözümüzü tazeliyoruz. Kenan yoldaş sınıfın bayrağıdır ve bu bayrağı her yere dikme sözünü yineliyoruz.

Emekçi Gençlik
Kamp Komitesi

Geçtiğimiz sene 25 Temmuz'da Kenan Budak anmasında, proleterya bayrağını yükselteceğimize söz verdik. Emekçi Gençlik örgütlenmesiyle sözümüzü tutuyoruz.

Emekçi Gençlik kampı

Daha yolun başındayız. Ancak, epeyce yol katettik.

Kenan Budak'ı anarak onun şahsında sınıf hareketini analiz ettiğimiz işçi kampımız, hareketimiz için önemli bir dönemeç oldu.

Bu dönemeci geçmenin haklı gururu ve moralinin yanı sıra, sınıf hareketine boylu boyunca girmenin görevlerini de açığa çıkardık.

Yeni dönemeçleri geçebilmek için yüksek enerji, konsantrasyon, özveri, kararlılık, inat, hamlecilik ve sonuç alıcılık gibi özellikleri edinmemiz gerekecek.

Kenan Budak'ı anmamız salt önder bir devrimciyi, bir halk kahramanını anmaktan farklı. Kenan yoldaşı anmak, onun şahsında, modern toplumda işçi sınıfının sermaye sınıfına karşı devrimci mücadelesini anlayarak bilince çıkarmak demek.

Yaptığımız anmadan çıkarılacak sonuç şu olmalı:

Sınıf içinde örgütlenerek sınıf hareketi olmak, sosyalizm hedefini günlük pratikte sürekli tazelemek, işçi sınıfı öncülüğünde diğer toplumsal dinamiklerle beraber toplumsal özgürleşmeye yönelmek demek.

"Yol ayrımı"ndan işçi sınıfı iradesine

Bu noktada Türkiye devrimci hareketinin sınıf hareketi olamama sorununa da bir sınır çekiyoruz. Bu zaaf bizim hareketimizde de uzunca bir süredir var.

Ancak, özellikle "Yol Ayrımı"ile başlayan "re-organizasyon süreci", bu zaafı paramparça etmek için gerekli olan balyozu elimize veriyor. Artık içimizdeki fren mekanizmalarını söküp attık, devrimci enerjimizi sömüren parazitleri bünyemizin dışına püskürttük.

"Re-organizasyon süreci" geleneğimizin sınıf devrimciliği özelliğiyle de yeniden buluşmamızı sağlıyor. İşte, Kenan yoldaşı geleneğimizin bu özelliğinin temsilcisi olduğu için andık.

Buradan aldığımız güçle, geleneğimize layık olmak, onu yeniden içimizde güçlendirmek, zenginleştirerek yeniden yaratmak, oldukça ağır bir görev olarak önümüzde duruyor. Bu ağırlığın bilincinde olarak yaptığımız işe sahip çıkıyoruz.

Öncü işçilerin yetiştirilmesi ve "komünistleşme" dediğimiz süreç açısından da, Kenan Budak yoldaş önemli yer tutar.Unutmayalım ki, Kenanlaşma, komünistleşmedir.

İşçi sınıfına mutlak inanç, sınıfla kaynaşarak siyasal öncülük görevine yönelmek, sınıfın sevdiği, dürüst ve güveniler insanlar olmak ve bunların hepsinin ortaklaştığı bir anlayış bütünlüğünü yakalamak, Kenanlaşmaktır ve emekçi gençlerin edinmesi gereken özelliklerdir.

Kapitalist kültürün dayattığı bencillik, rekabetçilik ve vurgunculuk gibi yaygın çürümenin tam karşısında konumlanmalıyız. Başka bir geleceğin ve değerler sisteminin öncü taşıyıcıları olmak; sözgelimi, paylaşmak ve karşılık beklemeksizin dayanışmak gibi kendimize ait bir kültürü de adım adım oluşturmalıyız.

Kampta öne çıkan ruh hali, semtlere, mahallelere ve işçi havzalarına giderek işçi sınıfının kalbinin attığı yerlerde örgütlenme kararlılığıydı.

Genel olarak semt gençliğinin öfkeli tavrını örgütlemek yerine sınıfı örgütlemek, gençliği sınıf zemininde örgütleyerek bu biriken öfkeyi sisteme yöneltme, Emekçi Gençlik'in temel yönelimidir.

Sistemin semtlerde gençleri "terbiye edebilmek" için dayattığı uyuşturucu, yozlaşma ve çeteleşmeye karşı, Emekçi Gençlik, sınıfın özgürleştirici pratiğini uygulamalıdır.

Kapitalizme karşı siyasal mücadele verirken; bir yandan işyerlerinde ve fabrikalarda günlük ekonomik mücadele verebilmeli, diğer yandan özgür yaşamın tohumlarını da semtlerde/yaşam alanlarında atabilmeli.

Sendikal bürokrasi

Sınıf içinde var olduğumuzda karşılaşacağımız en önemli sorunlardan biri de, sendikal bürokrasi olacaktır. 50 yıldır sınıfın başına çöreklenmiş "sendikacılık"hastalığı, sınıfın devrimci gücünü ortaya koymasında en büyük engellerden biridir.Emekçi Gençlik, işçi sınıfına ihanet eden, işbirlikçi ve bürokratik sendikacılığı meslek edinmiş, çürümüş, düzen içine yerleşmiş sendika ağalarının korkulu rüyası olacak. Kenan yoldaşın sistemden kopuşmuş ve en yüksek bedeli ödemiş komünist duruşunu hiç acımadan onlara dayatacağız.

Son olarak Emekçi Gençlik örgütlenmesi, hareketimiz açısından, "sınıf içinde de var olma" hamlesi değildir. Bunu söyleseydik işimiz çok daha kolay olurdu. Bu örgütlenme sınıf hareketi olma iddiasını ortaya koymaktır.

Emekçi Gençlik iradesinin ilk kampıyla beraber sözümüzü tazeliyoruz. Kenan yoldaş sınıfın bayrağıdır ve Emekçi Gençlik olarak bu bayrağı işçi sınıfının üretip yaşadığı her yere dikme sözünü yineliyoruz.

Kenanlaşacağız ve Kenanlar sınıfın içinde, semtlerde, işçi havzalarında, sınıfının güncel ve tarihsel mücadelesinin tam ortasında olacak.

İşçi sınıfı devrimciliği

İşçi sınıfı kovanındaki devrimcilik balı, bin bir mücadele pratiğinden ve örgütlenme çiçeğinden süzülerek oluşur.

Emekçi Gençlik
Esenyalı-Kartal

Proletaryasız, proleter devrimcilik olmaz. İşçi sınıfını örgütleyemeyenler, sınıfın devrimciliğini de yapamaz. Sınıf devrimciliği yapmak isteyen her örgüt, her militan birey, sınıfı örgütleyip onunla bütünleşebilmelidir.

Emekçi Gençlik Derneği(EGD) militanları, işçi sınıfı içinde örgütlenmeyi, devrimciliğin "olmazsa olmazı" olarak görür. Bu nedenledir ki mahalleler, fabrikalar ve işçi havzaları, Emekçi Gençlik'in yaşam alanlarıdır. Devrimci yaşamın çağlayan hayat pınarıdır.

Sınıfı örgütlemek, işçilerin hareketlendiği dönemlerde "uyanıkça" bir davranış gösterip ona uygun taktik atmak değildir. Stratejik akılla hareket edip, sınıf çalışmasını kalıcı bir temele oturtmaktır.

Peki, nasıl?

Dolayısıyla, işçileri örgütleme yönelimi geçici bir heves olamaz.

Küçük burjuva sosyalistleri gibi; "nerde yağmur oraya şemsiye" mantığıyla işçi sınıfı içinde örgütlenil-e-mez. Burjuva sosyalistleri misali "akıllı davranış" adı altında sınıfın içinde ketumlaşıp, durağanlaşarak, işçilerin, diğer toplumsal-devrimci dinamiklerle bağını koparmakla da sınıf devrimciliği yapılmış olunmaz.

İşçi sınıfı devrimciliği gereğidir ki, meseleye inatla yoğunlaşma, programatik hedef olarak yaklaşmaktır. Yılmadan, direngenlikle, sabırla, isteklice, zorunlulukla sınıfa gitmektir. Nasıl maddesiz düşünce olmazsa, işçi sınıfını örgütleyememiş bir örgüt veya militan da komünist olamaz.

İşçi sınıfı, devrimciliğin, komünistliğin maddesidir. Fidanın kök salıp yeşermesi toprağını bulmasına bağlıdır. Proleter devrimcinin de toprağı işçi sınıfıdır.

Devrimin öznesi

Emekçi Gençlik, işçileri, örgütlenilecek, kadro çıkarılacak, önderlik edilecek pasif bir "nesne" olarak da görmez. Sınıfın kendisi, aynı zamanda devrimin öznesidir. Değiştiren, dönüştürendir. İşçi sınıfı, hem yapısal bir temel, hem de iradeleşmiş öznedir.

Bireylere ve örgütlere kimlik ve kişilik kazandıran, sözcüklerle adlandırmalar değildir. Kimlikler ve kişilikler eylemlerle kazanılır. Teoriyle tasarlanır, pratikle can bulur.

Dolayısıyla örgütlerin ve militanların kişilikleri, kimlikleri bütün "yaşamlar" gibi süreç içinde oluşur. Kuşkusuz önce bir istekle başlar. Ancak işçi sınıfı kovanındaki devrimcilik balı, bin bir mücadele pratiğinden, örgütlenme çiçeğinden süzülerek oluşur.

İşçi sınıfı devrimciliği kimliği de böyle kazanılır. Sınıf kavgası içinde, adım adım, düşe kalka, kopara kopara, dışlayıp içererek, gülüp ağlayarak, bilip eyleyerek kişiliğe bürünür.

İşçi önderleri

Emekçi Genliğin öncü militanları olarak, görevlerimizi bilince çıkarmayı; sınıf içinde örgütlenmenin ön şartı olarak görüyoruz.

Biz EGD' li öncü işçiler olarak;

İşçi sınıfını örgütleyerek sınıf hareketi oluşturmayı temel hedefimiz olarak görüyoruz.

İşçilerle bütünleşerek devrimci hareketi işçileştireceğiz. İşçileri politikleştirerek devrimcileştireceğiz.

Devrimciliğimizi işçileştirerek komünistleşeceğiz.

Sınıfın içinde devrimcileşip, sınıfın içinde komünistleşeceğiz.

Grevlerde, direnişlerde işçilerle dayanışma içinde olacağız. Yeni direnişlere öncülük edeceğiz.

İşçilerin nefesi nefsimize, teri terimize karışarak; eylemleri bilincimizle bütünleşerek;

İşçi sınıfının yaşam alanlarında, üretim alanlarında; mahallelerde, işyerlerinde; Havzalarda işçi kentlerinde sınıfın öncüleri olacağız.

Hani bir söz vardır;

"Açmadığın dalda sözün geçmez."

Emekçi Gençler, işçi sınıfının dalında açan çiçekler olacak.

27.08.2014

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Ulaş Taştekin
Adres: Şehit Muhtar Mahallesi Nane Sokak No: 15/3 Beyoğlu -İstanbul
Baskı: Ceylan Matbaa Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 2NB3 Topkapı-İstanbul (0212) 613 10 79